KOMÜNİST ÇİN'İN ZULÜM POLİTİKASI VE DOĞU TÜRKİSTAN

HARUN YAHYA
ADNAN OKTAR

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Şubat 2002
İkinci Baskı: Temmuz 2009

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İş Merkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100. Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki Peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimizin de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeşemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya kadar dünyanın pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslübun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir.

Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeşenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasışara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

ÖNSÖZ

AKAN KANI ANCAK TÜRK-İSLAM BİRLİĞİ DURDURUR

Bugün dünyanın bazı bölgelerinde Müslümanlar zor durumda yaşamaktadır. Örneğin Çin'in en batı noktasında yer alan Doğu Türkistan'da Müslüman kardeşlerimiz yaklaşık 60 yıldır türlü işkencelere maruz kalıyorlar ve akıl almaz baskı altındalar. 1965'ten sonraki katliamlarla birlikte, öldürülen Doğu Türkistanlı sayısı 35 milyon gibi inanılmaz bir rakam.

Filistin'de Müslümanlar yarım asrı aşkın süredir katlediliyorlar. Kendi topraklarında sürgün hayatı yaşıyorlar. Irak'tan hemen her gün ölüm haberi geliyor. Kerküklü kardeşlerimiz ölüm korkusuyla yaşıyor. Kırım'da Müslümanlar zorluklar altında varlıklarını devam ettirmeye çalışıyorlar. Afganistan'da neredeyse hergün Müslüman kanı dökülüyor, Pakistan'da binlerce Müslüman kendi ülkesinde mülteci konumuna düştü. Yakın geçmişte Bosnalı Müslümanlar tüm dünyanın gözü önünde, Avrupa'nın ortasında, acımasızca soykırıma tabi tutuldular. Pek çok ülkede hapishaneler, düşüncelerinden ve inançlarından dolu tutuklanmış olan Müslümanlarla dolu. Bu acıların, bu katliamların, bu sıkıntıların, bu çilelerin hiçbiri yeni değil. Müslümanlar, neredeyse yüzyıldır baskı altında acımasızca eziliyor. Bu fitnenin son bulması, akan kanın durması ise ancak Türk-İslam Birliği'nin kurulmasıyla mümkündür. Filistin'i, Irak'ı, Afganistan'ı, Doğu Türkistan'ı, Kırım'ı, Kerkük'ü, Moro'yu kurtaracak açık, net ve tek çözüm Türk-İslam Birliği'dir.

Artık daha fazla Müslüman kanı akmaması, İslam ülkelerindeki fakirliğin ve yokluğun son bulması, Türk-İslam coğrafyasındaki kargaşa, anarşi ve terörün tam anlamıyla ortadan kalkması, huzurlu, güvenli, müreffeh, aydınlık bir medeniyet inşa edilmesi için Türk-İslam Birliği'nin kurulması şarttır. Birlik

olmayan İslam aleminin, zarar gören Müslümanları koruması ve kollaması mümkün olamaz. Ama 1 milyarı aşkın nüfusuyla İslam alemi birlik olduğunda, dünyanın herhangi bir köşesinde tek bir Müslümanın parmağının ucu dahi zarar görmez. İslam ahlakının özünde birlik vardır. Allah Kuran'da ***"... Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur."*** (Enfal Suresi, 73) ayetiyle yeryüzünde bozgunculuğun son bulması için iman edenlerin birbirleriyle dost olmaları, ittifak etmeleri, birlik ve beraberlik içinde olmaları gerektiğini bildirmiştir. Tüm Müslümanlar bu emre uymakla sorumludur. Türk-İslam dünyasının bu birliği istemesi lazımdır. Birlik istemeyen ayrılık istiyor demektir ve ayrılığın Türk-İslam dünyasına hiçbir faydası yoktur. Müslümanların gücü, kuvveti ve menfaati birliktedir.

Çin zulmünü durdurmanın ve kesin netice alınmasının tek yolu da Türk-İslam Birliği'nin kurulmasıdır. Birlik olmuş bir Türk-İslam alemi, son derece caydırıcı ve etkili bir güce sahip olacaktır.

İstila, tahakküm ve zorlamalar bölgeye sadece huzursuzluk, kargaşa, kin ve nefret getirmiştir. Bu tür yöntemlerle milletleri sömürme devri artık kapanmıştır. Dolayısıyla Çin, Doğu Türkistan halkının kendi kendini yönetmesine izin verse ve ekonomik bağımsızlık hakkı tanısa bundan Çin'in de son derece büyük çıkarı olacaktır. Kendi sınırları içinde rahatça üretim yapan, özgürce yaşayan, korku ve baskının etkisinden kurtulmuş bir Doğu Türkistan, Çin için yeni bir atılım merkezi olabilecektir.

Bu hakların Doğu Türkistan halkına verilmesi ise büyük bir güç ve otorite sahibi olan Türk-İslam Birliği sayesinde mümkün olabilir. Böyle bir gücün garantörlüğü olursa Çin de ülkesinde yaşayan milyonlarca Müslüman ile ilişkilerini kuvvetlendirecektir. Kalben Türk-İslam Birliği'ne bağlı bir Doğu Türkistan'ın Çin'e karşı düşmanca bir tutum sergilemeyeceği, başkaldırmayacağı, Çin'in süper bir güç haline gelmesi için dostane katkıda bulunacağı konusunda Çin yönetimi ikna edilmeli ve güvenleri sağlanmalıdır.

Dünyanın ihtiyacı olan şey barış, sevgi, yardımlaşma ve adalettir. Kurulacak olan Türk-İslam Birliği'nin yeryüzünde üstleneceği misyon işte budur. Bu birlik; düşmanlık yapmak, intikam almak veya bir tehdit unsuru olmak için değil, dünyada barışın tesisi için var olacaktır. Bu birlik, "herkes bize tabi olsun, geri kalanlar da köle gibi olsun" anlamında ezmeye ve tahakküme dayalı bir birlik değildir.

Türk-İslam Birliği, bir sevgi birliğidir. Muhabbet birliğidir, gönül birliğidir. Bu birliğin temeli, sevgi, fedakarlık, yardımseverlik, merhamet, hoşgörü, anlayış ve uzlaşıdır. Ayrıca insana saygı, sanatta, bilimde ve teknolojide en yüksek noktaya ulaşmak birliğin hedefidir. Birliğin kurulmasıyla, sadece Türk toplumları ve Müslümanlar değil, tüm dünya aydınlığa kavuşacaktır.

Türk-İslam Birliği, ibadet, inanç, düşünce ve ifade özgürlüğünü tam anlamıyla sağlayacaktır. Her dinin mensubu dilediğince ibadetini yapabilecek, kendi dinince kutsal sayılan her yeri ziyaret edebilecek, her düşünceden ve inançtan insanın malı, canı, namus ve şerefi Türk-İslam Birliği'nin güvencesinde olacaktır.

GİRİŞ

Çin, 20. yüzyıla, İngiltere, Fransa, Almanya, Japonya ve Rusya gibi ülkelerin baskıları altında ezilmiş ve paramparça olmuş bir imparatorluğun kalıntıları üzerinde girdi. Ülkede imparatorluk rejimi yıkıldıktan sonra, on yıllar boyunca güçlü bir merkezi otorite kurulamadı. Ancak 1949 yılında iktidara gelen Komünist Parti ile birlikte, Çin kısa sürede büyük bir korku rejimine dönüştü. Bu dönüşüm sürecinde on milyonlarca insan söz konusu kanlı ideolojinin baskıcı ve totaliter uygulamaları nedeniyle hayatını kaybetti. İktidarını ancak şiddetle muhafaza edebilen ve komünizmin belki de en acımasız ve en vahşi uygulamasını yürürlüğe koyan Çin Komünist Partisi, tüm Çin halkı için tek tip bir yaşam ve düşünce tarzı belirledi. Bu dönem boyunca, komünist iktidarın kurallarına uymayanlar ise acımasızca yok edildi.

Bugün görünürde komünizmin vahşi uygulamaları sona ermiştir. Artık insanlar kupon karşılığı yemek almıyor, tek tip giyinmeye zorlanmıyor, Mao'nun "küçük kırmızı kitabı"nı ezberlemedikleri için işkence görmüyorlar. Ancak komünist rejimin yeni dünya düzenine uyarlanan versiyonu tüm acımasızlığıyla hayatta...

Çin Komünist Partisi'nin gözünde insan ancak ürettiği müddetçe değerlidir ve sadece Komünist Parti'nin belirlediği şekilde ve belirli sınırlar dahilinde düşünebilir. Düşündüklerini de aynı katı sınırlar içinde dile getirebilir. Nitekim bugün Çin'in dört bir yanında bulunan çalışma kampları, bu kamplarda çalışan milyonlarca insanı aşağılayan ve sömüren bir çalışma düzeni, halkın gözü önünde gerçekleştirilen toplu idamlar, hapishanelerde yaygın olarak başvurulan işkence yöntemleri, idam edilen mahkumların organlarının ticari malzeme olarak kullanılması, komünist yönetimin bu çirkin yüzünü ortaya koymaktadır. Buna rağmen özellikle son yirmi yıldır çeşitli basın organlarında Çin'in liberal ve demokrat bir çizgiye doğru hızla ilerlediği propagandası yapılmaktadır. Ancak burada çok önemli bir nokta göz ardı edilmektedir. Çin'in çeşitli gerekçelerle ekonomik alanda kapitalist uygulamalara geçmesi ve kapılarını bazı alanlarda yabancı yatırımcılara açmış olması, bu ülkenin siyasi yapısında ve ideolojisinde bir değişim yaşandığı anlamına gelmemektedir. Aksine yukarıda belirttiğimiz insanlık dışı uygulamalar, iktidardaki Çin Komünist Partisi'nin zihniyetinde değişen bir şey olmadığını göstermektedir. Kitabın ilerleyen bölümlerinde bu durum tüm örnekleriyle ortaya konacaktır.

Söz konusu komünist vahşetin en çok hedefi olan bölge ise, Uygurlu Müslüman Türklerin yaşadığı Doğu Türkistan'dır. Çin'in en batı noktasında yer alan Doğu Türkistan yaklaşık iki asırdır işgal altındadır ve özellikle son elli yıldır komünist Çin yönetiminin despot rejimi altında ezilmektedir. Doğu Türkistan,

Çin'in propagandaları neticesinde dünya kamuoyu tarafından 'Xinjiang' -Sincan- (Çince "yeni kazanılmış topraklar") olarak tanınmaktadır ve çoğu insan bu topraklarda yaşanan insanlık dramından habersizdir. Oysa nüfusun çoğunluğunu Uygur kökenli Müslümanların oluşturduğu Doğu Türkistan'da, Çin Komünist Partisi tarafından, Çin'in hiçbir bölgesinde yaşanmayan boyutlarda şiddet ve baskı uygulanmaktadır. İşkence, idam, çalışma kampları, dini baskı Doğu Türkistan'da uzun yıllardır günlük hayatın bir parçası haline gelmiştir.

Müslümanlar sadece dinlerini yaşamak istedikleri için tutuklanmakta, işkenceleri ile ünlü Çin hapishanelerinde aylar, hatta yıllar boyunca tutulmakta, özgürlük ve demokrasi taleplerini dile getirenler acımasızca idam edilmektedir. Bunun yanı sıra Çin'in asimilasyonist politikaları Doğu Türkistan'ın çoğunluğunu oluşturan Müslümanların, dillerini konuşmalarını, kültürlerini devam ettirmelerini engellemekte ve hatta diledikleri kadar çocuk sahibi olmalarını bile yasaklamaktadır. Hacca gitmeleri, namaz kılmaları ve oruç tutmaları engellenen Doğu Türkistan Müslümanlarının bekledikleri yardım ise dünyanın dört bir yanındaki vicdanlı insanlar için son derece kolaydır: Bu komünist zulmün sona ermesi için çözüm, fikri bir mücadele yürütülmesi ve Türk-İslam aleminin birlik olmasıdır. Allah, Kuran'da Müslümanlara bir olmayı, birlik olmayı emretmiştir. Dağılıp parçalanmak, Kuran ahlakına aykırı bir durumdur. Müslümanların kardeş olduklarının bilinciyle ittifak etmeleri, Kuran ahlakına ve Peygamberimiz (sav)'in sünnetine uyarak birlik olmaları gerekmektedir. Türk-İslam coğrafyası dünyanın hem yer altı kaynakları hem de yer üstü zenginlikleri açısından en bereketli bölgelerinden biridir. Türk-İslam alemi genç ve geniş nüfusuyla da önemli bir güçtür. Bu zenginliklerin ve gücün, adil, sevecen, merhametli, demokrat, samimi bir otoritede toplanması, elbette Türk-İslam aleminin çok büyük bir güç kazanması demektir. Türk-İslam Birliği'nin tesis edilmesiyle kazanılacak bu güç, sadece Doğu Türkistan'daki kardeşlerimizin değil tüm İslam aleminin ve tüm dünyanın kurtuluşu olacaktır.

Çin'in, Doğu Türkistan'ı, her türlü iletişim imkanını kısıtlayarak dünyaya kapalı bir bölge haline getirmesi, bölgede yaşanan insanlık dramının tüm boyutları ile öğrenilmesini engellemektedir. Ancak bu, Doğu Türkistan'da ezilen ve zulüm gören masum insanları unutmak ve bu konuda duyarsız davranmak için geçerli bir mazeret değildir. Bu nedenle Doğu Türkistan konusunda dünyaya hakim olan bu sessizliği ortadan kaldırmaya yönelik her türlü fikri çaba son derece önemlidir. Kapalı kapılar ardında yaşanan insanlık dışı olayların tüm boyutları ile gözler önüne serilmesi, hem bu mazlum halkın sesini duyurmasına vesile olacak, hem de dünya kamuoyunun dikkatini bu konuya çekecektir.

Bu kitapta amaçlanan da, hem Çin'in dört bir yanında yarım asırdan uzun bir süredir devam eden komünist zulmün temel nedenlerini tespit etmek, hem mazlum Doğu Türkistan halkının sesini duyurmak hem de Türk İslam Birliği'nin

kurulmasının aciliyetini bir kez daha hatırlatmaktır. Doğu Türkistan Müslümanlarının huzura ve güvenliğe kavuşmaları için yapılacak her türlü girişimin başarıya ulaşması, zulmün temel sebeplerinin doğru tespit edilmesi ve bunlarla elbirliğiyle, gereği gibi mücadele edilmesi ile mümkündür.

Bu kitapta göreceğimiz gibi, Doğu Türkistan'a yapılan zulümlerin temel nedeni, Çin Devletine hakim olan materyalist felsefe ve komünist ideolojidir. Hayatın bir tür yaşam mücadelesi olduğunu ve ilerlemenin sadece çatışma ile sağlanabileceğini öne süren materyalist felsefenin neden olduğu şiddetin ortadan kalkması, ancak Allah'ın emrettiği ahlakın insanlar tarafından kabul edilmesi ve hayata geçirilmesi ile mümkündür. Allah insanlara adaleti, hoşgörüyü, sevgiyi, merhameti, saygıyı, fedakarlığı, paylaşmayı, özveriyi ve affediciliği emretmiştir. Farklı etnik kökenlerin, bir çatışma nedeni olmadığını, insanların birbirlerinin ırklarına, dillerine, inançlarına saygı göstermeleri gerektiğini bildirmiştir. Bu ahlak anlayışının yeryüzünde kabul görmesi, barış, huzur ve hoşgörünün tek çaresidir. Yeryüzünü bir zulüm yurdu haline getirenlerin temel dayanak noktası olan materyalist ideolojiye karşı verilecek fikri mücadele de, işte bu nedenle yeryüzünde adaletin ve barışın hakim olması için yapılması gereken en önemli mücadeledir.

İçinde bulunduğumuz dönemde öncelikli olarak yapılması gereken şey bir an önce Türk-İslam Birliği'nin tesis edilmesi ve bir taraftan dünyadaki zulüm ve adaletsizliklere fikren karşı çıkarken bir yandan da bunların gerçek çözümü olan Kuran ahlakının yayılması için gösterilen çabaya hız katılmasıdır. Çünkü, Kuran ahlakının yaygınlaşması ile birlikte, Allah'ın izni ile, 21. yüzyıl yeryüzünden haksızlığın, adaletsizliğin, zulmün ve eziyetin kalktığı, barışın, huzurun, güvenliğin ve adaletin hakim olduğu bir çağ olacaktır. Kuran'da bu güzel dönem bize şu şekilde müjdelenmektedir:

Allah, içinizden iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara va'detmiştir: Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl 'güç ve iktidar sahibi' kıldıysa, onları da yeryüzünde 'güç ve iktidar sahibi' kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir... (Nur Suresi, 55)

BİRLİK OLMAK TÜRK-İSLAM DÜNYASINA MÜTHİŞ BİR GÜÇ KAZANDIRACAKTIR

Türk-İslam alemi birlik olduğunda, Müslümanların ezilmesi, hor görülmesi, baskı altına alınması, zulme uğratılması, katledilmesi gibi bir ihtimal olmayacak, kimse bunu aklından dahi geçiremeyecektir.

Türk-İslam Birliği'nin kurulmasıyla, Amerika, Avrupa, Çin, Rusya, İsrail kısaca tüm dünya rahatlayacaktır. Terör sorunu son bulacak, hammadde kaynaklarına ulaşım garanti altına alınacak, ekonomik ve sosyal düzen korunacak, kültürel çatışma tamamen ortadan kalkacaktır. Amerika askerlerini topraklarından binlerce kilometre uzağa göndermek zorunda kalmayacak, İsrail duvarlar arkasında yaşamayacak, Avrupa Birliği ülkeleri ekonomik herhangi bir engelle karşılaşmayacak, Rusya güvenlik endişesi duymayacak, Çin hammadde sıkıntısı çekmeyecektir.

Türk-İslam Birliği, Müslüman alemini kalkındıracaktır. Oluşturulacak İslam Ortak Pazarı sayesinde, bir ülkede üretilen ürünler, gümrük, kota gibi sınırsal engellere takılmadan bir diğer ülkede kolaylıkla pazarlanabilecektir. Ticaret alanı genişleyecek, tüm Müslüman ülkelerin pazar payı artacak, ihracat gelişecek, bu, Müslüman ülkelerdeki sanayileşme sürecini hızlandıracak, ekonomide sağlanacak kalkınma ile teknolojide de gelişme yaşanacaktır. Ekonomisi güçlü bir Türk-İslam alemi, Batı dünyası ve diğer toplumlar için de önemli bir refah kaynağı olacaktır. Bu toplumlar karşılarında güven içinde, tedirginlik duymadan iş birliği yapabilecekleri, ticari faaliyet içinde olabilecekleri bir güç bulacaklardır. Ayrıca Batılı kurum ve kuruluşların sürekli olarak bu bölgelerin kalkınması için aktardıkları fonlara da gerek kalmayacak, bu fonlar dünya ekonomisinin güçlenmesi için kullanılacaktır.

Medeniyetler çatışması senaryolarının aksine bu birlik medeniyetleri birbirine yaklaştırabilecektir. Sonuçta birliğin getireceği ortamdan tüm dünya istifade edecektir.

Türk-İslam Birliği'nin kurulması için bugün hiçbir engel bulunmamaktadır. Sadece birlik olmayı istemek gereklidir. Samimiyetle bu birlik istenmeli, tüm Müslümanlar birbirlerine sevgiyle, anlayışla, tevazuyla, şefkatle ve merhametle yaklaşıp, birbirlerinin kardeşleri olduğu gerçeğini unutmadan hareket etmelidirler.

(http://www.turkislambirligi.com)

DOĞU TÜRKİSTAN'DA, UYGURLAR VE ÇİNLİLER BİRARADA HUZUR İÇİNDE YAŞAYABİLİRLER

Bugün Doğu Türkistan'da etnik bir çatışma körüklenmeye çalışılarak son derece tehlikeli bir oyun oynanmaktadır. Doğu Türkistan'da yaşayan Müslüman kardeşlerimiz, yaklaşık 60 yıldır çeşitli zorluklara göğüs germektedirler, ama hiçbir zaman şiddetten, kargaşadan yana olmamışlardır. Uygur Türkleri efendiliğiyle, dürüstlüğüyle, sabrıyla, yatıştırıcı olmasıyla, devlete itaatiyle, mütevaziliğiyle, sadakat ve vefasıyla ün kazanmış asil bir halktır. Bu güzel insanlar, İslam ahlakının gereği olan affedicilik, barışseverlik, sevecenlik, farklı düşüncelere ve inançlara saygı göstermek, insanları ırklarına göre değil ahlaklarına göre değerlendirmek gibi güzel hasletlere sahiptir. Dolayısıyla, bölgede yaşayan diğer halklarla özellikle de Han Çinlileriyle hiçbir zaman etnik kökene dayalı bir çatışmaları olmamıştır, bundan sonra da olmayacaktır. Uygur Türkleri, Doğu Türkistan topraklarında her dinden, her etnik kökenden ve her düşünceden insanın birarada, birbirlerinin yaşam haklarına saygı duyarak, huzur ve güven içinde yaşayabilecekleri bir ortam istemektedir. Bunun sağlanabilmesi için izlenmesi gereken önemli yollardan bazıları şunlardır:

1. Uygur Türklerinin barıştan ve huzurdan yana olduğu açıktır. Ancak bölgede sükunetin sağlanabilmesi, Uygurlu kardeşlerimizin güvenliğinin garanti edilmesiyle mümkündür. Bu hususta uluslararası camiaya önemli sorumluluklar düşmektedir. Uygurlu kardeşlerimizin ve Çinli kardeşlerimizin kardeşçe birarada yaşama imkanının sağlanması ve bazı Han Çinlilerinin aşırılıklarının engellenmesi için uluslararası toplulukların ve kuruluşların gerekli desteği vermesi gerekir. BM başta olmak üzere bu kuruluşların Çin yönetimi üzerinde oluşturacakları demokratik baskı, Çin Hükümeti'nin Uygurlu kardeşlerimizin sorunlarına ve haklı taleplerine karşı daha barışçıl, insan haklarına saygılı, özenli bir yol izlemesini sağlayacaktır. Gerekli teşvik ve yönlendirmeler yapıldığında, uluslararası camianın garantör bir tavrı olduğunda bölgede sükunetin sağlanması daha kolay olacaktır.

2. Çin'in ulusal ve ekonomik menfaatlerini koruma duygusu içinde olması doğaldır. Ancak baskıyla, zorla ve tahakkümle bu sağlanmaz. Çin'i müreffeh kılacak, ekonomik ve sosyal kalkınmasını sağlamlaştıracak olan yol, insan haklarına saygılı, demokrat, sevecen, fikir ve inanç özgürlüğünü koruyan bir anlayış içinde olmasıdır. Çin'in enerji kaynaklarına ulaşamamak, ekonomik

yönden kayba uğramak, topraklarını kaybetmek, dağılıp parçalanmak gibi korkularını tam anlamıyla bertaraf edebilecek tek çare ise Türk-İslam Birliği'nin kurulması olacaktır. Türk-İslam Birliği sınırların kalktığı, ticaret ve yatırım özgürlüğünün olduğu, enerji kaynaklarına tüm toplumların eşit olarak ulaşabildiği bir ortam sağlayacaktır. Böylece Çin yatırımlarını, Tanzanya'dan Endonezya'ya kadar çok geniş bir alana yayabilecek, mallarını dev bir coğrafyada satabilecek, Müslümanlar Çin'de çok büyük yatırımlar yapabileceklerdir. Türk-İslam Birliği'nin kurulmasıyla ekonomik yönden hızla kalkınacak olan Çin, vatandaşlarını ucuz işgücü olarak kullanmak zorunluluğundan da kurtaracak, Çin'in her yerine bolluk ve bereket gelecektir.

3. İslam barış dinidir. İslam'da her türlü şiddet haramdır. Allah Kuran'da Müslümanlara affedici olmayı emretmiştir. Kuran'a ve Peygamberimiz (sav)'e tabi olan bir Müslüman barışsever, sevgi dolu, şefkatli, merhametli, sabırlı, itidalli olmakla yükümlüdür. Kuran ahlakı Müslümanları öfkelerini tutup yenmekle, kötülüğe karşı iyilikle cevap vermekle, her zaman güzel sözlü ve tavırlı olmakla, en kötü koşullarda dahi bağışlamakla, kendi aleyhine olsa bile adaletli davranmakla yükümlü kılmıştır. İslam ahlakının öğrenilmesi ve yayılması Çin için büyük bir güzelliktir. Eğer Çin hükümeti, kendi ülkesinde Han Çinlilerinin terör eylemlerinde bulunmasından korku duyuyor, şiddetin ve anarşinin olmamasını istiyorsa, İslam ahlakının anlatılmasını ve öğretilmesini teşvik etmelidir. Kuran ahlakını gereği gibi yaşayan insanların olduğu bir Çin'de, askeri yığınaklar yapmaya ve güvenlik tedbirleri almaya gerek kalmaz. Kargaşa tamamen durur, tedirginliklerin hepsi son bulur. Silahlara milyonlarca dolar yatırım yapmadan, binlerce istihbarat personeli görevlendirmeden, vatandaşlarının zenginliğine harcanacak parayı askeri yatırımlara harcamadan birbirine güvenen, birbirine saygılı, birbirine anlayışla yaklaşan, devletine son derece bağlı ve saygılı bireylerin yaşadığı huzurlu bir toplum oluşur. Çin devletinin istediği düzen ve denge de doğal olarak sağlanır.

4. Uygurlu kardeşlerimizin insani koşullara sahip olma, dinlerini özgürce yaşama, ibadetlerini diledikleri gibi yerine getirebilme, kültürlerini koruma, varlık haklarını devam ettirme taleplerinin hepsi haklı ve insani taleplerdir. Bu talepleri gerçekleştirmenin en etkili yolu ise, Uygur halkının büyük bir kültürel atılım yapması, anti Darwinist, anti materyalist eğitimle kendilerini çok iyi yetiştirmeleri, ekonomik güçlerini artırmaları, manen ve madden çok güçlenmeleridir. Uygur Türk halkı, geniş Çin coğrafyasında Müslümanların ve İslam dininin en önemli temsilcisi olduklarını unutmamalıdır. Efendilikleriyle, asillikleriyle, tevazularıyla, dengeli ve itidalli olmalarıyla Çin halkına örnek olmalıdırlar. Kültürel yönden kendini çok iyi yetiştirmiş, maddi olarak güçlenmiş

bir Uygur halkının hem kendi haklarını koruma imkanlarının hem de İslam ahlakını anlatma ve yayma imkanlarının çok geniş olacağı açıktır. Allah'tan çok korkan, Allah'ı çok seven, milli kültürlerini çok iyi muhafaza eden, anti Darwinist, anti materyalist, birbirlerini çok seven, Kuran ahlakını mükemmel uyguluyan, barıştan, sevgiden, hoşgörüden, merhametten yana olan bir Uygur toplumunun geleceği Allah'ın izniyle çok aydınlık ve güzel olacaktır.

İçinde bulunduğumuz dönem Hz. İsa (as)'nın yeniden dünyaya geleceği ve Hz. Mehdi (as)'nin zuhur ettiği, çok mübarek bir dönemdir. Artık savaşların, çatışmaların son bulacağı, silahlanmanın sona ereceği, insanların birbirlerini seveceği, kardeşçe kucaklayacağı, birbirlerine güveneceği, güzel ahlakın hakim olacağı dönem gelmiştir. Bu Allah'ın kaderidir. Bu güzel kader Çin'de de tecelli edecek, Çinlilerin ve Uygurların birarada dostça yaşayacağı, hep beraber zenginliğe kavuşacağı, neşeyle, sevinçle, güzellikle aydınlık bir medeniyet inşa edeceği bir dönem olacaktır.

TÜRK-İSLAM BİRLİĞİ NEDEN ACİLDİR?

Türk-İslam dünyasının geleceğinin dünya barışını ve güvenliğini doğrudan ilgilendirdiği, günümüzde pek çok düşünür tarafından ifade edilmektedir. Türk-İslam dünyası yaklaşık 1.5 milyarlık nüfusu, sahip olduğu yer altı zenginlikleri ve coğrafyasının stratejik önemi ile büyük bir güçtür.

II. Dünya Savaşı’na kadar çoğunluğu sömürge idaresi altında bulunan Müslüman ülkeler, II. Dünya Savaşı’ndan sonra bağımsızlıklarını kazanmışlar ve bu durum, dünya siyasetinde önemli değişimlere sebep olmuştur. Türk-İslam dünyasındaki asıl değişim ise Soğuk Savaş’ın sona ermesiyle birlikte yaşanmıştır. Bu tarihten sonra Türk-İslam dünyası, Arnavutluk ve Bosna’dan Çeçenistan ve Tacikistan’a uzanan bir Avrasya coğrafyası haline gelmiştir. Bu süreç içinde, Müslümanların yerleşim yapılarında yaşanan değişim de Türk-İslam coğrafyasını etkilemiştir.

20. yüzyılın başına kadar, Müslümanlar -kısa dönemli işgaller hariç genellikle Türk-İslam topraklarında yani idaresi altında yaşamışlardır. 20. yüzyılın ilk dönemlerinden itibaren ise, Avrupa ülkelerine ve Amerika’ya göç etmişler ve bu topraklarda önemli bir nüfus haline gelmişlerdir.

Bugün Amerika'da ve pek çok Avrupa ülkesinde İslam en hızlı yükselen din konumuna gelmiş, Müslümanların sayısında yaşanan artış sosyal ve siyasi hayatta etkili bir rol üstlenmelerini sağlamıştır. Böylece Türk-İslam coğrafyası, sadece nüfusunun büyük çoğunluğu Müslüman olan ya da Müslümanların idaresi altında olan ülkelerle sınırlı olmayan bir coğrafya haline gelmiştir. Bu gelişme, Türk-İslam dünyasına önemli avantajlar sağlarken, bir an önce çözüme ulaştırılması gereken sorunları da beraberinde getirmektedir.

Türk-İslam Dünyasını Temsil Eden Bir Merkez Bulunmamaktadır

Bugün Türk-İslam dünyasının durumu değerlendirildiğinde ilk dikkati çekecek özelliklerden birisi, Müslümanların kendi aralarındaki iletişim kopukluğudur. Yakın geçmişte, İran-Irak Savaşı, Irak'ın Kuveyt'i işgali, Pakistan-Bangladeş Savaşı gibi Müslüman ülkeler arasında geçen savaşlar yaşanmıştır. Müslüman ülkelerde çoğunlukla etnik ve siyasi sorunlar nedeniyle yaşanan iç savaş ve çatışmalar da örneğin Afganistan'da, Yemen'de, Lübnan'da, Irak'ta veya Cezayir'de olduğu gibi- Müslümanlar arasındaki birlikteliğin olması gereken noktanın çok uzağında olduğunu göstermektedir. Türk-İslam dünyasının kendi içinde birlikteliğini sağlayamamış olması, bir çok Müslüman ülkenin geri kalmasına sebep olmuştur. Türk-İslam dünyası geniş maddi kaynaklarına ve insan potansiyeline rağmen bilimde, teknolojide, sanatta ve eğitimde istenen seviyeye gelememiştir.

Bu sebeple, Türk-İslam dünyasında ülkeler arasındaki kopukluğu giderecek, anlaşmazlıkları çözecek, sosyal, siyasi ve ekonomik işbirliğini sağlayacak bir merkeze şiddetle ihtiyaç vardır.

Türk-İslam dünyasının dört bir yanında birbirinden son derece farklı dini yorumlar, görüşler ve modeller hakimdir. Neyin gerçekten İslam'a uygun neyin de aykırı olduğunu belirleyecek, bu konuda dünya Müslümanlarının geneline yön verecek, onları uzlaştırabilecek bir merkez de yoktur. Örneğin Katoliklerin Vatikan'ı, Ortodoks Hıristiyanların Patrikhaneleri bulunurken, Türk-İslam dünyasında dini ve sosyal konularda birlik oluşturacak bir merkez bulunmamaktadır.

Oysa İslam ahlakının özünde birlik vardır. Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)'in vefatının ardından, İslam dünyası hep Hilafet makamı tarafından yönlendirilmiş, bu makam Müslümanların sosyal ve dini konulardaki yol göstericisi olmuştur.

Günümüzde de Türk-İslam dünyasına rehberlik edecek, güncel sorunların çözümünde etkili olacak çağdaş bir merkeze şiddetle ihtiyaç vardır. Demokratik esaslara ve hukukun üstünlüğü prensibine dayanan karar alma

mekanizmalarının oluşturulması ancak Türk-İslam Birliği’nin sağlanmasıyla mümkün görülmektedir.

Böyle bir birlik, anlaşmazlıkların, çatışmaların ortadan kaldırılmasında, üye ülkeler arasındaki işbirliğinin geliştirilmesinde ve Müslümanların birlikte hareket etmelerinde önemli bir görev üstlenecektir.

Bugün 56 Müslüman ülkenin üye olduğu İslam Konferansı Örgütü, Müslümanları çatısı altında toplayan üye sayısı ve üyelerinin coğrafi dağılımı açısından- en büyük Müslüman örgüttür. Bu örgüt dışında da, ortak coğrafyalarda yaşayan Müslüman ülkeler arasında çeşitli ticari ve askeri iş birlikleri bulunmakta, bölgesel ittifaklar kurulmaktadır. Bunların her biri birlik ve dayanışma ruhunu geliştirme açısından önemli adımlardır. Ancak Türk-İslam dünyasının, daimi kurumları bulunan, bağlayıcı kararlar alma yetkisine sahip, ortak politika geliştirebilecek ve bunları kararlılıkla uygulayacak, tüm Müslümanların ortak sesi olacak, yalnızca belirli bölgelerin değil tüm Türk-İslam dünyasının sorunları ile ilgilenip bu sorunlara çözüm üretecek daha kapsamlı bir birliğe ihtiyacı vardır.

Yeryüzünde Suni Bir “Medeniyetler Çatışması” Oluşturma Çabası Vardır

Türk-İslam dünyası askeri, siyasi ve ekonomik olarak tek blok olmak zorundadır. Kendi içinde beraberliği sağlamış bir Türk-İslam dünyası, dünya barışının da güvencesi olacak, bazı radikal unsurlar ve “medeniyetler çatışması”ndan yana olanlar, teorilerine gerekçe olarak öne sürebilecekleri ortamı bulamayacaklardır. Özellikle belirtmek gerekir ki, çözümlerin ivedilikle hayata geçirilmesi son derece önemlidir. Çünkü Türk-İslam dünyası ile Batı dünyası arasında her geçen gün suni bir “medeniyetler çatışması” oluşturulmaya çalışılmaktadır. Türk-İslam Birliği’nin kurulması ile birlikte bu tehlike tamamen ortadan kalkacaktır.

Tarihte yaşanan tecrübeler açıkça göstermektedir ki, farklı medeniyetlerin bir arada yaşaması, bir gerilim ve çatışma nedeni değildir. Buna rağmen, günümüzde hoşgörü ve uzlaşma yerine, hem Batı'da hem de İslam dünyasında, düşmanlık ve çatışmayı seçmek isteyenler vardır.

Bugün farklı dinlerden insanların birbirlerini öldürmesi ve yurtlarından sürmesi tamamen bir radikalizm yanılgısından başka birşey değildir. Özünde her üç dini de Allah yeryüzüne indirmiştir ve bu dinler insanlara barışı, sevgiyi ve kardeşliği emretmektedir. Bu sebeple, din adına ortaya çıkarak, yeryüzünde kargaşaya ve çatışmalara sebep olmak din ahlakının özünden tamamen uzaktır. Kutsal kitaplarda olmayan, sonradan dine ilave edilen bir takım yanlış inançlarla insanlara zarar vermenin dindarlıkla hiçbir ilgisi yoktur.

Allah insanlara kötülüğü ve bozgunculuğu emretmemiştir. Hiçbir toplumu diğerinden üstün tutmamış, üstünlüğün takvada (Allah'a karşı olan samimiyet ve içten bağlılıkta) olduğunu belirtmiştir. Allah Kuran'da insanlara şöyle buyurmaktadır:

"Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır." (Hucurat Suresi, 13)

Yeryüzünde bir kargaşa çıktığında, samimi dindarların vazifesi bu yangını söndürmek ve insanların mallarını, canlarını korumaktır. Yaşadığımız çağda, her üç dinin mensupları tarafından beklenen Hz. İsa Mesih (a.s) de yeniden geldiğinde yeryüzüne barışı, sevgiyi ve kardeşliği getirecektir.

Öyleyse, Allah'ın kutsal kitaplarda ve elçileriyle apaçık bir şekilde belirttiği barış ve sevgi hükümlerini yerine getirmek samimi dindarların sorumluluğudur. Bu barış ve huzur ortamının bir an önce yeryüzünde yaşanması için, özünde İslam ahlakını barındıran Türk-İslam Birliği'nin kurulması son derece acildir.

TÜRK-İSLAM BİRLİĞİ MÜSLÜMANLARA NELER KAZANDIRACAK?

Birlik olmak, Allah'ın Müslümanlara emridir. Müslümanlar Rabbimiz'in bu emrini yerine getirdiklerinde, Türk-İslam aleminin yaklaşık bir asırdır yaşadığı tüm sıkıntılar sona erecek, eşi benzeri olmayan çok güçlü bir medeniyet inşa edilecektir.

Günümüzde dünya siyaseti, ülkelerin uluslararası bir birlik içinde yer almasını, ulusal güvenlik ve ekonomik çıkarlar açısından zaruri hale getirmiştir. Genelde coğrafi konumların temel alındığı bu devletler arası işbirliklerinde, yer altı kaynakları, ticaret alanları ve hatta kültürel değerler de önemli bir rol oynamaktadır. Aynı coğrafya içinde yer alan pek çok ülke, bu tarz uluslararası örgütlerin çatısı altında kaynaklarını birleştirmekte, ortak savunma paktları oluşturmakta, farklı alanlarda işbirliğine gitmektedir. Bu uluslararası kuruluşlarda barışın korunması, uyuşmazlıkların diplomasi yoluyla çözümlenmesi, ekonomik ve sosyal kalkınmanın sağlanması, insan hakları ve demokrasi gibi evrensel değerlerin korunması hedeşenmektedir. Benzer bir birlikteliğin Türk-İslam dünyası için de önemli faydaları olacağı açıktır. Türk-İslam dünyasında barış ve huzurun yerleştirilmesi ve refahın sağlanması için atılacak en önemli adım, Türk-İslam Birliği altında birleşmekle olacaktır.

Türk-İslam Birliği Barış ve Huzurun Teminatı Olacaktır

Türk-İslam dünyasının herhangi bir bölgesinde yaşanan sorun bütün bu coğrafyayı doğrudan etkilemektedir. Ortadoğu'da oluşan bir gerilimin, Kuzey Afrika'da etkisi hissedilir. Hazar'da yaşananlar Ortadoğu bölgesinin geleceğini etkiler. Basra Körfezi'nde meydana gelenler Güneydoğu Asya'yı doğrudan ilgilendirir.

Bu da, Türk-İslam dünyası coğrafyasının herhangi bir bölgesinde çatışma, sorun, gerilim varsa bunun rahatsızlığının tüm ülkelerde hissedileceği anlamına gelir. Ayrıca dünyada da siyasi ve ekonomik olarak bu gerginliklerin sonuçları hissedilir. Elbette aynı şey barış ve huzur ortamı için de geçerlidir. Uzun süreli gerginliklerin örneğin Arap-İsrail sorununun barışla neticelenmesinin, Türk-İslam dünyasına ve tüm dünyaya olumlu bir etkisinin olacağı açıktır.

20. yüzyıl boyunca Türk-İslam dünyasının büyük bölümü de uzun süren bir savaş, çatışma ve istikrarsızlık içinde kaldı. Bu dönem kaynakların boşa harcanmasına, ekonomik ilerlemenin neredeyse durmasına, yaşam standartının

çok düşük düzeylere inmesine, hepsinden önemlisi milyonlarca Müslümanın hayatına mal oldu.

Günümüzde dahi bazı Müslüman ülkeler arasında anlaşmazlıklar devam etmekte, zaman zaman gerilim artmaktadır. Müslümanlarla Müslüman olmayan ülkeler arasındaki savaş ve çatışmalar da bir başka huzursuzluk ve istikrarsızlık nedenidir.

Sevgi ve kardeşlik temeli üzerine kurulacak olan Türk-İslam Birliği'nin tesis edilmesiyle birlikte Türk-İslam dünyası kendi arasındaki gerilimlere ve huzursuzluklara son verecektir. Müslümanlar birbirlerini kardeş olarak bilecek ve karşılaştıkları olumsuzlukları birlik ve beraberlik içerisinde ele alacaklardır.

Kendi aralarında oluşturacakları samimi ilişkiler ve yakın bağlantılar vesilesiyle olayların herhangi bir çözümsüzlüğe kaymasına izin vermeyeceklerdir. Ortak katılımla oluşacak merkezi karar organları tüm taraşarın hakkını gözeterek sorunların hızlı ve kalıcı bir şekilde çözümlenmesini sağlayacaktır.

Böylelikle, on yıllardır sürüp giden anlaşmazlıklar ve çatışmalar bir anda son bulacak ve bölgeye barış ve huzur ortamı gelecektir. Elbette ki; Türk-İslam dünyasında sağlanacak bir barış ve sevgi ortamı bu bölgeyi ve dünyayı çok olumlu yönde etkileyecektir. Bu olumlu etkiler de, Allah'ın izniyle Türk-İslam dünyasına sayısız alanda sosyal ve ekonomik gelişmeleri de beraberinde getirecektir.

Farklı Kültürler Türk-İslam Dünyası İçin Kültürel Zenginliğe Dönüşecektir

Türk-İslam dünyası içindeki farklı kültürler ve etnik kökenler, barış ortamında birer zenginliğe dönüşecektir. Hoşgörü ve diyaloğun olduğu bir ortamda, insanlar daha açık fikirli ve daha üretici olacak, farklı kültürlerin harmanlanmasıyla çok zengin bir medeniyet inşa edilecektir. Bu büyük medeniyet, bilimde ve sanatta önemli gelişmeler yaşanmasına vesile olacak, bulunduğu coğrafyanın eskiden olduğu gibi yine tüm dünyaya ışık saçan bir nur haline gelmesini sağlayacaktır.

Barış ortamı sayesinde, Türk-İslam dünyasının birbirlerinin bilgi birikimi ve tecrübelerinden faydalanmaları mümkün olacaktır. Barış, Müslümanların her alanda güçlerini birleştirmelerine, birbirlerinin eksik yönlerini telafi etmelerine, dolayısıyla çok daha etkin olmalarına vesile olacaktır.

Barış, her ülkenin silahlanmaya ayırdığı bütçenin azaltılmasını, bu paranın toplumların refahı için harcanmasını sağlayacaktır. Tüm üye ülkeler ortak savunma paktının üyesi olacaklarından, daha az bütçe ile daha güçlü bir savunma ve korunma sağlanacaktır. Bu sayede silah sanayi ve teknolojisi için

yapılan yatırımlar, sağlık, eğitim, bilimsel ve kültürel gelişme gibi alanlara kaydırılabilecektir.

Türk-İslam dünyasının bazı bölgelerindeki mevcut istikrarsızlık ve çatışmalar diğer ülkelere göçe neden olmaktadır. Pek çok doktor, mühendis, akademisyen, bilim adamı, düşünür ve yazar, ülkelerinde kendilerini güvende hissetmedikleri için Batı'ya göç etmekte ve çalışmalarına orada devam etmektedir.

Barış ortamı, Türk-İslam dünyasındaki iç gerginliklerin de ortadan kalkması ile birlikte iyi eğitim almış bireylerin göçünün engellenmesini ve bu kişilerin kendi ülkelerindeki ihtiyacı karşılamalarını sağlayacaktır.

Türk-İslam dünyasında inşa edilecek barış, diğer dünya ülkeleri için de örnek bir model olacaktır. Böylece, dünyanın farklı bölgelerinde yaşanan sorunlar Müslüman dünya örnek alınarak barışçıl yöntemlerle çözüme kavuşturulacaktır. Müslümanlar, gerçek Kuran ahlakı yaşandığında insanların huzura ve güvenliğe kavuşacaklarının canlı birer örneği olacak, insanlar İslam’ın barış ve esenlik dini olduğuna şahitlik edeceklerdir.

Türk-İslam Birliği Beraberinde Ekonomik Kalkınmayı da Getirecektir

Birlik, beraberlik, kardeşlik ortamı ile birlikte ekonomik kalkınma da hız kazanacaktır. Günümüzde bazı sınır problemleri başta olmak üzere Türk-İslam dünyasında sorunlar yaşanmaktadır. Bu sorunlar ekonomik istikrarsızlığı beraberinde getirmektedir. Örneğin, yer altı kaynaklarının çıkartılması, taşınması ve dünyaya ihracında güzergahın güvenli olması gerekmektedir. Oysa günümüzde bölgede yaşanan kargaşa ortamı ve siyasi istikrarsızlıklar Türk-İslam dünyasının zengin kaynaklardan yeteri kadar faydalanmasını engellemektedir.

Su kaynakları için de benzer bir durum geçerlidir. Ortadoğu'da su, anlaşmazlık konularının başında gelmektedir. Oysa Türk-İslam dünyasının birbirlerine desteği ve anlaşmazlıkların uzlaşma yoluyla çözümlenmesi ile bu sorunlar tamamen gündemden kaldırılabilir.

Ekonomik işbirliği, hem istikrarın sağlanması hem de kalkınma açısından önemlidir. Özellikle, Müslüman ülkelerde yaşanan yoksulluğun, eğitimsizliğin, gelir dağılım dengesizliklerinin ve diğer ekonomik ve sosyal sıkıntıların ortadan kaldırılmasında ekonomik birlik, ekonomik güç oluşturulacaktır.

Türk-İslam dünyası içerisinde birbirinden farklı ekonomiler ve doğal şartlar vardır. Bazı ülkelerin ekonomisi yer altı zenginliklerine (petrol zengini ülkelerde olduğu gibi) dayalı iken, bazılarının ekonomisi (coğrafi yapılarının elverişli olması nedeniyle) tarıma dayalıdır. Bu farklılık kısmi de olsa toplum yapıları için de geçerlidir. Kimi ülkelerde çoğunluk kırsal kesimde yaşarken, kimi ülkelerde şehir kültürü daha fazla hakimdir. Ancak bir ülkenin diğerini eksiklerini kapatacak şekilde desteklemesi, birinin diğerinin ihtiyacını karşılaması ve herkesin uzmanlaştığı konularda diğerlerine yardımcı olması ile bu farklılıklar önemli bir zenginlik kaynağına dönüştürülebilir. Bu da Türk-İslam Birliği ile sağlanabilir.

Yapılacak ortak yatırımlar ve ortak girişimler de bu noktada önemli bir adım olacaktır. Ortak girişimler sayesinde, hem ülkeler karşılıklı olarak birbirlerinin tecrübelerinden istifade edecekler, hem de oluşturulan yatırım sahaları taraşarın ekonomileri için de gelir kaynağı olacaktır. Türk-İslam dünyasının birbirlerine ekonomik destek vermeleri, daha önce de belirttiğimiz gibi, İslam ahlakının bir gereğidir. İhtiyaç içinde olana yardım etmek ve sosyal dayanışma Müslümanların önemli özelliklerindendir. Toplum içindeki sosyal yardımlaşmanın toplumlar arası düzeyde de yürütülmesi gerekir. Böylece hem iş imkanları artacak hem de her iki toplumda da gelir seviyesi yükselmeye başlayacaktır.

Türk-İslam dünyasının imkanlarını ve gücünü birleştirmesini sağlayacak ortak girişimlerle, yüksek teknoloji ürünü olan pek çok malzeme Müslüman

ülkelerde de üretilebilecektir. Oluşturulacak bir ortak pazar sayesinde, bir ülkede üretilen ürünler, gümrük, kota gibi sınırsal engellere takılmadan bir diğer ülkede kolaylıkla pazarlanabilecektir. Ticaret alanı genişleyecek, tüm üye ülkelerin pazar payı artacak, ihracat gelişecek, bu durum, ülkelerdeki sanayileşme sürecini hızlandıracak, ekonomide sağlanacak kalkınma ile teknolojide de gelişme yaşanacaktır. Böylece, Türk-İslam dünyası ortak bir güç olarak hareket edebilecek ve küresel ekonominin önemli bir parçası haline gelecektir. Elbette ki Türk-İslam dünyasında sağlanacak ekonomik kalkınma ve refah ortamı bu bölgeyi ve dünyayı çok olumlu yönde etkileyecektir. (www.islamdaekonomi.com)

BİRLİK VE BERABERLİK TÜRK-İSLAM DÜNYASINI GÜÇLENDİRECEKTİR

Müslümanların birlik ve beraberlik ruhu içinde hareket etmeleri, Allah'ın Kuran'da bildirdiği ahlakın bir gereğidir. Müslümanlar bu gerçeği düşünerek birlik olmaya samimi niyet etmelidirler.

Türk-İslam coğrafyasında bugün çeşitli gerginlikler ve anlaşmazlıklar yaşanmakta, çatışmalar sürmekte, huzursuzluk ve tedirginlik artmaktadır. Türk-İslam dünyasında olması gereken birlik ve beraberlik ruhunun gereği gibi yaşanmıyor olması, hem birtakım sorunlara zemin hazırlamakta hem de mevcut sorunlara kalıcı çözümler oluşturulmasını zorlaştırmaktadır. Bu durumun son bulması, Müslümanların ve diğer tüm toplumların huzura, güvene ve barışa kavuşabilmeleri için, Türk-İslam dünyasında sağlam bir birliğin tesis edilmesi şarttır. Müslümanlar, Allah'ın Kuran-ı Kerim'de buyurduğu gibi, kardeş olduklarının şuuruyla hareket etmeli, bir ailenin fertleri gibi sevgi, saygı ve samimiyetle birlik olmalıdırlar.

Yüce Rabbimiz'in Kuran-ı Kerim'de buyurduğu, **"İnkar edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur."** (Enfal Suresi, 73) ayetinin emri, Müslümanların birbirlerinin velisi, yani koruyucusu ve dostu olmaları, birbirlerine yardım etmeleri ve birlik içinde hareket etmeleridir. Yüce Allah, bunun yapılmaması durumunda dünyada büyük karışıklıklar ve huzursuzluklar yaşanacağını bildirmektedir. İşte bu nedenle Müslümanlar Kuran'da bildirilen kardeşlik ve dostluk ruhuna uygun hareket etmeli, yaşanan büyük acıların önüne geçilebilmesi ve bunların tam anlamıyla son bulması için dayanışma içinde olmalı, birlik haline gelmelidirler. İçinde bulunulan koşullar, Müslümanların birlik olmasının zaruri olduğunu açıkça göstermektedir. Türk-İslam dünyası, ya

birleşecek, barış ve refah ortamı oluşacak, huzur ve güvenlik tesis edilecek, aydınlık günler yaşanacak, ya da yaşanan olumsuzluklar ve acılar devam edecektir.

Yaşanan Sorunların Çözümü, Birlik ve Beraberlik İçinde Hareket Etmektir

İslam Medeniyetinin tüm dünyayı aydınlattığı, bilimde, sanatta, mimaride, ticarette dünyaya örnek olduğu dönemler, Müslümanların birlik ve beraberlik içinde hareket ettikleri dönemler olmuştur. 10. ve 11. yüzyıllarda ve bunu takip eden zamanlarda, İbn-i Heytem, El Cebr, İbn-i Sina ve daha pek çok öncü İslam aliminin çalışmalarıyla Müslümanların bilim dünyasına katkıları; Osmanlı döneminde Mimar Sinan başta olmak üzere büyük sanatkarlarla mimari ve sanat dünyasına kazandırdıkları, bütün dünyanın takdirini kazanmıştır. Tüm bu asırlar boyunca, Kuran ahlakıyla ahlaklanan Müslümanların, gittikleri her yere hoşgörü, akıl, bilim, sanat, estetik, temizlik ve refah götürmelerinin ve İslam dünyasının, dünyanın en modern ve en çağdaş uygarlığı olmasının temelinde, birlik ruhunun sağladığı huzur, güven ve barış ortamı vardır. Günümüzde de Türk-İslam dünyası gücünü, nurunu, bereketini tekrar elde etme ihtiyacındadır.

Ancak bu yönde yapılacak her türlü çalışma için öncelikle, tüm Müslümanlar arasında kardeşlik ruhunun yaşanması, Türk-İslam dünyasının birliğinin tesis edilmesi gereklidir. Farklılıkları hoşgörü ile karşılayan, gücünü ve enerjisini yalnızca İslam'ın, Müslümanların ve insanlığın hayrına kullanan, çoğulculuktan yana olan, uzlaşmacı ve barışsever bir kültür Müslümanlar arasında egemen olursa, İslam dünyası, 21. yüzyılın en büyük medeniyetlerinden birini inşa edebilir. Aksi halde, dağılmış, ayrılmış, birbirlerinden kopuk olan Müslümanların kendi değerlerini savunmaya dahi güç yetirmeleri çok zor olacaktır. Oysa, insan hakları, inanç, yaşam ve fikir özgürlükleri konusunda olumsuz bir yaklaşımla karşı karşıya kalmaları durumunda, Müslümanların değerlerini beraberce fikren savunmaları Kuran ahlakının bir gereğidir. Birlik ve beraberlik içinde yürütülecek fikri mücadelenin çok etkili olacağı, istenen neticeye kısa sürede ulaşılabileceği açıktır.

Müslümanlar Farklılıkları Değil, Ortak Değerleri Esas Almalıdır

İslam Birliği'nin geçmişte yaşanmış olması, bugün de yeniden inşa edilebileceğinin en önemli delillerinden biridir. Müslümanların bu konuda ümitvar olmaları, imkanları doğrultusunda bu birlikteliğin oluşmasını teşvik etmeleri, İslam dünyasının kardeşliği ve beraberliği için çaba göstermeleri son derece önemlidir. Müslümanlar, mümin kardeşlerinin şevk ve heyecanlarının artmasına, dostluk ve birliğe özlem duymalarına vesile olmalıdırlar. Özellikle,

kanaat önderlerinin, aydınların, toplumun örnek aldığı kişilerin bu yönde tavırlarıyla, konuşmalarıyla, yazılarıyla örnek olmaları gereklidir.

Birlik ve beraberliğe duyulan özlemin, somut adımlarla desteklenmesi de önemlidir. Tüm iman edenler birbirlerine ahiret kardeşi gözüyle bakıp, birbirlerinin hatalarını veya kusurlarını değil, güzel yönlerini görmelidirler. Farklılıkları bir ayrılık veya bir uzak durma sebebi olarak değil, bir renklilik, kültürel çeşitlilik, güzellik olarak değerlendirmelidirler. Sevgi, merhamet, anlayış ve şefkatle karşılarındakilere yaklaşmalı, kardeşlerine muhabbet duymalı, onları her zaman öven ve saygılı bir üslup kullanmalıdırlar. Müslümanlar, Rabbimiz'in, iman edenlerin birbirlerinin kardeşleri olduklarını buyurduğu ayet-i kerimesini hep hatırlarında tutmalıdırlar:

Tüm Müslümanlar aynı Yüce ve Bir olan Allah'a iman etmekte, yalnızca O'nun rızasını, rahmetini ve cennetini kazanmak için çalışmakta, alemlere rahmet olarak gönderilmiş sevgili Peygemberimiz Hz. Muhammed (sav)'e gönülden itaat etmekte, aynı Kitap'a tabi olmaktadırlar. Hepsinin gayesi, Kuran ahlakının yeryüzünde yaşanmasıdır.

Bütün gayeleri aynı olan Müslümanların birbirlerini sevmeleri ve birlik içinde hareket etmelerinden daha kolay ne olabilir? Yeter ki, İslam ahlakının gereği olan sevgi, merhamet, fedakarlık, anlayış, affedicilik gibi güzel özelliklerini, çevremizdeki insanlara olduğu gibi, farklı camialarda olan Müslüman kardeşlerimize de gereğince gösterelim. İslam ahlakını tam olarak bilmeyen ve bilgi eksikliğinden dolayı yaşamayan kişilere göstermemiz gereken hoşgörüyü, farklı düşüncelere sahip mümin kardeşlerimizden esirgemeyelim. Bütün insanları olduğu gibi, onları da merhamet ve anlayışla kucaklayalım.

(http://www.cozumturkislambirligi.com)

Müslümanların Birliği Sevgi ve Samimiyet Üzerine Tesis Edilmelidir

Allah korkusu ve sevgisinden kaynaklanan, gerçek sevgi ve samimiyet, iman edenlere verilmiş olan en güzel nimetlerdendir. Bu nimet, iman edenler arasındaki ilişki ve diyaloglara mutlaka yansımalıdır. Müslümanların inşa edeceği birliğin de, içtenlik ve gerçek sevgi üzerine kurulu olması gerekir. Unutmamak gerekir ki, ahir zamanda insanların yaşadığı en büyük belalardan biri sevgisizlik ve sevgisizlikten kaynaklanan katılık, anlayışsızlık, soğukluk, merhametsizliktir. İman edenler ise birbirlerini, Allah'ı ve elçisini sevdiklerini bildikleri için peşinen sever; Yüce Allah'tan korkup elçisine itaat ettiklerini bildikleri için birbirlerine saygı ve hürmet duyarlar. Sadece iman ediyor olmaları dahi birbirlerini sevmeleri için yeterli bir sebeptir. Dolayısıyla Müslümanların istişare ve görüşme ortamlarına, bir aile ortamının sıcaklığı, candanlığı, dürüstlüğü ve samimiyeti egemen olmalıdır. Kuran-ı Kerim'de, Peygamber

Efendimiz (sav) ile birlikte hicret eden ve onları karşılayan müminlerin birbirlerine duydukları samimi sevgi ve fedakarlıkları, tüm müminlere şöyle örnek verilmiştir:

Kendilerinden önce o yurdu (Medine'yi) hazırlayıp imanı (gönüllerine) yerleştirenler ise, hicret edenleri severler ve onlara verilen şeylerden dolayı içlerinde bir ihtiyaç (arzusu) duymazlar. Kendilerinde bir açıklık (ihtiyaç) olsa bile (kardeşlerini) öz nefislerine tercih ederler. Kim nefsinin 'cimri ve bencil tutkularından' korunmuşsa, işte onlar, felah (kurtuluş) bulanlardır. (Haşr Suresi, 9)

Günümüzde de Müslümanlar, tıpkı sahabe-i kiram gibi birbirlerini gönülden sevmelidir. Türk-İslam Birliği'nin özünde, şefkat ve merhametiyle tüm insanlara örnek olan Peygamberimiz (sav)'in ahlakı ve sahabe-i kiramın ruhu olmalıdır. İslam ahlakını, Mekke ve Medine'den tüm dünyaya ulaştıran bu ruhtur. Sahabenin birbirine olan samimi sevgisi, bağlılığı, dayanışma ve birlik ruhu onlara güç ve kuvvet vermiş, yaptıkları işlerdeki bereketi artırmış, tüm işlerinde onları başarılı kılmıştır. Bugün de Müslümanlar aynı dayanışma, fedakarlık, vefa ve sadakatle hareket ettiklerinde, "birbiriyle kurşunla kaynatılmış gibi" saf bağladıklarında, Rabbimiz'in vereceği güç ve kuvvetle, inşaAllah tüm sorunların üstesinden gelinecektir. Kuran'da emredildiği gibi içtenlik ve sevgiyle yaklaşıldığında, İslam dünyasının tüm sorunları kolaylıkla çözüme kavuşacaktır.

Müslümanların birlik olmasını engelleyen sebeplerden birinin, şeytanın oyunu olan kibir ve enaniyet olduğu unutulmamalı, bu kötü ahlak özelliklerinden sakınılmalıdır. Yüce Allah, enaniyetli insanı sevmediğini, **"... Allah büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez."** (Hadid Suresi, 23) ayetiyle bildirmiştir. Enaniyet ve kibir, iman edenler arasında gerilime neden olabilecek, dolayısıyla onları birbirinden uzaklaştıracak, sevgilerini azaltacak, merhamet ve şefkat duymalarını engelleyecek kötülüklerdir. İslam dünyası pek çok sıkıntı ve zorlukla karşı karşıyayken, kişisel hesaplar ve nefsin küçük oyunlarıyla zaman kaybetmek, samimi olarak iman eden Müslümanlara yakışmayacak bir tavırdır. Her Müslümanın bu hataya düşmekten Allah'a sığınması, kibirin engellemeye çalıştığı hayırlı olan ne varsa onu yaparak, enaniyetin iman edenlerin birlik ve beraberliğinin önünde engel olmasına izin vermemesi gerekir.

Tüm Dünya, Türkiye'nin Müslümanları Birleştirmesini Bekliyor

Yeryüzündeki son Türk-İslam Birliği, büyük, şanlı Osmanlı İmparatorluğu'ydu. Kuran ahlakıyla şekillenmiş olan Osmanlı yönetimi döneminde yaşanan Türk-İslam Birliği, birlik ve beraberlik ruhu yaşandığında

Müslümanların barış içinde, gayet rahat ve huzurlu yaşadıklarını gösteren güzel bir örnektir. Bugün Batı'da da pek çok aydın ve devlet adamı tarafından, özellikle eski Osmanlı coğrafyası üzerinde bir asırdır devam eden boşluk teşhis edilmekte ve çözümün de ancak Osmanlı modelinin, yani hoşgörü ve adalete dayalı bir Türk-İslam Birliği'nin, yeniden hayata döndürülmesiyle mümkün olacağı fikri yankı bulmaktadır.

Ülkemiz, mirasçısı olduğu büyük Osmanlı İmparatorluğu ile Müslüman dünyasının yüzyıllarca manevi önderliğini yapmıştır. Bu nedenle, halen bu coğrafyada tüm Müslümanların sevgisine ve ilgisine mazhar olmaktadır. Ayrıca tecrübesi, gelişmiş dış ilişkileri, yetişmiş insanı ve aydınıyla Türkiye, Türk-İslam dünyasının birleşmesine öncü olmaya ehil görülmektedir. İttifakla büyük bir kesim, Türkiye'yi bu asil görev için aday göstermektedir. (http://www.turkislambirliginedogru.com)

Türkiye'nin, Türk-İslam dünyasının birliğinin sağlanmasında öncü olması, tarihin yüklediği bir sorumluluktur. Ancak bu sorumluluğun gereği gibi yerine getirilebilmesi için, öncelikle tüm İslam dünyasına örnek teşkil edebilecek bir modelin oluşturulması, diğer bir deyişle birlik temennilerinin sözde kalmaması gerekir. Bunun için de ülkemizdeki kanaat önderlerinin, aydınların, sivil toplum kuruluşlarının liderlerinin biraraya gelmeleri, bu birlikteliğin pratikte nasıl yaşanabileceğini göstermeleri büyük önem taşımaktadır.

TÜRK-İSLAM BİRLİĞİ NASIL OLMALIDIR?

Söz konusu birliğin beraberlik anlayışı, bir toplumun diğerine, bir kültürün ötekine, bir grubun başkasına üstün gelmesine dayalı değil, hepsinin bir diğeri ile eşit olduğu hoşgörü, sevgi ve dostluğa dayalı dayanışma ruhu ile olacaktır.

Türk-İslam dünyasının birliği, Allah'ın izni ve lütfu ile, yeryüzüne özlenen barışı ve huzuru getirecek olan bir birlikteliktir. Bu birlik, sevgi, kardeşlik, şefkat, hoşgörü, dayanışma ve muhabbet temeli üstüne kurulacaktır. Yaşandığı bölgeye ekonomik refahı, demokratik yaşamı, adaleti getirmeyi hedef alacaktır. Manevi değerlerin yüceltilmesini, sanatın, teknolojinin, bilimin en üst seviyelerine çıkmasını kendine amaç edinecektir.

Türk-İslam Birliği, Batı dünyası ile de sıcak ilişkiler içerisinde olacaktır. Bu birliktelik sevgi ve adalet temeli üzerine kurulacağı için, taraşarın haklarını güvence altına alırken, karşılıklı menfaatlerin korunmasını da sağlayacaktır.

Bu şekilde, birliğe dahil ülkelerin yanı sıra bütün dünya devletlerinin de refah düzeyleri yükselecektir.

Günümüzde Türk-İslam dünyasına hakim olan birbirinden farklı görüşler, yorumlar ve modeller arasında mutabakat sağlanamamış olması, Müslümanların birlikte hareket etmelerine engel olmaktadır. Bu birlikteliğin beraberlik çağrısı, etnik kökene, ekonomik koşullara ya da coğrafi duruma göre yapılmayacak; ırk, dil ve kültürel özelliklerden kaynaklanabilecek her türlü husumet bu birliğin kardeşlik çatısı altında, ortadan kaldırılacaktır. Söz konusu birliğin beraberlik anlayışı, bir toplumun diğerine, bir kültürün ötekine, bir grubun başkasına üstün gelmesine dayalı değil, hepsinin bir diğeri ile eşit olduğu hoşgörü, sevgi ve dostluğa dayalı dayanışma ruhu ile olacaktır.

Türk-İslam Birliği Çözüm Üreten Bir Merkez Olmalıdır

Türk-İslam Birliği değişen siyasi koşullara kolaylıkla uyum sağlayabilecek bir esnekliğe ve gerekli stratejileri geliştirebilecek bir ileri görüşlülüğe sahip olmak zorundadır. Dünyadaki gelişmeler karşısında kınamak ya da kanaat belirtmekle yetinen bir organizasyon değil, inisiyatif kullanabilen aktif bir merkeze ihtiyaç duyulduğu açıktır. Bu merkezin sürekli takip ve koordinasyon görevini üstlenmesi, faaliyetlerinin tüm üye ülkelerin menfaatlerini kuşatıcı olması gerekir. Bu birlik tüm gelişmeleri objektif bir yaklaşımla değerlendirerek, Türk-İslam dünyasının taleplerini göz önünde bulundurmalıdır. Üye ülkeler

arasında oluşabilecek bunalımları giderici, çıkar çatışmalarını ortadan kaldırıcı ve Müslümanların diğer toplumlarla ilişkilerinde onları koruyucu bir mekanizma olarak görev yapacak Türk-İslam Birliği, Türk-İslam dünyasının kültürel, ekonomik ve siyasi etkinliğini de artıracaktır.

Büyük Önderimiz Atatürk'ün Görüşleri Önemli Bir Mesaj İçermektedir

İnşa ettiği modern devlet anlayışı ile Türkiye Cumhuriyeti'ni Müslüman ülkelerin en istikrarlı demokrasisi haline getiren Mustafa Kemal Atatürk'ün, Türk-İslam dünyasının nasıl bir yapı içinde birlik ve beraberliğini sağlayabileceği yönünde de önemli değerlendirmeleri vardır. Bir devletin en önemli unsurlarından birinin milli sınırlar içinde var olma hakkı olduğunu ifade eden Atatürk'ün tespitlerinin doğruluğu, geçen zaman içerisinde ispatlanmıştır.

Bilindiği gibi, Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılış sürecinde, Osmanlı topraklarında yaşayan halkların bir kısmı yanlış yönlendirmelere kapılarak Osmanlı'nın yanında yer almak yerine, dış güçlerle işbirliği yapmışlardır. Ancak çeşitli imtiyazlar kazanacaklarını umarak bu yolu seçenler iş birliği yaptıkları ülkelerin hegemonyası altına girmişler ve sömürgeleştirilmişlerdir. Bu halklardan bazıları, Cumhuriyet'in ilk yıllarında Mustafa Kemal'e temsilciler göndererek, kendilerini sömürge durumuna düşüren liderlerinin basiretsizliğinden şikayet etmiş ve hatta bazıları Türkiye Cumhuriyeti ile birleşme taleplerini dile getirmişlerdir. Atatürk'ün bu teklişere verdiği karşılık, Türk-İslam Birliği'nin temelinin nasıl olması gerektiğini gösteren önemli bir cevaptır:

"Bütün İslam aleminin manen olduğu kadar maddeten de birlik içinde ve müttefik hale gelmesinden sadece sevinç duyarız. Bunun için de bizim kendi hudutlarımız içerisinde bağımsız olduğumuz gibi, Suriyeliler ve Iraklılar da milli hakimiyete dayalı bağımsız bir güç olarak ortaya çıkabilmelidirler." (Mustafa Kemal, 24 Nisan 1920, 4. (gizli) oturum www.mihenk.gr/arsiv/18/mihenkokulu.htm)

Görüldüğü gibi Atatürk'ün belirlediği öncelik, bu ülkelerin de bağımsızlıklarını kazanmalarıdır. Türk-İslam Birliği'nin öneminin bilincinde olan Atatürk, bu birliğin kendisinden beklenen etkiye sahip olabilmesi için, üyelerinin milli sınırları içinde bağımsızlığını kazanmış, milli iradeye dayanan ve kendi ayakları üzerinde durabilen devletler olmaları gerektiğine dikkat çekmiştir. Dolayısıyla, bugün de, kurulacak bu birlikteliğin üyelerinin toprak bütünlüğünü ve bağımsızlıklarını koruması son derece önemlidir.

(http://www.ataturkuiyianlamak.com/)

TÜRK-İSLAM DÜNYASINA ÇAĞRI

Bugün artık tüm dünyada din karşıtı fikir sistemleri çökmeye yüz tutmuş, insanlar Allah'a imana ve din ahlakına yönelmeye başlamışlardır. Dahası İslam, dünya gündeminin en önemli konusu olmuş, insanlığın dikkati Hak dine çevrilmiştir. İçinde bulunduğumuz devrin teknolojik imkanları ise, Müslümanların hem birbirleri ile iş birliği yapmalarını kolaylaştırmış hem de insanlara İslam ahlakının güzelliklerini anlatmak için her türlü kitle iletişim imkanını sağlamıştır.

Ancak bir taraftan da İslam dünyasının bir kısmında fakirlik ve cehalet vardır. Bundan yararlanan birtakım kimseler, sözde İslam adına İslam dışı eylemler yaparak, dünyanın gözünde Müslümanları zan altında bırakmaktadırlar. İslam ahlakına karşı olan bazı çevreler de, Müslümanların bu durumundan yararlanarak onlara karşı her türlü zulmü uygulamakta, daha büyük zulümleri de planlamaktadırlar.

Çözüm, tüm Müslümanları birleştirecek ve onlara doğru yolu gösterecek bir Türk-İslam Birliği'nin kurulmasıdır. Türk-İslam Birliği'nin kurulması için çalışmak, her Müslümanın görevidir:

Tüm Müslüman hükümetler, Türk-İslam Birliği'ne hazırlanmalıdır. Diğer Müslüman ülkelerle aralarındaki ilişkileri geliştirmeli, bir yandan da gerçek İslam ahlakının kendi ülkelerinde de daha iyi yerleşmesi için kültürel faaliyetlerde bulunmalıdırlar.

Tüm Müslüman sivil toplum kuruluşları, çeşitli organizasyonlar, vakışar, medya mensupları, kanaat önderleri; Müslümanlar arasındaki ayrımların giderilmesi, birlik ve beraberliğin sağlanması için çaba göstermelidirler.

Her Müslüman birey, gittiği camide, okuduğu okulda, iş yerinde, ziyaret ettiği internet platformunda, üyesi olduğu vakıfta veya kuruluşta, dünya Müslümanlarının birliği için çaba göstermeli, diğer Müslümanları bu konuda teşvik etmelidir. (http://www.turkislambirliginecagri.com)

Dünyaya ışık tutacak, hem Müslümanlara hem gayrimüslimlere güzellik sunacak, yeryüzüne adalet ve barış getirecek o büyük İslam medeniyetinin yeniden yeşermesi tüm Müslümanların duasıdır. Allah'ın izni ile, Türk-İslam Birliği'nin kurulması, tüm bu güzelliklere bir vesile olacaktır.

Bu kutlu görevde hizmet yüklenmek isteyen Müslümanlar;

Gelin, Müslümanların arasını bulalım. Birbirinin camisinde namaz kılmayan, selamlaşmayan, birbirinin yazdığı kitabı okumayan, ufak bir fikir farklılığı nedeniyle kardeşine düşman kesilen Müslümanların arasını bulalım. Bu gibi yapay ayrımlar kalksın. Allah'ın evleri olan camiler, şu veya bu grubun, şu veya bu mezhebin değil, tüm Müslümanların mescidi olsun. Her Müslüman birbiriyle selamlaşsın, birbiri ile sohbet etsin. Birbirine hoşgörü göstersin. Cemaatsel veya kişisel uzlaşmazlıklar son bulsun. Ve tüm Müslümanlar, elbirliği yaparak, tevazu ve hoşgörü içinde, Allah'a daha çok yakınlaşmak, O'nun dinine daha çok hizmet etmek için çalışsınlar.

Ve Allah'ın bizlere verdiği şu emri hiçbir zaman unutmasınlar:

Allah'ın ipine hepiniz sımsıkı sarılın. Dağılıp ayrılmayın. Ve Allah'ın sizin üzenizdeki nimetini hatırlayın. Hani siz düşmanlar idiniz. O, kalplerinizin arasını uzlaştırıp-ısındırdı ve siz O'nun nimetiyle kardeşler olarak sabahladınız. Yine siz, tam ateş çukurunun kıyısındayken, oradan sizi kurtardı. Umulur ki hidayete erersiniz diye, Allah, size ayetlerini böyle açıklar. (Al-i İmran Suresi, 103)

DOĞU TÜRKİSTAN'DA HUZURUN SAĞLANMASI İÇİN ÇÖZÜM, TÜRK-İSLAM BİRLİĞİ'DİR

SN. ADNAN OKTAR'IN ABD PINE RIVER RÖPORTAJI (28 AĞUSTOS 2008)

PINE RIVER: ... Üye ülkelerden oluşan bir İslam Birliği'nin kurulmasını öneriyorsunuz. Sadece Orta Doğu'daki değil aynı zamanda Asya ve Avrupa'daki Müslüman ülkelerin de dahil edildiği ve AB yapısında bir birlik öneriyorsunuz. İslam Konferansı Örgütü hali hazırda var olduğuna göre sözünü ettiğiniz İslam Birliği, İKÖ'nün yapamadığı neyi yapacak?

ADNAN OKTAR: Müslümanların birlikte hareket etmeleri, kardeş olmaları Kuran'a göre farzdır. Bunun için Türk-İslam Birliği olması şarttır. Müslüman Türk devletler bu gönül birliğinin çatısı altında toplanmalıdır. Ama her devlet ayrı, milli devlet olarak kalacaktır. Her devlet kendi iç işinde hür davranacak, fakat Türk-İslam Birliği çatısı altında ortak hareket edecektir. Böyle bir birlik oluşursa, mevcut kargaşa, bu fitne rahatça son bulur. Büyük bir coğrafyada, çok büyük bir denge unsuru olur bu birlik. Bir kere bunun en büyük faydası, terör hemen anında durur. Terör diye bir konu kalmaz. İkincisi ekonomi müthiş canlanır. Fakat en önemlisi manevi ferahlık ve huzur meydana gelir. Yani tüm toplumlar, toplum içindeki tüm kesimler dingin olur. Dinsiz de rahat eder, dindar da rahat eder.

Benim söylediğim Türk-İslam Birliği, bir gönül birliği, bir sevgi birliği, muhabbet birliği ve ortak akıl birliğidir. Böyle candan bir birlik oluşturmak, dostane kardeşlik ortamı meydana getirebilmek için şiddetli bir aşk gerekir. Şiddetli bir coşku gerekir. Resmiyetle olmaz bunlar. Coşkuyla heyecanla olur. Yani bir ülkeye yardım eli uzatmak, onu kardeş bilip derdine çare bulmak, bir yerde terör olduğunda topluca karar verip derhal anarşiye son vermek, bunlar aşk gerektirir.

PINE RIVER: "İslam Birliğine Çağrı" başlıklı makalenizde şöyle yazmışsınız;

Müslümanlar birbirinden farklı toplumların karşılıklı hoşgörü ve barış ilişkileri kuracakları bir sistem kurmak için toplu bir şekilde çalışmalıdırlar... Ne var ki 11 Eylül saldırıları sonrasında önemli bir sorunla karşılaşıldı. İslam adına konuştuğunu öne süren fakat İslam'ın özünü anlamaktan uzak bir kısım çevreler

insanlığın yararına çalışacağına onu yıkmaya çalışıyorlar. Masum insanlara saldırıp öldürürken İslam'ın yasakladığı en büyük günahı işlemişlerdir. Diğer bir deyişle dünyayı karmaşaya boğmuşlardır.

Önermiş olduğunuz bu AB yapısında bir İslam Birliği, terör problemiyle nasıl baş edecek?

ADNAN OKTAR: Teröre karşı yürütülecek en etkin mücadele, fikri ve ilmi mücadeledir. Teröre zemin hazırlayan ideolojiler ortadan kaldırılmadıkça, yani bataklık kurutulmadıkça, sivrisineklerle mücadelenin sonuç vermesi imkansızdır. Terörün kökeninde Darwinizm vardır. İnsanları sözde bir tür hayvan olarak gören, gelişmenin ancak mücadeleyle mümkün olabileceğini sanan, ayakta kalmak için güçlü olması gerektiği telkinleriyle yetişen bir insanın sevgi dolu ve merhametli olması beklenemez. Bu insanın acımasız olması, menfaatleriyle çatıştığında gözünü kırpmadan bir insanı öldürmesi, savunduğu ideoloji için katliam yapmaktan çekinmemesi Darwinist telkinlerin doğal sonucudur. İslam adına ortaya çıktığını iddia ederek teröre ve şiddete başvuranlar da aslında Darwinist'dir. Müslümanlıkta şiddetin olmayacağını, Kuran açık açık gösteriyor. Hatta Allah cinayet işleyen bir kişi olduğunda dahi, "Eğer affederseniz sizin için daha hayırlıdır" buyuruyor. Müslüman hangisini tercih eder? Daha hayırlı olanı tercih eder, tabi ki affı tercih eder. İslam'da af vardır. Şefkat vardır. Merhamet vardır. Şiddetin yeri asla yoktur. İslam barış demektir, barışa çağırıyor Allah.

Terörle mücadele için insanlara Darwinizm'in tehlikelerini, gerçek yüzünü iyi anlatmak gerekir. Bilimsel hiçbir değeri olmadığını tam göstermek gerekir. Kitaplar, makaleler, açık oturumlar, konferanslar, video gösterimleri gibi kültürel çalışmalarla çok kısa sürede toplumlar bilinçlendirilebilir. İnsanlar Darwinizm'in gerçek yüzünü gördüğünde, inançsızlığın, sevgisizliğin, merhametsizliğin, gaddarlığın, şiddetin zemini hemen ortadan kalkar. Türk-İslam dünyasında güçlü bir birlik sağlandığında, hem bu çalışmalar çok rahat yapılır, hem de Türk-İslam Birliği'nin gücü şiddete başvurmaya eğilimli, kargaşa ve anarşi meydana getirmek isteyenler için çok caydırıcı olur.

PINE RIVER: Yazılarınızda, barış dolu bir dünya için Müslüman birliğinin gerekli olduğunu vurguluyorsunuz;

"İslam Birliği sadece Müslümanların değil tüm insanların huzuru için çalışmalı ve verdiği karar ve hayata geçirdiği uygulamalarında barışçı olmalıdır. İslam'ın özü Müslümanların, anlayışlı, şefkatli, hoşgörülü, sabırlı ve fedakar olmalarını esas alan Kuran'da bildirilen güzel ahlaktır. İslam insanları barış dolu bir dünyaya çağırır."

Türkmenistan’ın eski Cumhurbaşkanı Saparmurat Türkmenbaşı’nın Ruhname’sinde de benzeri bir mesaj göze çarpmaktadır: “Türkmenler diğer ulusları kardeşleri, kendi dostları olarak görmektedir. Irkçılığın Türkmenler arasında yeri yoktur. Türkmenler farklı dillere, dinlere ve diğer milletlerin geleneklerine saygı duyarlar.”

Bahsettiğiniz İslam Birliği, Müslüman ülkeleri nasıl birleştirecek, aşiretçiliği ve ırkçılığı nasıl giderecek?

ADNAN OKTAR: Türk-İslam Birliği'nin özünü Kuran'da bildirilen sevgi, anlayış, itidal, tevazu ve akılcılık oluşturacaktır. Allah Kuran'da üstünlüğün sadece takvaya göre olduğunu bildirmiştir. Bir insanı diğerinden üstün kılan maddi olanakları, derisinin rengi, inançları, mensup olduğu soy değildir. Bir insan ancak manen diğerinden daha üstün olabilir. Yani daha tevazulu bir insan, Allah'tan daha çok korkan, Allah'ı daha çok seven bir insan, daha yardımsever, daha fedakar, daha sabırlı, daha yumuşak huylu bir insan Kuran ahlakını en iyi şekliyle uyguluyordur. Böyle bir ahlak hem insanlar nazarında hem de inşaAllah Allah Katında daha değerlidir. Ama bu üstünlük, diğerini ezmek, sömürmek anlamında bir üstünlük hiçbir zaman değildir. Türk-İslam Birliği'nin Türk Milleti'nin öncülüğünde tesis edileceğini, Türk Milleti'nin lider olacağını söylerken de herhangi bir ezici, tahakküm edici liderlikten bahsetmiyorum. Tam tersine böyle bir liderliğe talip olmak çileye, zorluğa talip olmaktır. Bu birliğe dahil olan tüm toplumlara ve insanlığa hizmete talip olmaktır. Hepimiz Hz. Adem'in evlatlarıyız. Yani bütün İslam alemi tek bir yürektir. Bütün Türklük alemi tek bir yürektir. Hiç birinin birbirinden farkı yoktur. Ama hizmete talip olma konusunda Türklerin öncü olmasının ideal olacağını düşünüyorum. Çünkü hakikaten tarihe de baktığımızda hep böyle olmuş. Osmanlı döneminde de hep milletimiz bu işe gönül vermiş ve öncülük etmiş, bunun çilesini çekmiştir. Onun için benim gördüğüm Türk Mileti'nin yine bu göreve talip olması gerekiyor.

PINE RIVER: “Müslümanların Birlik olmalarının Faydaları” başlıklı makalenizde şöyle yazmışsınız;

İslam Birliği, hem Müslümanlar arasında yaşanan uyuşmazlıklara çözüm getirecek hem de Müslümanlar ile başka güçler arasındaki savaş ve çatışmaların son bulmasını sağlayacaktır.

İslam Birliği'nin düzensizliğin olduğu devletler ve milletlerle uğraşmaktaki temel eğiliminin ekonomik olacağını kabul etmek doğru mudur?

ADNAN OKTAR: Türk-İslam Birliği hem siyasi hem kültürel hem ekonomik olarak ciddi bir güçlenmeye vesile olacaktır. Yani bu birlik, hayatın her alanını kapsayan müthiş güzellikler getirecektir. Hem üye ülkeleri hem de

diğer ülkeleri her açıdan koruyup kollayacak, darda sıkıntıda olana yardım eli uzatacak, anarşi ve kargaşayı tamamen ortadan kaldıracak, zenginlik ve bereketin artmasını sağlayacak, adil, demokrat, sevgiye önem veren bir birlik olacaktır. Kafkasya'dan Tanzanya'ya, Fas'tan Fiji'ye kadar uzanan geniş bir coğrafyaya yayılmış olan Türk-İslam dünyası, birlik ve beraberlik içinde hareket ettiğinde, Allah'ın izniyle, yeniden şahlanacaktır. ABD, Rusya, Çin, İsrail ve tüm Avrupa Devletleri Türk-İslam Birliği'nin kurulmasıyla uzun yıllardır devam eden kökleşmiş sorunların bir anda çözüme kavuştuğunu görecek, bu durumdan herkes fayda sağlayacaktır. Türk-İslam dünyası dışında kalan büyük devletlerin güvenliğe, ekonomiye, kültürel değerlere dair tüm endişeleri bu birliğin kurulmasıyla tamamen ortadan kalkacaktır. Terörle mücadele sona erecek, kültürel çatışma riski tamamen ortadan kalkacak, yer altı kaynakları ve hammaddeden tüm insanların en güzel şekilde faydalanması sağlanacak, ekonomi istikrara kavuşacak ve buhran ihtimali bertaraf edilecek, askeri giderlere ayrılan bütçe insanların daha kaliteli ve güvenli bir şekilde yaşamaları için sarfedilecektir. Amerika'nın askerlerini topraklarından binlerce kilometre uzağa göndermesi gerekmeyecek, İsrail duvarlar arkasında yaşamayacak, Avrupa Birliği ülkeleri ekonomik herhangi bir engelle karşılaşmayacak, Rusya güvenlik endişesi duymayacak, Çin hammadde sıkıntısı çekmeyecektir.

Amerika Birleşik Devletleri, yaklaşık 400 milyar dolarlık askeri bütçesi ile silahlanma listesinin başında yer almaktadır. ABD'yi 60 milyar dolar ile Rusya, Rusya'yı da 42 milyar dolar ile Çin takip etmektedir. Türk-İslam Birliği, İslam dünyasıyla ilgili tüm çatışma ve gerilimleri ortadan kaldırarak küresel bir barış ve huzur ortamı sağlayacak, sadece Müslüman ülkelerde değil dünyanın diğer pek çok ülkesinde de savunma giderlerinin azaltılmasını sağlayacaktır. Böylece silah teknolojisine yapılan yatırım, silahların geliştirilmesine harcanan para, rahatlıkla eğitim, tıp, bilim, kültür gibi alanlara kaydırılacaktır. Türk-İslam Birliği, Müslüman alemini de tam anlamıyla kalkındıracaktır. Oluşturulacak İslam Ortak Pazarı sayesinde, bir ülkede üretilen ürünler, gümrük, kota gibi sınırsal engellere takılmadan bir diğer ülkede kolaylıkla pazarlanabilecektir. Ticaret alanı genişleyecek, tüm Müslüman ülkelerin pazar payı artacak, ihracat gelişecek, bu durum, Müslüman ülkelerdeki sanayileşme sürecini hızlandıracak, ekonomide sağlanacak kalkınma ile teknolojide de gelişme yaşanacaktır. Ekonomisi güçlü bir Türk-İslam alemi, Batı dünyası ve diğer toplumlar için de önemli bir refah kaynağı olacaktır. Bu toplumlar karşılarında güven içinde, tedirginlik duymadan iş birliği yapabilecekleri, ticari faaliyet içinde olabilecekleri bir güç bulacaklardır.

PINE RIVER: Bugün var olan belirli bir duruma bakalım. Çin’in Sincan Bölgesinde son zamanlarda saldırılar oldu. Doğu Türkistan, Sincan’ın ağırlıklı

olarak Müslüman bir bölge olduğu biliniyor. Bununla ilgili size üç soru sormak istiyorum;

1. Sincan'daki insanlara İslam Birliği'nin oluşumu nasıl bir ümit verecek?

2. Sincan sorununu Çin ile çözmek konusunda İslam Birliği'nin ele alabileceği seçenekler nelerdir?

3. Genellikle Müslüman olmayan ülkelerde ikamet eden Müslüman ağırlıklı bölgelerle ilgili çözüm gerektiren konular için sizin düşündüğünüz çözüm nedir?

ADNAN OKTAR: Komünizm döneminde Türk devletleri daha temiz, daha dürüst, daha güzel kaldılar, bozulmadılar. Yani tam aksi netice oldu. Bugün gidin Doğu Türkistan'a, çok güzel ahlaklıdır insanlar. Çok temiz ahlaklı, halis Müslümanlar vardır. Bu da Allah'ın bir lütfudur. Günümüzde Çin'in Doğu Türkistan'a uyguladığı baskı politikası tüm dünyadan tepki görüyor. Çin, Doğu Türkistan'a da Tibet'e de çok katı davranıyor. Bir kere bu baskı ve şiddet politikasının tamamen ortadan kalkması lazım. Fakat tabi burada asıl mesele Darwinizm'in Çin'de de yerle bir edilmesi, Çin'de de bu yönde bir fikri faaliyetimiz var. Mazlum Doğu Türkistan halkının bu zulümden bir an önce kurtarılması son derece hayatidir.

Çin'in baskıları hiç bir vicdanın kabul edeceği gibi değil. Yani bıraksın Doğu Türkistan halkı kendi imkanlarıyla, kendi devletinde istediği gibi hür yaşasın. Çin ticaret yapmak istiyorsa, gelsin ticaretini yapsın. Ama sömürmek istiyorsa buna kimse müsaade etmez. Ne istiyor Çin Doğu Türkistan'dan ve esir olunca ne geçecek eline? Yani esir etmekten nasıl mutlu olacak? Bu, kalbine ne gibi bir sevinç verecek? Bir zafer midir bu? Bıraksın çekilsin Doğu Türkistan'dan tamamen. Oradaki insanlar hürriyet içinde camilerine gitsinler, fabrikalarına gitsinler. Sohbet etsinler, bayram sevinci yaşasınlar. Çin'in burada bir güzellik yapması gerekir artık. Bunun vakti geldi. "Bu ülke bağımsızlığı hak eden bir ülke. Biz buraya gereksiz müdahale ettik. Hiçbir amacı da yok, hiçbir mantığı da yok. 21. yüzyıla yakışacak bir şey değil bu. Biz buradan askerimizi de çekiyoruz. Siyasi baskımızı da kaldırıyoruz. Bu devleti hür ilan ediyoruz" dediğinde, Çin bütün dünyada sevilir. Herkes saygı duyar. Bakın o zaman Çin dünyaya nasıl açılıyor. Bıraksınlar Doğu Türkistan'ı demokratik olsun. Laik olsun. Dünyada bağımsız bir ülke olarak güzel yerini alsın. Çin bundan kat kat zengin olur. Yani bundan kaybı olur diye düşünmemesi gerekir. Prestij kaybetmez. Prestij kazanır. Bu gurur meselesi yapılacak birşey değil. Eğer Doğu Türkistan'dan çekilirse, bununla ilgili anlaşmalar da yapılabilir. Daha fazla onlara elektrik verilebilir, petrol verilebilir. Onları müşkül durumda bırakacak bir şey zaten olmaz. Yani elektriğin satılması, petrolün satılması, enerji satılması zaten İslam ülkelerinin istediği bir şey. Bu onların lehine olur. Ucuz da satılır gerekirse. Ama yeter ki bu zulüm ve haksızlıktan vazgeçsin. İstediği petrol olsun, istediği elektrik olsun,

istediği doğal gaz olsun, ama bunun için milyonlarca insanı esir edip ezmenin bir alemi yok. Bu, karşılıklı anlaşmalarla da yapılabilir. Bütün Türk devletleri toplanıp Çin ile bu konuda anlaşmaya varabilir. Mesela 50 yıllık anlaşma yapalım denir. Ve hakikaten de satılır petrol. Ama tabi bunlar ancak Türk-İslam Birliği ile olur. Türk-İslam Birliği'ni hızlandırmak lazım. Bu birliğin Çin'e de fayda getireceğini, Çin'e güzel bir üslupla anlatmak lazım. Çin belki bu birliğin aleyhinde olacağını düşünebilir. Halbuki tam tersine Çin'in lehine olur, Çin'i her yönden kurtarır. Askeri yönden de kurtarır, bir saldırıya karşı da kurtarır. Ekonomik yönden de kurtarır. Modernleşmesini sağlar. Kendi milletinin kurtuluşu için de Çin'in Türk-İslam Birliği'ni desteklemesi gerekiyor.

PINE RIVER: İslam Birliğinin Merkezi hangi ülkede olacak? Neden bu ülke seçilmiş olacak?

ADNAN OKTAR: Peygamberimiz (sav)'in hadislerinde Hz. Mehdi (a.s.)'nin İstanbul'dan çıkacağı rivayet ediliyor inşaAllah. "Ehli Beytimden bir şahıs (Hz. Mehdi (a.s.)) (dünyaya) sahip oluncaya kadar kıyamet kopmaz. O, İstanbul'u fethedecektir" diye bildirmiş Peygamberimiz. İnşaAllah bu manevi bir fetih olacak. Büyük İslam alimleri de ahir zamanda, İslam aleminin merkezinin İstanbul olacağını söylüyorlar. Şu andaki siyasi gelişmeler de Türkiye'nin önemli ve aktif bir rol üstlendiğini gösteriyor. Kafkasya'da, Ortadoğu'da hatta Afrika'da Türkiye barış ve istikrarın öncülüğünü yapıyor. Çok güzel bir gidişat var inşaAllah, Türkiye'nin önderliğinde 10-15 yıl içinde dünyada çok aydınlık bir dönem başlayacak. Mevcut fitnelerin, kargaşların hepsi son bulacak. Hz. Süleyman dönemi gibi çok bereketli, bolluk içinde bir dönem yaşayacağız inşaAllah. Dünyanın kurtuluşu çok yakın inşaAllah…

ADNAN OKTAR'IN ASIA RFA RADYOSU RÖPORTAJI (HAZİRAN 2008)

Asia RFA: Evet biz sizi eserlerinizden biliyoruz. Bilim Araştırma Vakfı'ndan biliyoruz. İlk önce Bilim Araştırma Vakfı ile ilgili kısaca bilgi verir misiniz? Hangi alanda çalışma yapıyor? Ne zaman kuruldu? Bu alanda kısaca dinleyicilerimize.

Adnan Oktar: Evet, Bilim Araştırma Vakfı Atatürkçü, milliyetçi, mukeddesatçı, maneviyatçı, doğruları, güzelleri savunan, Türkiye'nin Büyük Türkiye olmasını savunan, Türk-İslam Birliğini savunan, Türk-İslam Birliği coğrafyasındaki bütün Müslümanların, esir devletlerin, esir milletlerin, kurtuluşunu savunan yiğit bir topluluktur.

Asia RFA: Sizin Türk-İslam Birliği dediğiniz zaman nereleri kapsıyor?

Adnan Oktar: Adriyatik'ten Çin'e kadar her yer. Yani Kafkasya bunun içine dahil, efendim, Türkistan bunun içine dahil. Doğu Türkistan, Kazakistan, Azerbaycan, Cezayir, Fas, Tunus, Mısır, Pakistan, İran hepsi içine dahil.

Asia RFA: Burada Hıristiyan ve Budist Türkleri nereye yerleştiriyorsunuz?

Adnan Oktar: Onlar o birlik içerisinde son derece rahat edeceklerdir. Yani onların hakkı en güzel şekilde savunulacaktır. Yani hatta ateist olanlara da gereken saygı, ilgi, hürmet gösterilecektir.

Asia RFA: Evet Harun Bey, şimdi tabi Doğu Türkistan'ı biliyorsunuz. Şimdi tabi Enver Paşa, Tacikistanlı, Bugünkü Türk-İslam Coğrafyası içinde vefat etmiştir ama Türkiye'de pek çok insan Enver Paşa'yı hayalperest diye söyler. Ama eğer Türkistan, Turan Birliği o zaman gerçekleşmiş olsaydı belki böyle demezlerdi. Ama bugün Nursultan Nazarbayev'in ortaya attığı, tabi ki eskiden beri bu var. Türkistan Birliği kurulması, böyle bir söylemler var. Buna siz nasıl bakıyorsunuz?

Adnan Oktar: Bir tane birlik vardır. Türk-İslam Birliği'dir. En mükemmel, en muhteşem, en güçlü, en inandırıcı, zemini oturmuş. Herkesin kabul edeceği ve her yeri, herkesi kapsayan, adil olan birlik budur. Türk-İslam Birliği içerisinde Ermenileri de savunacaktır. İsrail'li, Musevileri de savunacaktır. Budistleri de savunacaktır. Ateistleri de savunacaktır. Hepsini koruyup, kollayacaktır. Ama öbür türlü işte sadece, şu tarz Türkler, bu tarz Türkler bunlar fitnedir. Öyle şey olmaz. Türk'ün çeşidi olmaz. Türk Türk'tür. Dünyanın neresinde olursa olsun bunlar kardeştir. Müslümanın da çeşidi olmaz. İster Azerbaycan'da olduğu gibi Şiilerden oluşsun. Efendim, Sünnilerden oluşsun. Vehabi olsun, Alevi olsun. Her ne olursa olsun. Bunlar hepsi bizim kardeşimizdir. Bölücü izahların hiçbirini kabul etmemek lazım. Hepsini birleştireceğiz inşaAllah.

Asia RFA: Şimdi burada tabi 100 senelik bir Rusya'dan çıktılar Türk Cumhuriyetleri, eskiden Türkistan Coğrafyası dediğimiz zaman Buhara, Semerkant bunlar İslam medeniyetlerinin merkezi olan yerler fakat, 100 senelik bu komünis,t materyalist, Darwinizm eğitiminden geçmiş bir toplum. Şimdi burada İslam, Türk-İslam Birliği nasıl burada kurulacak, alt yapı var mı?

Buradaki İslam anlayışına nasıl bakıyorsunuz? Yani bu birliğin olabilirlik oranı ne kadar?

Adnan Oktar: Komünizm döneminde Türk devletleri daha da temiz, daha dürüst, daha güzel kaldılar daha bozulmadılar. Yani tam aksi netice oldu. Yani bugün gidin Doğu Türkistan'a nefis insanlar vardır. Çok temiz ahlaklı, halis Müslümanlar vardır. Kadınlar olsun, gençler olsun bunların hepsi kusursuz bir İslam ahlakına sahiptirler. Mesela bir çok yerde dejenere olmuştur Müslümanlar, ama oralarda olmamışlardır. Mesela Türkistan'a gittiğimizde şaşkınlıkla karşılıyoruz olayı yani son derece dürüst, efendi tertemiz insanlarla karşılaşıyoruz. Komünizm tam aksi etki etmiştir. Bu da Allah'ın bir lütfudur. Çok temiz kalmışlardır. İzole kalmışlardır. Ve kimse de onlara bir zarar verememiştir. Bu birlik, temiz birlik, önümüzdeki 10 yıl içerisinde, 15 yıl içerisinde rahatlıkla oluşacak gibi görünüyor. İlk inşaAllah Azerbaycan'dan başlıyoruz Allah'ın izniyle, ilk oradan başlanacak.

Asia RFA: Bu çok önemli bugün dünyada yumuşak güç dediğimiz zaman eğitim, yazar, çizer bunlarla bütün dünyaya, etkinizi yayabiliyorsunuz. Bugün Bilim Araştırma Vakfı, Harun Yahya Hoca olarak çok eserleriniz var. Bugün Uygur Türkçesiyle CD'ler Doğu Türkistan'a kadar ulaştı. Biz radyoda da yayınladık. Bu çalışmalarınızdan kısaca bahseder misiniz? Şimdiye kadar kaç tane eser yazdınız? Hangi dillere çevrildi? Buna nasıl bir tepki geliyor eserlerinize?

Adnan Oktar: 300'ü geçti şu ana kadar yapılan kitaplar, en çok Yaratılış Atlası dünyayı sarstı. Bütün Avrupa'yı adeta Darwinizm konusunda yerle bir etti. Yani atom bombası etkisi yaptı onların ifadesiyle hakikaten bir gecenin içerisinde Fransa kendi ifadeleriyle tarihinin en büyük kültürel yenilgisini almış oldu. Ve bu hakikaten kendi ifadeleriyle halen de devam ediyor. Zincirleme etki muntazam devam ediyor. Bunu anlatan birçok yazımıza internet sitelerimizden bakabilirsiniz. Kitaplarımızın yabancı dile çevrilme sayısı da 60'ın üzerinde şu an. 60 ayrı dilin üzerinde çevrildi. Kitap olarak Komünist Çin'in Zulüm Politikası ve Doğu Türkistan isimli kitabım Türkçe, İngilizce Almanca olarak mevcut. Siteden bunu indirebilirler kardeşlerimiz. Komünist Çin'in Zulüm Politikası ve Doğu Türkistan. Sırf ona aittir ve bu İngilizce, Almanca, Türkçe var. Site olarak da Türkçe ve İngilizce olarak Doğu Türkistan ile ilgili sitemiz mevcut. www.doguturkistan.com. Buraya baktığında kardeşlerimiz her türlü bilgiyi göreceklerdir. Belgesel olarak Komünizmin Kanlı Tarihi var. I ve II ve III, onlardan da istifade edebilirler. Makale olarak, Komünist Topraklarda bir İslam Toplumu Doğu Türkistan var. Doğu Türkistan'daki Çin Zulmü Görmezlikten

Gelinmemeli şeklinde bir makalem var. Doğu Türkistan Gerçeği diye yine bir makalem var. Fakat tabi burada asıl mesele Darwinizm'in Çin'de de yerle bir edilmesi, Çin'de de bu yönde bir faaliyetimiz var. Fakat komünist bir ülke olduğu için tabi orada demokrasiden söz etmek pek mümkün değil. Fakat şu son zamanlarda Avrupa'ya ve Amerika'ya mecbur hale geldi Çin. Yani ekonomik politikasından dolayı dışa açılmaya mecbur hale geldi. Şimdi bir anlamda eli hem Amerika'ya hem Avrupa'ya mahkum gibi görünüyor. Hakikaten dış ticareti bugün kesse dış ülkeler, Çin'in ekonomisi yerle bir olur. Yani bir anda Çin'i devirme gücüne sahipler aslında Avrupa da, Amerika da. O yüzden Çin eskisi kadar böyle diklenecek bir güce sahip değil. Doğu Türkistan'ın kurtuluş vaktinin geldiğine de bu bir işarettir. Yani bu devri çok iyi değerlendirebiliriz artık. Çünkü Doğu Türkistan, dünyanın en temiz Müslümanlarının, belki en efendi insanlarının yaşadığı bir yer. En izole, en seçkin insanların yaşadığı bir yer. Ben bunu bizzat kendim müşahede ettim biliyorum yani eminim. O yüzden bu insanların bu zulümden bir an önce kurtarılması son derece hayati yani bütün dünyanın namusudur bu. Bütün dünyanın üzerine düşün bir namus borcudur bu. Mutlaka Çin'in elinden bu büyük Türk devletini kurtarmak gerekiyor. Burada Çin'in müdahalesi hiç bir vicdanın kabul edeceği gibi değil. Bıraksın Doğu Türkistan kendi imkanlarıyla kendi devletinde istediği gibi hür yaşasın. Çin ticaret yapmak istiyorsa gelsin ticaretini yapsın. Çin'e Doğu Türkistan'ın saldıracağı bir durum olamaz. Peki nedir istediği Çin'in. Yani ne çıkarı var? Eğer bir çıkar istiyorsa ticaret olabilir bu, yapalım, Doğu Türkistan yapsın Çin'le ticaret yapsın. Sömürmek istiyorsa buna kimse müsaade etmez. Bunun dışında bir ülkeyi esir etmenin alemi ne? Yani ne istiyor Çin Doğu Türkistan'dan ve esir olunca ne geçecek eline. Bu şekilde nasıl mutlu olacak? Bu durum, ne gibi kalbine bir sevinç verecek? Bir zafer midir bu? Bıraksın çekilsin Doğu Türkistan'dan tamamen. Oradaki insanlar hürriyet içinde camilerine gitsinler, fabrikalarına gitsinler. Sohbet etsinler, bayram sevincine dönsün. Çin'in burada bir güzellik yapması gerekir artık. Bunun vakti geldi. Açıkça meydana çıksın ortaya biz burada yanlış yaptık. Bu ülke bağımsızlığı hak eden bir ülke. Biz buraya gereksiz müdahale ettik. Hiçbir amacı da yok hiçbir mantığı da yok. Böyle 21. yüzyıla yakışacak bir şey değil bu. Biz buradan askerimizi de çekiyoruz. Siyasi baskımızı da kaldırıyoruz. Bu devleti hür ilan ediyoruz dediğinde, Çin bütün dünyada sevilir. Herkes saygı duyar. Bu güzelliği yapması lazım Çin'in.

Asia RFA: Evet şimdi siz Komünist Çin'in Zulüm Politikası ve Doğu Türkistan kitabınızda da bahsediyorsunuz. Çin'de 49'dan sonra idam edilen kendi vatandaşı dışında Müslümanların sayısı milyonlarla sayılıyor ama bugün ABD'nin Irak'a girmesi, Afganistan, sonra Filistin meselesi burada biz dünya

medyasında görüyoruz, günde kaç kişi öldüğünü. Ama en acı olan bugün Doğu Türkistan'da sadece kitap yazdığı için, şiir yazdığı için içerde olan, idam edilen binlerce insan var. On binlerce insan var ama dünya sessiz buna. Neden?

Adnan Oktar: Bu konuda Türk-İslam Birliği düşüncesini savunan herkesin yeri yerinden oynatması lazım. Bizim önümüzdeki günlerde bu yönde bir çalışmamız başlıyor. İlk başta Azerbaycan ile başladık. Şimdi sıra Doğu Türkistan'da, Doğu Türkistan'ı basında gündeme getireceğiz yani Çin'in artık elini bu ülkeden çekmesi, bu insanları rahat bırakması, bir de sürekli adam öldürülüyor. Yazı yazdı diye adam öldürmek, havaya baktı diye yere baktı diye adam öldürmek. Bu zulüm, en vicdansız insanın bile yapacağı bir şey değildir. Çin bunu yapmakla dünyada küçük düşüyor. Kendini küçük düşürüyor. Her şeyini küçük düşürüyor. Milletini küçük düşürüyor, devletini küçük düşürüyor. bunu yapmasın. Bunu bir dürüstlük anlayışı içerisinde, bir akılcılık, efendilik anlayışı içinde yapsın, düşünsün. Çekilsin bıraksın bu ülkeyi hür olsun Doğu Türkistan. Bakın o zaman dünya Çin'e nasıl açılıyor. Türkiye'nin bakış açısı ne kadar güzel oluyor. Mesela Türkiye'den işçiler gider Çin'e, çalışmaya giderler, buraya gelenler olur. Bambaşka bir çizgi olur. Ama bu kanayan yara olduğu müddetçe, bütün milletin kalbinde bir öfke oluşacaktır. Yani birçok insan, birçok ticaret adamı iş kurmak için Çin'e sırf bu nefretten dolayı gidemiyor. Çünkü bu kadar insanı öldüren, bu kadar cinayet işleyen bir ülkeye, insan göğsünü gere gere gidebilir mi? İnsan kanı dolu yerler. İnsan kanına basarak yürüyeceksin orada Çin'de. İnsan kanının üstünde Müslüman yürüyemez. O kanı yerden temizleyecekler. Bu cinayetleri durduracaklar bu zulüm kalkacak. Bıraksınlar Doğu Türkistan'ı demokratik olsun. Laik olsun. Dünyada bağımsız bir ülke olarak güzel yerini alsın. Çin bundan kat kat zengin olur. Yani bundan kaybı olur diye düşünmemesi gerekir. Prestij kaybetmez, prestij kazanır bundan. Bu gurur meselesi yapılacak birşey değil.

Asia RFA: Şimdi burada Türkistan coğrafyasına baktığımız zaman Çin için stratejik açıdan çok önemli. Çin bugün ABD'den sonra en fazla enerji tüketen ülkelerden bir tanesi. Kalkınmak için enerji, petrole ihtiyaç var. Bu da Orta Asya'dan sağlanıyor. Bugün Kazakistan'dan petrol boru hattı Şangay'a kadar. Doğu Türkistan'dan doğal gazı var. Şimdi, burasını tarihte 4 kere işgal etmiş Çin, Türkistan coğrafyasını, 4 kere süper güç olmuş. Buradan beslenmiş. Dolayısıyla burası Çin için çok önemli Çin bırakmak istemiyor. Bunun tersine Batı Türkistan'a yönelik bir açılma politikası var. Yani Türk Dünyası olarak İslam dünyası olarak ne yapılması lazım? Uygurlar bugün İslam dünyasına biraz küskün çünkü 11 Eylül'den sonra, uluslararası terörizme karşı mücadeleyi bahane ederek, Çin birçok Uygur'u bastırdı. Bugün oruç tutmak yasak, temel

inanç özgürlüğü yok. Bu, Af Örgütü'nün raporlarında da belirlendi. Siz buna nasıl bakıyorsunuz?

Adnan Oktar: Çin'in bu soğuk savaş döneminin kafasını bırakması lazım. Eğer Doğu Türkistan'dan çekilirse bununla ilgili anlaşmalar da yapılabilir. Yani daha fazla onlara elektrik verilebilir, petrol verilebilir. Onları müşkül durumda bırakacak bir şey zaten olmaz. Onlara elektriğin satılması, petrolün satılması, enerji satılması zaten İslam ülkelerinin istediği bir şey. Bu onların lehine olur. Ucuz da satılır gerekirse. Ama yeter ki bu insanların yakasını bıraksın. İstediği petrol olsun, istediği elektrik olsun, istediği doğal gaz olsun ama bunun için bu kadar milyonlarca insanı esir edip ezmenin bir alemi yok. Bu, karşılıklı anlaşmalarla da yapılabilir. Mesela Türkiye ile de anlaşma yapılabilir. Devletlerle Çin anlaşma yapabilir. Bütün Türk devletleri toplanıp Çin ile bu konuda anlaşmaya varabilir. Biz seni doğal gaz yönünden, elektrik yönünden enerji yönünden, petrol yönünden tam anlamıyla doyuracağız. Ama sen şu tertemiz insanların bir yakasını bırak, bu kadar. Konu bu, mesela 50 yıllık anlaşma yapalım denir ve hakikaten de satılır petrol. Çin'in istediği petrol olsun.

Asia RFA: Evet, burada siz Türkiye'nin Doğu Türkistan politikasına nasıl bakıyorsunuz? Yani bugün Türkiye'de çok sıkıntı var. 98'de bir genelge Meclis'ten çıkmıştı. Bugün Doğu Türkistan'ın gök bayrağını asmak yasak. Çok sıkıntı yaşıyor burada sivil toplum örgütlerimiz. Ama Türkiye diyor ticari ilişkimize zarar verir. Bu sebeple Çin, "biz Doğu Türkistan sivil toplum örgütlerine orada bir takım şeylere izin vermeyeceğiz" diyor. Ama ticari ilişkiye baktığınız zaman Çin'den 14 milyar dolarlık mal alıyoruz. Biz sadece 1 milyar dolarlık mal satıyoruz. Bugün milli sanayi Türkiye'nin milli sanayisini kalitesiz Çin malları yok ediyor. Büyük bir tehdit bugün Çin malları. Türkiye'nin politikası ne olmalı? Tabi ki Türk dünyası dediğimiz zaman Türkiye Osmanlı'dan gelen köklü büyük bir devlet. Ama bugün bir takım politikalarda iç çatışmalardan dolayı dışarıya fazla önem veremiyor Türkiye. Siz Türkiye'nin Doğu Türkistan politikalarına nasıl bakıyorsunuz?

Adnan Oktar: Türkiye işin doğrusu bir Türk-İslam Birliği politikasını ruhunda ister istemez muhafaza ediyor. Yani genlerinde var. Her Türk Türk-İslam Birliğinin kurulmasını bilinç altında ister. Ama Türkiye'nin Çin'e tek başına gücünün yetmesi mümkün değil. Bu ancak Türk -İslam Birliği ile olur. Türk-İslam Birliği'ni hızlandırmak lazım. Çok süratlendirmek lazım. Bu birliği Çin'e de fayda getireceğini, Çin'e güzel bir üslupla anlatmak lazım. Çin devletine bunu çok güzel bir üslupla anlatmak lazım. Çin belki bu birliğin aleyhinde olacağını düşünebilir. Çin'in lehine, Çin'i kurtarır bu, her yönden

kurtarır. Askeri yönden de kurtarır, bir saldırıya karşı da kurtarır. Ekonomik yönden de kurtarır. Modernleşmesini sağlar. Yazık Çin'in kendi halkı da sürünüyor. Ben görüyorum gazetelerde falan ahır gibi yerlerde yaşıyorlar küçücük. Sürünüyor milleti. O insanlar da ferahlar rahatlarlar. Kendi milletinin kurtuluşu için de Türk-İslam Birliği'ni, Çin'in desteklemesi gerekiyor. Bu birlik bir işgal birliği değil, bir egoist birlik değil. Bu bir sevgi birliği, bir dostluk birliği ve yardımlaşma birliği ve anlayış hoşgörü, ılımlılık birliği ve laik zeminde olacaktır. Zemini laik zemine oturacak bu çok önemli. Laik olduktan sonra, barışçıl olduktan sonra, demokrasiyi savunan bir sistem olduktan sonra Çin'in bundan çekinmesi için bir sebep yok. Bu tabi ki İsrail'in de ferahlaması demektir. Bütün bölgede çatışmanın bir anda durması demektir. Çünkü Filistin de biliyorsunuz ızdırap içinde, ama İsrail de ızdırap içinde çünkü her an başlarına bir bomba düşmesi ihtimali oluyor. Her an bir şey olması ihtimali var. Duvarların içinde yaşıyor İsrail. Adeta esir oldular, kendi kendilerini esir ettiler. Duvarın içine hapsettiler. Yıkalım o duvarları, açalım. Gürül gürül oraya ticaret arabaları gitsin. Otobüsler gitsin, kamyonlar gitsin. Gemiler gitsin deniz yoluyla bir ferahlık olsun, Çin'i de bu konuda ikna etmek için. Tabi bu daha çok sivil toplum kuruluşlarının çalışmasıyla olabilir biraz. Ama bu yönde bizim yoğun bir çalışmamız olacak önümüzdeki günlerde . Çin'i bu gereksiz korkularından kurtaracak, klasik devlet politikalarından vazgeçmesini sağlayacak bir düşünce bu. Çünkü klasik devlet politikasında ne yaparsın, çıkarı olan bir yer vardır, gider orayı işgal edersin. Adamları da ezersin orada yaşarsın. Yani kan emerek yaşamaya gerek yok. Bu sevgiyle olur, dostlukla olur. Yani yarasaya gider kan emerek yaşamak. Çin'e yakışmaz bu.

Asia RFA: Şimdi Çinlilerde böyle bir Türk-İslam korkusu var. Dolayısıyla son dönemde Müslüman Uygur Türklerine karşı baskı gittikçe artıyor. Daha bir hafta önce bir öğretmen ile röportaj yaptım. Yemek yerken Bismillah diyerek yiyin diye okulda söyleyen öğretmeni kökten dinci diye işinden atmışlar. Bu, yakında olmuş. 21. yüzyılda bugün olan olaylar bunlar. Bunlar ki yüzlerce örnek gösterebiliriz. Böyle birşeyde biz Türk-İslam Birliği dediğimiz zaman Çin'i daha fazla ürküttüğümüzde, Doğu Türkistan'a baskı daha mı artacak? Bu nasıl olacak? Abdülaziz'den beri Doğu Türkistan'da panTürkizm panİslamizm'in Türkiye'den kaynaklandığını söyleyip yazan cilt cilt kitaplar var. Bugün de yazıyorlar bunu. Yani böyle bir Çin varken bu tez orada nasıl bir etki yapar sizce?

Adnan Oktar: Bir panTürkizm, bir panİslamizm vardır. Bir de Türk-İslam Birliği vardır. PanTürkizm'de eğer bir insan isterse bunu, Türk ırkının dünya ırklarının üstünde olduğu ve bütün dünya ırklarının ona köle olacağı şeklinde

yorumlayabilir. Bundan tabi ki korkar insanlar. Yahut mesela İslam Birliği olarak düşünür. O katı kuralların hakim olduğu çok acımasız bir sisteme dönüştürmeye kalkabilir şahıslar. Tarihin karanlıklarında biz bunu gördük. Daha önceki dönemlerde gördük. Ne o ne o, burada kastedilen. Bir kere burada laiklik sigortası var. Sistem tam bir laik sitem üzerine oturacak bu çok önemli. Budist birinci sınıf insan olacak, ateist birinci sınıf insan olacak, birinci sınıf vatandaş olacak. Müslüman birinci sınıf vatandaş olacak. Hıristiyan birinci sınıf vatandaş olacak. Musevi birinci sınıf vatandaş olacak. Bu laiklikle sağlanacak. Ama coşkun bir sevgi ortamı ve güven ve tabi güçlü bir askeri birlik, askeri yapılanma. Nerede terör var? Kan akıtmaya da gerek yok. Arkadaş dersin, terörü kes. Adam durdurur, caydırıcı güç karşısında bir insan uzatmaz. Dünyanın neresinde olursa olsun terör olduğunda ilgili şahsı çağırırsın, arkadaşım ayıp yapıyorsunuz bunu yapmayın dediğinde konu biter. Amansız bir güç olacaktır çünkü Türk-İslam Birliği'nin askeri gücü akıl almaz bir güç olacaktır. Kime rica etse konu biter. Dolayısıyla kargaşa bitecektir. Adaletsizlik bitecektir. Onun için kimse buna itiraz etmez.

Asia RFA: Böyle olduğu zaman Türkiye’nin ta Tanzimat'tan beri devam eden Batılılaşma, Avrupa Birliği'ne girme projesi nasıl olacak?

Adnan Oktar: Avrupa Birliği'ne Türk-İslam Birliğinin lideri olarak girerse, Avrupa Şahlanır. Avrupa birse yüz olur o zaman. Dünyanın en büyük devleti haline gelir Avrupa. Ama Türk-İslam Birliği de, hepsinin üstünde birinci devlet olur. Yani bütün dünyayı servete, mala, bolluğa boğar bu. Yani yiyecek içecek artık zibil gibi, sokaklara dökülecek hale gelir. Yani mal o kadar bollaşır ki, insanlar ne yapacaklarını şaşırır. Zenginlik öyle bir bollaşır ki insanlar şaşırır. Bu yoğun israf, savaş, dağa taşa bomba atma, bundan kaynaklanıyor. Filistin'de, mesela İsrail biraz para kazanıyor, kazandığı parayı olduğu gibi askeri harcamaya yatırıyor. Kardeşim ne gerek gel Türk-İslam Birliği'nin yapılanması içerisinde yerini al. Kendi devletin müstakil olsun. Üniter devletini kur. Kimse senin devletine birşey demiyor. Askeri yapın da olsun ama bu sistemi destekle sen, ve askeri harcama yapmana da gerek kalmasın. Dağı taşı bombalamana gerek kalmasın. Milyonlarca insanı öldürmene gerek kalmasın. Zulüm yapma, bırak bunları rahat et, bu mantık.

Asia RFA: Evet, şimdi bu tabi Türk Cumhuriyetleri dediğimiz zaman bugün dünyada 7 tane Türk Bayrağı dalgalanıyor Birleşmiş Milletlerde. Fakat Türkistan coğrafyasına baktığımız zaman buradaki devlet başkanlarının çoğu komünist rejimden çıkmış insanlar. Bugün Özbekistan’ın en büyük korkusu İslam. Yani bugün İslam korkusuyla insanlara, insan hak ve hukukları açısından

Özbekistan en geri ülkeler listesinde. Şimdi böyle bir coğrafyada bu cumhuriyetlerde bu yönetim değişmediği müddetçe bu Türk-İslam Birliği'ni bunlara nasıl anlatacaksınız?

Adnan Oktar: Özbekistan'da sunulan İslam, adamların korkacağı gibi birşey yani orada demokrasi yok. İnsan hakları yok. Zulüm var, kesme var, biçme var ve hiçbir mezhebe, kendi dışında hiç bir düşünceye yaşama hakkı yok. Hadi bakalım sen bir Sünni ol, bitersin bu sistemde yahut Caferi ol bitersin. İlla ki o sisteme uyacaksın. Halbuki benim anlattığım sistemde her mezhep her din alabildiğine özgür yaşar. Ve huzur içinde yaşar. Özbekistan bunu bilse böyle bir sistemi, adamlar başımızın üstünde yeri var bu sistemin der. Ama tanıtılan panTürkizm ve Panİslamizm bambaşka şeyler bunlar. Bunlarda kan var, gözyaşı var. Bizim anlattığımızda sevgi var, barış var, kardeşlik var, huzur var ve alabildiğine fikir hürriyeti var düşünce hürriyeti var. Her insana düşüncesinden dolayı saygı duyma var. Ne güzel, mesela adam dinsizse söylesin. Niye gizlesin, münafık olacağına, merdane açıkça söylesin. Arkadaş, ben dinsizim desin, bilirsin ne güzel işte, rahat. Dinsizse o senin dinsiz arkadaşın, kardeşindir. Olabilir, Allah onu o şekilde yaratmıştır. Olabilir, Allah dinsiz insan yaratacağını da söylüyor Kuran'da.

Asia RFA: Şimdi Türkistan coğrafyasında ben internete girip şöyle gençlerin yazdıkları görüşlere baktığım zaman laiklik dediğimiz zaman bir dinsizlik olarak anlıyorlar. Bu laikliği de tam olarak anlatabilmiş değiliz. Yani siz laiklikten bahsediyorsunuz. Laiklik nasıl bir şeydir sizden alabilir miyiz görüşünüzü?

Adnan Oktar: Dindarın alabildiğine serbest olduğu, dinsizin de alabildiğine serbest olduğu, devletin hakem olduğu bir sistem. Mesela dinsiz namaz kılmaz saygı duyarsın, oruç tutmaz saygı duyarsın. Şarap içer saygı duyarsın. Dindar da gider namazını kılar saygı duyarsın. Oruç tutar saygı duyarsın. Kuran okur saygı duyarsın. Laiklik budur işte. Mesela Kuran satar, dini kitaplar satar saygı duyarsın. O da ateisttir kendi inancıyla ilgili kitap satar ona da saygı duyarsın. Laiklik budur.

Asia RFA: Şimdi Doğu Türkistan 20 milyon Müslümanın yaşadığı işte Kaşgarlı Mahmutların, Yusuf Has Haciplerin doğduğu toprak. Ama bugün burada gerçekten insanlık dışı bir uygulama var. Sizin tavsiyeniz Doğu Türkistan Müslümanlarına, bugün Batı dünyasında ABD'de, Japonya'da çeşitli bölgelerde oradaki zulmü anlatmak için, çeşitli yollarla faaliyetini devam ettiren çok fazla sivil toplum örgütleri var. Böyle bir durumda bugün Çin gittikçe büyüyor.

Büyüdükçe bir takım hassas konulara hiç tahammülü yok. Tibet olayını da görüyoruz. Doğu Türkistan meselesi bu iki hassas konu, Çin'in en hassas konularından bir tanesi.

Adnan Oktar: Tibet'i de kurtaracağız.

Asia RFA: Doğu Türkistanlılara ne tavsiye edersiniz? Ne yapılması lazım?

Adnan Oktar: Çin'in tabi çok üstüne gitmek doğru değil. Yapılacak şey kültür. Çok kaliteli bir gençlik yetiştirmek lazım. Çok dindar, şuurlu, anti-Darwinist, anti-marksist, anti-komünist, kafası çok iyi çalışan, profesörler, bilimadamları, doktorlar, hukukçular. Çin bu güce dayanamaz. Dayanılamayan güç vardır, kültür. İki büklüm olur onun karşısında. Kültüre çok önem versinler. Benim sitelerime girsinler, bütün kitaplarımı okusunlar, bedava indiriliyor. Hepsini okusunlar çok şuurlansınlar, Çin'in gözünün içine anlamlı anlamlı baksınlar. Çin geri çekilecektir. Yapamaz yani gücü yetmez. Kültür karşısında hiç bir güç dayanamaz. Sen diyorsun ki güneş doğmuş. Ben inanmam diyor. Perdenin kenarını bir açıyorsun, bir kapatıyorsun bir saniyede bitti. Orada yüz kişi varsa yüzü birden düşer konu kapanır. Darwinizm'in olmadığını çok iyi özümsemiş bir Doğu Türkistan gençliği, bunu çok güzel anlatan uzmanlaşmış bir Doğu Türkistan gençliği, her gittiği yerde bunu anlatırsa, bu izahı anlatırsa Doğu Türkistan zaten bir çelik kale olmuş oluyor. Çin askeri orada gezse ne olur, hoplasa ne olur? Bilmem ne olsa ne olur? Aslanın üstüne kuş konmuş gibi oluyor. Bütün mesele Doğu Türkistan'ı aslanlaştırmakta, onun üstüne 4 tane karga da konsa, o aslan yine yürür. İstediği kadar yürür, istediği yere gider. Aradaki kardeşlik bağını güçlendirmek, kültürden taviz vermemek, bu temiz hallerini daha da güçlendirmek ve bu şekilde devam etmek. Çin buna dayanamaz. Çin gittikçe gelişiyor. Süper devlet oldukça Türkiye'ye de muhtaç, Avrupa'ya da muhtaç, Amerika'ya da muhtaç. Yarın öbür gün bu devletler birleşip bir muhtıra verseler. Çin küt diye oturur. Bir mali ambargoya en fazla 15 gün dayanabilir Çin. Gücü yetmez yerle bir olur Çin. Böyle bir gücü var dünyanın. Ama Doğu Türkistan gençliğinin de, olağanüstü kültürlü, çok yüksek ahlaklı, milli bilinci yüksek olması lazım. Bu güzel ahlaklarını iyice sağlamlaştırıp, yeni nesillere aktaran, bozulmaya karşıda çok titiz, dejenerasyona karşı çok titiz, mücadele eden bir tavır içerisinde olacaklar. Onlar aslan olsunlar. Çin onların üstünde karga gibi seksin hiçbir şey olmaz, gezinsin.

Asia RFA: Evet. Bundan sonra Doğu Türkistan ile ilgili nasıl çalışma yapmayı düşünüyorsunuz? Çok kitaplar yazdınız, CD çıkarttınız, internet

üzerinden ulaşacaklar, biz bunu anonsunu yaparız ama bundan sonraki planınız nedir, Doğu Türkistan'a veya Türkistan coğrafyasına yönelik?

Adnan Oktar: İlk Azerbaycan'dan başlamayı düşünüyoruz. Daha öncede söyledim. Doğu Türkistan, Türk devletleri ve İslam ülkelerinin özgürlüğü için gayret edeceğiz ama tabi aciliyet var. Öncelik aciliyet bir kere Azerbaycan ile Türkiye'nin birleşmesi çünkü en müsait konumda şu anda onlar. O Laçin koridoru açılacak. Türkiye ile Azerbaycan birleşecek iki müstakil üniter devlet, laiklik sistemi var. Ama pasaport kaldırılıyor. Vize işlemi kaldırılıyor. İstediği gibi yerleşme hürriyeti olacak. Ticaret alabildiğine serbest ve bir askeri pakt. Azerbaycan Türkiye arasında askeri pakt olacak, konu bu kadar. Al sana Türk-İslam Birliğinin birinci aşaması. Ama arkasından Doğu Türkistan acildir. Çünkü esir konumunda. Yani esirlik şiddeti birinci plana alınmayı gerektirir. Çünkü zulüm nerede şiddetliyse, önceliğin oraya verilmesi gerekir. Öncelik orada. Hatta diğer İslam ülkelerinden daha da acil diyebilirim onun konumu. Çünkü esirliğinin şiddeti daha yüksek. Filistin'den daha şiddetlidir, Doğu Türkistan'ın konumu. O yüzden, basın yoluyla bir kere, konuyu çok gündeme getirmek kamuoyunun gözüne bunu getirmek lazım. Kamuoyu baskısı da Çin'i çok yıldırır. Büyük basında, büyük ilanlarla, büyük haberlerle, köşe yazılarıyla, televizyon haberleriyle köşeye sıkıştırmak lazım. O yönde bir çalışmamız olacak bu önümüzdeki günlerde.

Asia RFA: Sizin bu kitaplar yayınlandıktan sonra Çin Halk Cumhuriyeti'nden size bir protesto, bir baskı geldi mi?

Adnan Oktar: Gelmedi ama hiç takmam onu söyleyeyim. Hatta daha hoşuma da gider öyle birşey yaparsalar. İnadına inadına yüz misli bin misli daha fazlasını yaparım. Keşke de öyle olsa, protesto etseler.

Asia RFA: Evet Çince kitaplarınızda da gördüm. Bunu gönderebiliyor musunuz? Çin'de okuyucularınız var mı?

Adnan Oktar: Çin'de çok şükür elhamdülillah kitaplarımdan etkilenip namaz kılan, oruç tutan, İslam'a giren çok fazla kardeşimiz oldu. Onlarla da bir şekilde bağlantımız oluyor ama şimdi isimlerini versek, bağlantıları versek, biraz tabi Çin devletiyle kapıştırmış oluruz, o olmaz. Fakat kitaplarımızı da Çin'e elhamdülillah sokuyoruz. Giriyor, uygun bölgeler var oralardan. Çin'in içerisine kitaplarımız dağılıyor.

Asia RFA: Burada tabi Darwinizm'i çürüttünüz zaten de, şimdi koskoca Batı dünyasını, bir de Amerika, bir de koskoca Çin'i karşınıza alıyorsunuz. Bu güç size nereden geliyor?

Adnan Oktar: Allah'tan geliyor tabi ki. Allah'a insan sırtını dayadı mı "Hamidullahı metin" diyor Allah, "urvetül vuska" Allah'ın kopmaz koparılmaz ipine yapıştık. Sırtımızı Allah'a dayadık evvelAllah. O zaman muazzam bir güç haline gelir Müslüman.

Asia RFA: Şimdi çok güzel yayınlarınız var ama Türkiye'de de öğretmenlere gönderildi. İşte bir takım aleyhinizde medyada yazılar çıktı. Bu kitapları bizim radyo dinleyicileri soruyor. Yani bu kaynak bu kadar çalışmalar maddi olarak nereden geliyor?

Adnan Oktar: Allah Kendi yoluna gidenlere yardım edeceğini Kuran'da belirtiyor. Benim şahsi olarak hiçbir malım mülküm yok. Ne üstüme bir araba, ne bir ev, ne bir arsa, kendim şahsım üstüne hiç dünyada benim bir malım yok. Ama Allah'a şükür arkadaşlarıma Allah her yerden bir nasip kapısı açıyor. Ve helaliyle güzel yollardan, Allah imkan veriyor hakikaten de çok da başarılı oluyorlar. Bu konuda çeşitli iddialar ortaya atmışlardı. Devletin kurumları bunu inceledi. Baktılar ki baştan sona kadar helal. Yani hiçbir şekilde kanunsuz, hukuksuz hiçbir şey yok. Bütün para kaynaklarının helal olduğunu gördüler. Allah Kendi yolunda ilerleyene yardım eder. Bütün mesele buna samimi niyet etmekte. Biz samimi niyet ettiğimiz için Allah yolumuzu açıyor. Hz. Süleyman da öyleydi. Allah'a samimi kalple niyet etti bağlandı. Allah o devrin en büyük zengini ve en büyük gücü haline getirdi Hz. Süleyman'ı. Zülkarneyn de öyleydi. Allah'a samimi kalp ile bağlandı. Allah onu o zamanın süper gücü haline getirdi. Bizde inşaAllah öyle oluruz bu devirde. İnşaAllah.

Asia RFA: Evet Doğu Türkistan meselesini kaç yaşınızda ne zaman duydunuz? Nasıl biliyordunuz?

Adnan Oktar: Orta okul yıllarından bilirim. O beni hep kızdırmıştır, hep germiştir. Hep içimde bir uktedir çünkü ben Çin'deki çocukları hep düşünüyorum. Genç kızları düşünüyorum. Orada dinsiz Çinlilerin elinde onlar ne oluyordur, ne bitiyordur. İnsan düşünemiyor dahi yani böyle karanlık bir mağaraya hapsedilmiş, çoluk çocuk, masum genç kızlar düşünün, yarasalar uçuşuyor. Kabus filmlerinde olur ya benim de kafamda hep öyle kalmıştır. Bir kabus içinde yaşayan insanlar kalmıştır. Onun için, onları kurtarma azmiyle

yaşadım her zaman. Türk-İslam Birliği düşüncesi hep benim çocukluğumdan beri vardır. Gittikçe de gelişiyor.

Asia RFA: Nerelisiniz, nerede doğdunuz? Böyle Doğu Türkistanlılara, kökünüz nerelere kadar dayanır? Merak edebilirler.

Adnan Oktar: Ben Hz. Hasan soyundan Seyyidim. Peygamber Efendimiz (sav)'in neslinden geliyorum. Kafkasya'ya geçmiş bizim atalarımız o zamanlar. Orada da zulüm vardı biliyorsunuz. Canlarını kurtarmak için Kafkasya'ya geçmişler. Sonra Kafkasya'da da zulüm olunca orada yine Seyyidlere karşı bir katliam başladı. Komünist Rusya döneminde, o zaman da kaçıp Türkiye'ye geldiler. Ankara'ya, Bala'ya yerleşmiş babamlar. O zaman Osmanlı Devleti onları istihdam etmiş. MaşaAllah, o zaman Osmanlı'nın öyle koruyucu bir yönü her zaman vardı biliyorsunuz. Sonra Ankara'ya yerleştik. Ben Ankara'da doğdum büyüdüm. İlk, orta ve lise eğitimimi orada yaptım. Sonra İstanbul'a Fındıklı Güzel Sanatlar Akademisi'ne geldim. İç mimari bölümünde, orada bir süre okudum. Sonra felsefe bölümüne geçtim. Komünistlerin daha yoğun olduğu bir okuldu orası. Faaliyet yapmak için oraya geçmiştim. Fındıklı Güzel Sanatlar Akademisi de öyleydi, Marksistlerin kontrolündeydi. Orada da öyle yoğun faaliyetlerim olmuştu. Kitap faaliyetlerine de o devirlerde başladım.

Asia RFA: Marksistlerden, Türkiye'deki Marksistlerden tepki alıyor musunuz? Türkiye'deki sosyalist Marksistlerden şu an mesela.

Adnan Oktar: O zaman evet. Şu an almıyorum ama o zamanlar okula giderken tehdit ediyorlardı. Öldürebileceklerini, okula gelmemem gerektiğini söylüyorlardı. Ben de dedim kaderimdeyse ölürüm. O yüzden öyle bir tehditten yılmam dedim. O yüzden gidip geleceğim dedim ve açık açık gözlerinin önünde namaza gidiyordum. Camiye gidip geliyordum. Birkaç kere tehdit etmişlerdi ölümle.

Asia RFA: Türkistan coğrafyasında nerelere gittiniz?

Adnan Oktar: Daha hiçbir yere gitmedik. Ama geldiğimizde özgür olarak geleceğiz inşaAllah. Özgür Doğu Türkistan'a geleceğiz inşaAllah.

Asia RFA: Son olarak Doğu Türkistanlılara ne demek istersiniz? Ne mesaj göndermek istersiniz?

Adnan Oktar: Onlar benim canım ciğerim, muhterem kardeşlerim, çok sevdiğim insanlar çocukluğumdan beri onların kurtuluşu için dua ediyorum ve gayret ediyorum. Bu önümüzdeki 10-15 yıl onların kurtuluş yılları inşaAllah. Bütün esir Türkler, esir Müslümanlar kurtulacaklar inşaAllah. Kendilerini çok iyi yetiştirsinler. Kültürlerini artırsınlar, imanlarını artırsınlar, Allah'tan korkularını artırsınlar. Allah'a sevgilerini artırsınlar. Anti Darwinist olarak kendilerini yetiştirsinler. Darwinizm'in oyunlarını sahtekarlıklarını öğrensinler. Benim sitelerime girsinler, oralara baksınlar. Birbirlerine sevgilerini çok yoğunlaştırsınlar. Dejenerasyona karşı çok titiz olsunlar. Milli kültürü çok sıkı muhafaza etsinler. Gerisine karışmasınlar. Kurtuluşları çok yakın inşaAllah.

Asia RFA: Evet bize çok değerli zamanınızı ayırıp, bizimle bu sohbeti yaptığınız için çok teşekkür ederiz.

Adnan Oktar: Ben de teşekkür ediyorum.

SN. ADNAN OKTAR'IN EKİN TV'DEKİ CANLI RÖPORTAJI (12 OCAK 2009)

ADNAN OKTAR: Ahir zamanda çektiğimiz acılar, Müslümanların çektiği acıların sebebi ahir zamanı bilmemeleri ve ahir zamanın gereğini yapmamalarından kaynaklanıyor. Peygamber Efendimiz (sav) bu hastalığın çözümünü söylemiş. Hastalık var, ilacı var, ilacını kullanmıyor Müslümanlar, ben ilacını anlatıyorum. İlacından kaçınıyorlar. Eğer ilaçtan kaçınırlarsa hastalık devam eder ve acı çekme de devam eder. Yani kan, Müslümanların dökülen kanı yetmedi mi Müslümanlara, Irak'ta dökülen kanlar, Afganistan'da dökülen kanlar, Filistin'de dökülen kanlar yetmedi mi? Müslümanlar artık birleşsin. Türk-İslam Birliği'ni oluşturalım. Türk Devletleri de esir konumda. Mesela, Doğu Türkistan'da Çinliler müthiş zulmediyor orada, bizim kardeşlerimize. Onlar Müslüman, dindar, halis, tertemiz Türk kardeşlerimiz bizim. Mazlum insanlar. Oradaki genç kızlar, çocuklar perişan durumdalar, kimsenin bundan haberi yok. Doğu Türkistan'da neler olduğundan kimsenin haberi var mı?

EKİN TV: Hayır, yok.

ADNAN OKTAR: Bilmiyorlar. Koskoca ülke…

EKİN TV: Doğu Türkistan'ı bilen bile yok hocam.

ADNAN OKTAR: Tabi, bak ne kadar ürkütücü bir şey bu. Orada gizli katliamlardan, yok olan insanlardan, faili meçhulle öldürülen insanlardan, gece yarısı evinden alınıp götürülüp bir daha gelmeyen insanlardan kimsenin haberi var mı?

EKİN TV: Yok.

ADNAN OKTAR: İşte bak, bunların hepsinin çözümü, Türk-İslam Birliği'dir. Bu dinsiz bile olsa bir insan, onun için de insani bir borçtur. Müslüman için farz, dinsiz için de insanlığı varsa o insanın, insanlığı varsa onun için de insanlık borcudur.

SN. ADNAN OKTAR’IN APA HABER AJANSI (AZERBAYCAN) RÖPORTAJI (AĞUSTOS 2008)

ADNAN OKTAR: Türk- İslam Birliği'nin olmadığı dönem hep acı dönemi olacaktır. Yani bunun çaresi yok. Bunu Kafkaslar'da da görürüz, başka bölgede de görürüz, halen görmeye devam ediyoruz. Bunun önü sonu kesilmez, bu kan durmaz. Bunun tek çözümü Türk-İslam Birliği'dir. Bunu geciktirmek vebal altında bırakır insanları. Onun için, bizim millet olarak, Türk Milleti olarak bunun için var gücümüzle Kazakistan, Azerbaycan, Türkiye, Doğu Türkistan, bütün Türk Devletleri, Kırgızistan, hepimiz bir kere bu birliği acil bir araya gelip halletmemiz gerekiyor. Geçen her gün zararımıza ve aleyhimize olur Allah esirgesin. Bakın bugün Gürcistan’da akan kanlar, Abhazların sıkıntısı, Rusların çektiği ızdırap, bunların hepsinin kökeninde Türk-İslam Birliği'nin olmaması yatıyor.

SN. ADNAN OKTAR'IN ABU DHABI TV RÖPORTAJI (19 ŞUBAT 2009)

ADNAN OKTAR: Müslümanlar çözümüne yanaşmadıkları için bu olaylar devam ediyor. Çözümü, bütün Müslümanların birlik olmasıdır, bu farzdır, Allah’ın emridir. Namaz kılmak gibi, oruç gibi farzdır. Bir insan namazını kılmıyorsa fısk içindedir. İslam aleminin birleşmesini ve birlikte hareket etmesini istemiyorsa yine fısk içinde olur yani günaha girmiş olur. Bunun en güzel çözümü Türk Millet'inin öncülüğünde Türkiye’nin öncülüğünde Türk Devletlerinin desteğinde bir Türk-İslam Birliği’dir. Türk Milleti'ni lider olarak görmemin nedeni ahlaken ve mücahit ruhu yönünden çok güçlü bir millettir, metafizik bir millettir Türk Milleti ve özel görevlidir, Allah öyle yaratmıştır. Yani Allah’ın kılıcıdır Türk Milleti, Seyfullahtır, böyle bir özelliği vardır. Kılıç derken gidip insanları doğramak, kesmek değil, adalet kılıncı bu, adaletiyle, güzel ahlakıyla, sevgisiyle, şefkatiyle, merhametiyle, dürüstlüğüyle Türk Milleti bu konuda liderlik görevini mükemmel yapacak güce sahip ve tecrübesi var, yüzlerce yıllık tecrübesi var. Yani üç kıtada İslam ülkelerini gayet güzel mutluluk içinde, huzur içerisinde yönetmiş, az bir güçle. Yine bu aynı yapının yeniden tesis edilmesi gerekiyor, yeni modern Osmanlı gibi bir Türk-İslam Birliği’nin oluşması gerekiyor. Böyle bir yapılanmada Hıristiyanlar, Museviler hatta Budistler hatta ateistler herkes rahat eder. Bütün Müslüman âlemi huzur içinde yaşayacaktır.

KORKU DEVLETİ ÇİN

Komünist Parti'nin 1949 yılında iktidara gelmesiyle Çin çok kısa bir sürede tüm dünyaya korku salan bir devlete dönüştü. Ve ilk günlerdeki şiddete ve baskıya dayalı politikası, hiçbir kesintiye uğramadan bugüne kadar devam etti. Komünist ideolojinin insana ve her türlü insani olguya karşı takındığı duyarsız ve acımasız tutum, insanlar arası ilişkileri mekanikleştiren maddiyatçı yaklaşım, şefkatli ve adaletli bir yönetim anlayışı yerine, acımasız ve zalim bir yönetim anlayışına sebep olmaktadır.

Mao'nun kurduğu komünist Çin'de, düzenin ve istikrarın ancak korku ve şiddetle sağlanabileceği inancı hakimdir. Bunun için devlet, tüm bireylerin özel yaşamlarını son derece sıkı bir denetim altında tutmakta, en ufak bir şüphede kişiyi acımasızca cezalandırmaktadır. Çin'de bir vatandaşın cezalandırılması için ciddi bir suç işlemesine gerek yoktur. Çin Devleti, yurt dışında yaşayan kocasına gazete kupürleri gönderen bir kadını, rahatlıkla, Çin'in devlet sırlarını ifşa etmekle suçlayıp tutuklayabilmektedir.1 Ya da yabancı bir gazeteciye sıradan bir demeç veren bir kişiyi vatan hainliği ile suçlayıp çalışma kampına gönderebilmektedir. Doğal olarak bu şartlar altında güvenlik, huzur ve istikrar yerine tedirginlik, korku ve güvensizlik hakimdir. Böyle bir toplumsal yapıda sevgi, özveri, merhamet gibi duygulardan bahsetmek pek mümkün olmadığı gibi özgürlükten, demokrasiden ve insan haklarından bahsetmek de imkansızdır. Çin vatandaşları, hükümetin herhangi bir hatasını eleştiremez, ne düşündüklerini özgürce ifade edemez, yenilikten veya değişimden bahsedemezler. Buna yeltenenlerin akıbeti diğerleri için yeterince caydırıcıdır.

Her ne kadar bazı Batılı çevreler ekonomide yapılan liberal reformları öne sürerek Çin'in demokratikleştiğini düşünseler de, Kızıl Çin hükümetinin dikta rejiminden vazgeçmeye hiç niyeti yoktur. Çin topraklarında yaşananlar bunun ispatıdır ve gerek Çin gerekse Doğu Türkistan halkları da acımasız uygulamaların en önemli şahitleridir.

KOMÜNİST PARTİ OLİGARŞİSİ

Çin Halk Cumhuriyeti, yargı, yürütme ve yasama organlarının tek bir idareye, Çin Komünist Partisi'ne bağlı olduğu, totaliter bir rejimdir. Ulusal ve bölgesel olarak polis teşkilatında, orduda ve sivil örgütlenmelerde asıl kadro Komünist Parti yöneticileridir. Parti yöneticileri görev başındayken olduğu kadar, emekli olduktan sonra da itibarlıdırlar. Komünist Parti bu örgütlenmesi sayesinde hayatın hemen her alanında hakim konumdadır. Dolayısıyla siyasi ve sosyal yaşamda komünist ideoloji dışına çıkılması mümkün olmaz. Bireylerin düşünceleri, inançları ve uygulamaları komünist ideolojiye ve Parti'nin

emirlerine göre olmalıdır. En ufak bir sapma ve hatta sapma ihtimali ağır bir şekilde cezalandırılır.

Çin konusunda uzmanlaşmış olan İngiliz gazeteci John Mirsky, bu komünist iktidarı şöyle tanımlar:

... Onlar (Komünist Parti) için istikrar, büyüklerin ve Komünist Parti'nin aralıksız iktidarda olması ile eş anlamlıdır. **Bu duruma yönelik herhangi bir tehdit, onlara göre en etkili olduğunu düşündükleri şeyle, kaba kuvvetle, karşılık görmelidir.2**

Bunun en çarpıcı örneği Mao tarafından gerçekleştirilen "Büyük Atılım" ve "Kültür Devrimi" kampanyaları sırasında yaşanmıştır. Halkın komünizme teslim olması ve komünist ideolojiyi hayata geçirmesi için son derece acımasız ve zalimce yöntemlere başvurulmuştur. Köylüler ürünlerini komünlere vermeyi ve komünist üretim anlayışına geçmeyi kabul edene kadar bilinçli olarak aç bırakılmış, en ağır şartlarda çalıştırılarak ezilmiştir. Milyonlarca insanın hayatını kaybettiği bu uygulama sırasında komünizme karşı olanlar da doğal olarak elimine edilmiştir. Aydın ve eğitimli kesimi hedef alan Kültür Devrimi ise, ülkedeki tüm muhalif sesleri olabilecek en gaddar şekilde susturmuştur. "Devletin üst kadrolarında dahi halen komünizmi benimseyememiş kişiler olduğunu ve bunların eğitilmesi gerektiğini" öne süren Mao'nun talimatıyla başlayan Kültür Devrimi, ülkedeki hemen her eğitimli ve mevki sahibi insanın aşağılanması, dövülüp işkence görmesi ve hatta idam edilmesi operasyonu olmuştur. Mao'nun öngördüğü tek tip kıyafeti giymedikleri, komünist marşları ezbere bilmedikleri gibi sıradan bahanelerle insanların işkence görüp katledildikleri bu dönem sonunda Mao'nun istediği olmuş, komünizm artık insanların "zihinlerine tam olarak yerleşmiştir". (Mao döneminde yaşanan vahşetle ilgili daha detaylı bilgi için bkz. *Komünizm Pusuda*, Harun Yahya, Vural Yayıncılık, 2001).

Mao'nun, komünist Çin'i kurduğu 1949'dan günümüze kadar geçen süre içerisinde bu baskı ve tehdit rejimi, Komünist Parti'nin kapsamlı örgütlenmesi ile muhafaza edildi. Neredeyse beş-on kişi başına bir sivil polisin düştüğü, herkesin bir diğerinin ihbarcısı konumuna geldiği bu ortamda Komünist Parti otoritesini şiddete ve güce dayandırarak ayakta tuttu. Bunun için daha ilk günden acımasız bir ordu ve polis teşkilatlanması oluşturuldu. Devlet ve Halk Güvenlik Bakanlığına bağlı Halkın Silahlı Polisi (PAP) ve Halkın Kurtuluş Ordusu (PLA) bu sorumluluğu üstlendi. İlk kurulduğu günden beri Komünist Parti'nin silahlı kolu olarak hareket eden PLA, 6 milyon askeri ile, bugün dünyanın en büyük ordusu konumuna gelmiştir.

KOMÜNİST ÇİN'DEKİ VAHŞETİN İDEOLOJİSİ

Kitabın ilerleyen bölümlerinde Doğu Türkistan Müslümanlarının yaşadıkları eziyeti ve işkenceyi örnekleri ile ele alacağız. Bunun yanısıra komünist Çin yönetiminin kendi halkına yaptığı zulmü de inceleyeceğiz. Bu örnekleri okurken, çoğu zaman acımasızlığın nasıl bu kadar sıradan bir uygulama gibi yaşandığına, zalimliğin ve gaddarlığın nasıl bu kadar olağan karşılandığına şaşırabilirsiniz. Ancak unutmayınız ki, Allah'ın inkar edildiği, insanların kendilerinden başka kimseye karşı sorumlu olmadıklarını düşündükleri, ahiret inancının olmadığı toplumlarda sevgi, merhamet, affedicilik, acıma gibi hislerin yerini bencillik, acımasızlık ve zalimlik alır.

Bu nedenle vicdan sahibi insanların, iyiliği emredip kötülükten menetmek sorumlulukları gereği din ahlakını anlatmaları ve insanları Allah'ın dinine davet etmeleri bu zulüm ve işkencelerin sona erdirilmesi için en köklü çözüm olacaktır. Ayrıca Allah bir Kuran ayetinde, "**Sizden; hayra çağıran, iyiliği (marufu) emreden ve kötülükten (münkerden) sakındıran bir topluluk bulunsun. Kurtuluşa erenler işte bunlardır."** (Al-i İmran Suresi, 104) diye bildirmiştir. Bu önemli sorumluluğu yerine getirirken, din düşmanı ideolojilerin tüm yönleri ile deşifre edilmesi ve dayanak noktalarının çökertilmesi de güzel ahlakın yaygınlaşması için yapılacak fikri mücadelenin önemli bir safhasıdır. Doğu Türkistan ve Çin söz konusu olduğunda ise bu ideolojinin adı komünizmdir.

Materyalist bir dünya görüşüne sahip olan komünist ideolojiye göre, tek mutlak varlık maddedir ve tarihi, ekonomik ve sosyolojik süreçler de dahil olmak üzere gelişen her türlü olay maddenin farklı formlarının bir yansımasıdır. Buna göre herşey sürekli bir değişim ve gelişim içerisindedir. Ve bu gelişimin itici gücü çatışmadır. Tüm evren gibi insanlık tarihi de çatışma sayesinde gelişmiş, insan bu çatışma sayesinde ilerlemiştir. (Detaylı bilgi için bkz. *Komünizm Pusuda*, Harun Yahya, Vuran Yayıncılık, 2001)

Gelişmek için sürekli çatışmanın olması gerektiğini savunmak ise, gerçekte insanlığı tamamen ortadan kaldırmaya doğru bir adım, sonu gelmez bir kan dökme kuyusudur. Bu durumda, bu ideolojilerin takipçileri sürekli birbirleri ile çatışır, birbirlerine zulmeder, ilerleme adı altında birbirlerinin kanını dökerler. Allah'ın insanlara emrettiği sevgi, saygı, fedakarlık, paylaşma gibi insani duygular, özlenen barış ve huzur ortamı tamamen ortadan kalkar. Hatta bu gibi ulvi özelliklerin toplumun ilerlemesinin önünde engel olduğu düşünülür. Bu ideolojiyi Çin'de hayata geçiren Mao, ardında 60 milyonu aşkın ölü, on milyonlarca işkence görmüş insan ve acımasız bir toplum bırakmıştır.

Oysa çelişkiler ve zıtlıklar, vahşet ve katliam yapmayı gerektirmez. Zıtlıklar her yerde mevcuttur. Gece ile gündüz, karanlık ile aydınlık, soğuk ile sıcak, iyi ile kötü hep vardır. Ancak bu zıtlıklar güzelliklerin vurgulanması, hoşgörü, barış ve bağışlama gibi güzel ahlak özelliklerinin ortaya çıkması için yaratılmışlardır.

Aynı durum fikri alanda da geçerlidir. İnsanların farklı düşünüyor veya inanıyor olmaları, birbirlerini öldürüp acımasızca katletmelerine gerekçe olamaz. Allah insanlara düşmanlarına dahi güzel davranışlarda bulunmayı, güzel söz söylemeyi emreder. Her çelişki, Kuran ahlakının getirdiği akıl ve vicdana sahip insanlar tarafından barış, huzur ve hoşgörü ortamında çözülür.

Ancak komünizm bunun tam zıttını iddia eder. Nitekim komünizmin en önemli unsurlarından biri olan çatışmacılık, insanları bir tür gelişmiş hayvan olarak gören Darwinist düşünce ile birleşince ortaya milyonlarca insanın ölümüne, bir o kadarının da hayatlarının kararmasına neden olan vahşetler çıkmıştır. Bu nedenle Mao ve onun takipçileri, birer hayvan sürüsü olarak gördükleri halkın çektiği acılardan hiçbir şekilde etkilenmemiş, bunu doğanın makul ve normal bir işleyişi olarak görmüşlerdir.

Mao'nun, komünizme muhalif olanları Darwinist önyargı ile hayvan olarak kabul edişi, Harvard Üniversitesi'nden tarihçi James Reeve Pusey'nin *China and Charles Darwin* (Çin ve Charles Darwin) adlı kitabında şöyle vurgulanır:

Mao Tse-Tung 1964 yılında, **bütün aşağılık hayvanlar yok edilecektir** diye tehdit savurmuştu. Bununla düşmanlarını insanlıktan çıkarıyordu, bu kısmen Çin geleneğindeki abartıya, kısmen de Sosyal Darwinist realizme dayanıyordu. Aynen anarşistler gibi, **devrime tepki duyanları evrimsel başarısızlıklar olarak görüyor ve soylarının tükenmesini hak ettiklerini düşünüyordu.** Halkın düşmanları insan değildi ve insan olarak muamele görmeyi hak etmiyorlardı.3

Mao'nun kendi sözleri de Pusey'nin bu açıklamalarını destekliyordu. Kızıl Çin'in kurucusu, aynı dönemlerdeki bir söylevinde ise **"Çin sosyalizminin temeli, Darwin'e ve Evrim Teorisi'ne dayanmaktadır"** 4 diyordu.

İşte Mao'nun, Darwinist hezeyanları nedeniyle "insanca muameleyi hak etmediğini" düşündüğü toplumlardan birisi de Doğu Türkistan Müslümanları idi. Çünkü Doğu Türkistan halkı inancı gereği komünizme şiddetle karşı çıkıyordu. Ancak bu haklı tepkilerinin karşılığını son derece acımasız bir şekilde aldılar. Halen baskı ve esaret altında yaşayan Doğu Türkistan, milyonlarca evladını komünist rejime şehit verdi. Yüz binlerce Müslüman Çin hapishanelerinde işkence gördü, evlerinden sürüldü, topraklarını terk etmek zorunda bırakıldı.

MEDENİYETLER MERKEZİ DOĞU TÜRKİSTAN

İki bin iki yüz yıllık geçmişi ile Türkistan toprakları, dünyanın en önemli ve köklü medeniyetlerine ev sahipliği yapmıştır. Batıda Hazar Denizi ve Ural Dağları'nın güney kısmına, kuzeyde Sibirya'ya, güneyde İran, Afganistan ve Tibet'e, doğuda Çin ve Moğolistan'a sınır olan Türkistan, oldukça geniş bir sahaya sahiptir.

Bugün, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan, Özbekistan ve Türkmenistan'ın dahil olduğu bölge Batı Türkistan olarak anılmakta, iki asırdır Çin'in esareti altında bulunan bölge ise Doğu Türkistan olarak adlandırılmaktadır. Türkistan'ın coğrafi ve stratejik olarak taşıdığı önemi anlamak için ise, öncelikle bölgenin iki dev gücü olan Rusya ve Çin'in bu topraklara olan ilgilerini göz önünde bulundurmak yeterlidir. Coğrafi yapının da sebep olduğu siyasi oluşumlar neticesinde bugün Batı ve Doğu olarak ikiye ayrılmış olan Türkistan toprakları üzerinde, Rusya'nın ve Çin'in çok önemli planları vardır.

Bu iki ülkenin söz konusu bölgeden ne pahasına olursa olsun vazgeçmeme tutkusunun ardında, bölgenin stratejik konumunun yanı sıra, sahip olduğu zengin yeraltı rezervleri de büyük rol oynamaktadır. Batı Türkistan'daki Türk devletleri Rusya için, Doğu Türkistan ise Çin için kaybedilmemesi gereken önemli birer hammadde kaynağı niteliğindedir.

Rusya, Bolşevik Devrimi sonrasında, farklı Türk boylarından farklı devletlerin kurulduğu Batı Türkistan üzerinde güçlü bir denetim mekanizması oluşturdu. Öncelikle, bölgenin asırlardır "Türkistan" olarak bilinen ismi reddedilip, bu topraklar "Sovyet Orta Asyası" olarak adlandırıldı. Böylece Türklerin sahip oldukları ortak milli şuurun yok edilmesi hedeşeniyordu. Rusya'nın bu topraklardaki politikasının öncelikli maddesini ise İslam'ı bu topraklardan silmek oluşturuyordu. Bu dönem boyunca bir yandan çeşitli yaptırımlarla Türklerin milli kültürleri yok edilmeye çalışılırken, bir yandan da camiler, mescidler, dini eğitim veren kurumlar kapatıldı ve din sosyal hayattan tamamen çıkarıldı. Öte yandan Kırım Türkleri de bir gecede topluca Sibirya'ya sürüldü, evlerine ve topraklarına da Ruslar yerleştirildi. Dahası, Orta Asya milletleri arasında suni etnik çatışmalar ve kavgalar oluşturuldu. Sovyet rejiminin Türkleri asimile etmeye yönelik bir diğer uygulaması ise, Kafkas ve Orta Asya Müslümanları arasında ana dillerinin yanında ikinci bir dil geliştirmek oldu. Bu nedenle, bugün söz konusu toplumlar arasında iletişim kurmak için Türkçe değil, Rusça tercih edilmektedir.

Doğu Türkistan ise, Batı Türkistan'da yaşananlara çok benzer, ancak çok daha şiddetli bir baskı dönemi yaşadı. 1700'lerin ortalarında Çin istilasına uğrayan Doğu Türkistan, kısa aralıklarla bağımsızlığını elde etti. Ancak dünya ve bölge siyasetinde yaşanan değişimler Doğu Türkistan'ın bağımsızlık özleminin gerçekleşmesine engel oldu. Yaklaşık 10 milyon km^2 yüz ölçümüne sahip olan Çin, 2 milyon km^2'lik yüz ölçümü ile dünyanın dev ülkelerinden biri olan Doğu Türkistan'da uyguladığı baskı ve tecrit politikalarıyla bir halkı toptan imha etmeye çalıştı.

Aynı Batı Türkistan'da Rusya'nın yaptığı gibi Doğu Türkistan'da da Çinlilerin ilk icraatı bölgenin adını değiştirmek oldu. Çin'in ürettiği yeni isim, "Sincan Uygur Otonom Bölgesi" idi. Daha sonra da tüm emperyalist devletlerin izlediği politikaların benzerleri birer birer uygulamaya kondu. Halkın inançlarına, gelenek ve adetlerine, dini uygulamalarına karşı acımasız bir savaş yürütüldü, birçok alanda etnik ayrımcılık uygulandı, bağımsızlık talepleri şiddet yoluyla bastırıldı, savunmasız insanlar topraklarından sürüldü, sürülenlerin yerine Çinliler yerleştirildi. Tüm bunların üzerine bir de vahşiliği ile tanınan "Çin işkenceleri" ve zulmü eklendi.

Dünya kamuoyunda çok az bilinen bu zulmün detaylarına girmeden önce, Doğu Türkistan'ın tarihi, jeo-stratejik ve jeo-politik konumu üzerinde durmak gerekir.

TÜRK-İSLAM UYGARLIĞININ BEŞİĞİ: DOĞU TÜRKİSTAN

Tarihi MÖ 200'lü yıllara (Göktürkler ve Hunlar dönemine) kadar dayanan Türkistan toprakları, tarihin ilk dönemlerinden beri Türklerin ana yurdu, bin yıldan beri de İslam toprağıdır. Tarih boyunca Türkistan adı ile bir devlet veya hanlık kurulmamış olmasına rağmen, Orta Asya'nın büyük bölümünü oluşturan söz konusu alan, eski çağlardan beri Türklerin yerleşim merkezi olduğu için Türkistan olarak adlandırılmıştır. Özellikle de araştırmacılar tarafından tarihin ilk medeniyet merkezlerinden biri olduğu belirtilen Doğu Türkistan, jeo-stratejik konumu itibariyle Batı ve Doğu kültürlerinin kaynaştığı bir alan olmuştur.

Tarih boyunca büyük imparatorluklara ev sahipliği yapan bu topraklar, Halife Abdülmelik Mervan döneminde Türklerin kendi rızaları ile İslam'ı kabul edişinden sonra İslam aleminin ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir. Özellikle Hakan Satuk Buğra'nın İslam'ı kabul etmesinin ardından 751–1216 yılları arasındaki dönem Doğu Türkistan'ın altın devri olarak bilinir. Medreseleri ve öğretim kurumları ile ünlenen Türkistan, bu dönem boyunca dünyanın dört bir yanından gelen öğrencileri misafir etmiş, tarihe yön veren devlet ve bilim adamları yetiştirmiştir. Bu bölgeden dünyanın dört bir yanına göç eden Türkler ise İslam'ı dünyanın çeşitli ülkelerine taşımışlardır.

Bu topraklarda doğan Karahanlılar, Gazneliler, Harzemşahlar, Selçuklular, Saidiler İslam'ın bayrağı altında devlet kurup, Türk-İslam uygarlığının en güzel örneklerini vermiş ve insanlığa büyük hizmetlerde bulunmuşlardır. Mahmut Gaznevi, Abdülkerim Satuk Buğra, Timur, Selçuk Bey, Babürşah, Melikşah gibi büyük devlet adamları da bu topraklarda yetişen değerli isimlerdendir. İmam Buhari, İmam Tirmizi, İbn-i Sina, Ebunasril Farabi, Fergani, Zimahşeri, Sekkaki gibi eserleri ile İslam kütüphanelerini zenginleştiren, dünya bilim adamlarına yol gösteren bilginler de bu toprakların evlatlarıdır. Ayrıca *Divan-ı Lügat-it Türk*'ün yazarı Kaşgarlı Mahmud, *Kutadgu Bilig*'in yazarı Yusuf Has Hacib, *Atebet'ül Hakayık* adlı dev eserin sahibi Ahmed Yüknek gibi dünya tarihine kültür hazineleri ile yazılan isimler de Türk-İslam uygarlığının beşiği olan bu topraklarda yaşamıştır. Burada sadece birkaçına yer verdiğimiz bu isimler, Doğu Türkistan'ın İslam ve Türk dünyası için taşıdığı değeri ortaya koymaktadır.

DOĞU TÜRKİSTAN ÇİN TOPRAKLARININ BİR PARÇASI DEĞİLDİR

Çin'in, Doğu Türkistan halkına karşı yaptığı insan hakları ihlallerini ve zulmü gizlemek için uluslararası arenada öne sürdüğü iddialardan biri, bu bölgenin "Çin topraklarının bir parçası olduğu", dolayısıyla da Doğu Türkistan'da yaşananların "Çin'in iç meselesi sayılması gerektiği" iddiasıdır. Oysa tarihi kaynaklar bu iddiayı yalanlamaktadır. Bunların başında Çinlilerin, diğer milletlerden kendilerine karşı yönelen saldırıları engellemek için inşa ettikleri Çin Seddi gelmektedir. Tarihte ilk defa Çinliler ile bölgede yaşayan diğer milletler arasındaki resmi sınırı bu set oluşturmuştur. Ve Doğu Türkistan Çin'in tarihi sınırları olarak kabul edilen bu setin dışında kalmaktadır.5 Ayrıca, Doğu Türkistan'da bol miktarda bulunan yeşim taşının adı ile anılan Yeşim Kapısı'nın çeşitli kaynaklarda Çin'in en batı sınırı olarak kabul edildiği aktarılmaktadır. Doğu Türkistan'a açılan bu kapının, Çin'in batıdaki en uç noktası olarak kabul edildiğini dile getiren kaynaklardan birisi 1939 yılında Şanghay'da basılan *New China Atlas* (Yeni Çin Atlası) isimli bir Çin kaynağıdır.6

Öte yandan tarih boyunca Çin Seddi ile Hazar Denizi, Sibirya ile İran, Afganistan, Pakistan, Keşmir ve Tibet sınırları arasında kalan bölgenin adı Türkistan olmuştur. Bu durum İslam tarihinin ilk kaynaklarında, tarihi İran ve Hint belgelerinde belirtildiği gibi, pek çok batılı tarihçi de bu konuda hem fikirdir. Bilinen en eski Türkologlardan Nikita Biçurin, *"Hazar Denizi ile Kuh-ı Nur Dağları arasında bir millet yaşar. Bunlar Türkçe konuşurlar ve İslam dinine inanırlar. Bu insanlar kendilerini Türk olarak takdim ederler ve onların ülkesi Türkistan olarak anılır"* şeklindeki sözleriyle bu tarihi gerçeğin altını çizmiştir.7 Çin'in bölgeyi işgalinin ardından bu topraklara, *"yeni kazanılan yer"* anlamını

taşıyan, *"Xinjiang"* (Sincan) adını koyması ise bu tarihi gerçeği değiştirmemektedir.

MÖ 206 yılından MS 1759 yılına kadar geçen yaklaşık 2000 yıllık süre içerisinde, Doğu Türkistan 1800 yıldan uzun bir süre bağımsızlığını korumuştur. Bu tarihler arasında Hun Türk Hakanlığı'na veya Göktürk Hakanlığı'na bağlı kalınan dönemlerde bile, yerel idare tam anlamı ile Doğu Türkistan halkının elinde olmuştur. MS 751'den 1216'ya kadar geçen süre ise Doğu Türkistan'ın tam anlamı ile bağımsız olduğu bir süreçtir. Tüm bu dönemler boyunca Çin, tarihi İpek Yolu'nu denetimi altına alabilmek için zaman zaman Doğu Türkistan'ı işgal etmiştir. Ancak Çin istilaları hep kısa sürelidir ve Çin hiçbir işgal döneminde Doğu Türkistan üzerinde tam anlamı ile bir hakimiyet kuramamıştır. Doğu Türkistan'ın bugüne kadar geçen yaklaşık 2200 yıllık geçmişinde, Çin'in istilası altında geçen yılların toplamı (1934 yılında başlayan ve bugün de devam eden işgal de göz önünde bulundurulduğu takdirde) 570 yıldan biraz fazladır.8

Doğu Türkistan'ın Çin toprağı olduğu yönündeki iddiayı geçersiz kılan çok açık demografik gerçekler de vardır. Doğu Türkistan nüfus yapısı, dili, dini, sahip olduğu etnik köken, milli ve manevi birikimi açısından da Çin'den tamamen bağımsız bir yapı sergilemektedir. MÖ 206 ile MS 220 yılları arasında yaşadığı tahmin edilen, ünlü Çinli tarihçilerden Pan Ku da bu gerçeği şu sözleri ile dile getirmektedir:

"Giyim, kuşam, yemek ve dil olarak Uygurlar Orta Krallıktan tamamen farklıdırlar... Dağlar, ovalar ve büyük çöl bizi onlardan ayırır."9

Bu farklılık tarih boyunca korunmuş, Çin işgali altında geçen dönemlerde de herhangi bir asimilasyon yaşanmamıştır. Bugün yaklaşık 17 milyon nüfusu olduğu tahmin edilen Doğu Türkistan'ın %54'ünü -%47'si Uygur ve %7'si Kazaklar olmak üzere- Müslüman nüfus oluşturmaktadır. (Çin'in 1997 yılında açıkladığı verilere göre belirlenen bu oran, uluslararası organizasyonlar tarafından –Çin'in bu konuda taraşı bir tutum sergilemesinden dolayı- güvenilir bir bilgi olarak kabul edilmemektedir.) Müslüman nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan Uygurlar ise ne dilleri ne etnik kökenleri ne de dinleri açısından Çinlilerle benzerlik göstermektedir. Uygur alfabesi Arapça harşerden oluşan bir alfabedir, Uygurların dini İslam'dır ve bu halk bin yıldan uzun bir süredir Türk-İslam inanç ve örfünü yaşamaktadır.

Tüm bu tarihi bilgiler, coğrafi ve sosyolojik gerçekler Doğu Türkistan'ın Çin'in bir parçası değil, aksine Çin'in tarih boyunca topraklarına katmayı istediği ayrı bir bölge olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Doğu Türkistan halkı en zor ve çetin koşullarda dahi Çin idaresini kabullenmemiş, sık sık bağımsızlık girişimlerinde bulunmuş, gerektiğinde silahlı mücadeleye de başvurmuştur. Örneğin Mançu hükümranlığının Doğu Türkistan'ı işgal ettiği 1759'dan 1862

yılına kadar, Müslüman halk 40'dan fazla defa ayaklanmış ve Çin yönetimine başkaldırmıştır.

Peki, tüm bunlara rağmen Çin'i Doğu Türkistan konusunda bu kadar ısrarcı kılan nedir? Çin'in yıllardır yaptığı zulüm ve işkencelere geçmeden önce, bu sorunun cevabına kısaca değinmek gerekir.

ÇİN, DOĞU TÜRKİSTAN'DAN NEDEN VAZGEÇMİYOR?

Genel coğrafya bilgisine sahip bir kişi, Çin'in Doğu Türkistan konusundaki ısrarını anlamakta hiç zorlanmayacaktır. Bilindiği gibi coğrafi olarak Çin'in Batı ile iletişiminin arasında iki önemli engel vardır: Birincisi 5000 km uzunluğundaki dev Taklamakan Çölü, ikincisi de Çin sınırını boydan boya kaplayan Çin Seddi.

Doğu Türkistan ise Çin'in, çölün ilerisinde ve setin arkasında kalan tek toprağıdır ve bu yönüyle Çin'in Batıya açılan penceresi konumundadır. Coğrafi konumun siyaset üzerindeki etkisi ve coğrafi olarak avantajlı bölgelerin stratejik olarak da avantajlı olmaları gerçeği, Doğu Türkistan'ı Çin için vazgeçilmez hale getirmektedir. Bu nedenle Çin, işgal ettiği Doğu Türkistan topraklarından çekilmek ve burada bağımsız bir devlet kurulmasına izin vermek yerine, baskı ve şiddetle yerli halka işgali kabul ettirmeye çalışmaktadır. Bir yandan da haber alma ve iletişim özgürlüğü de dahil olmak üzere her türlü özgürlüğü ortadan kaldırıp, Doğu Türkistan'ı kapalı bir kutu haline getirerek, bölgeyi mümkün olduğunca dünya gündeminden uzak tutmaktadır.

Çin'in en batı noktasını oluşturan bu topraklar, Soğuk Savaş döneminde Çin tarafından, Sovyet tehdidine karşı tampon bölge olarak kullanılmıştır. Bu yönüyle Çin'in söz konusu topraklar için atacağı her türlü adım, hem kendisinin hem de bölge ülkelerinin güvenliğini ve istikrarını doğrudan ilgilendirmektedir. Şu anki konumuyla Rusya, Çin için artık ciddi bir tehlike teşkil etmiyorsa da, Çin, "Halkın Kurtuluş Ordusu" (PLA) olarak adlandırılan silahlı kuvvetlerine bağlı kara ve hava kuvvetlerini bölgede tutmakta ve nükleer füzelerinin büyük kısmını da burada muhafaza etmektedir. Elbette PLA birliklerinin Doğu Türkistan'da varlığını devam ettirmesinin diğer bir önemli nedeni de, Müslüman halkı gerektiği gibi kontrol altında tutabilmektir.

Ancak Çin'in Doğu Türkistan'a olan ilgisini sırf jeo-stratejik kaygılarla açıklamak mümkün değildir. Bu bölge aynı zamanda zengin yeraltı kaynaklarına sahiptir ve toprakları da çok verimlidir. 21. yüzyılın Kuveyt'i olarak da anılan Doğu Türkistan, petrol, doğal gaz, uranyum, kömür, altın ve gümüş madenlerinin bolluğu ile dikkat çekmektedir ve bu yönü ile Çin'in en önemli hammadde kaynaklarından biridir. Yetkililer tarafından, 2005 yılında Doğu Türkistan'ın petrol ve doğal gaz üretiminde Çin'in ikinci önemli merkezi haline

geleceği bildirilmektedir. Özellikle Doğu Türkistan'ın orta bölgesinde yer alan Tarım Havzası'nın geniş petrol rezervlerine sahip olduğu düşünülmekte ve bu yönde araştırmalar devam etmektedir. Bu özelliğinden dolayı "Umut Denizi" olarak adlandırılan Tarım Havzası'nın 10.7 milyar ton petrol kapasitesi olduğu tahmin edilmektedir.10 Jeologların şu ana kadar yaptıkları araştırmalar ise 300 milyon ton petrol ve 220 milyar metre küp doğal gaz kapasitesi olan 13 yatak ortaya çıkarmıştır.11

Çin'in Doğu Türkistan'a enerji konusundaki bağımlılığı Tarım Havzası'ndaki petrol kaynakları ile de sınırlı değildir. Çin sanayisi için hayati önem taşıyan, Orta Asya Türk Devletlerinden gelecek herhangi bir boru hattının doğal güzergahı Doğu Türkistan olacaktır. Böyle bir taşıma sisteminin Çin için sağlıklı ve güvenilir olmasının en garantili yolu ise Doğu Türkistan'ın kendi denetimi altında bulunmasıdır.

Zengin doğal gaz, kömür ve bakır yatakları da bu bölgeyi Çin ekonomisi için vazgeçilmez kılmaktadır. Kızıl Çin topraklarında çıkarılan 148 çeşit madenin 118 çeşidi Doğu Türkistan topraklarında yer almaktadır. Bu da Çin'in toplam maden ocaklarının %85'ini oluşturur. Bunların arasında kalitesi ve yüksek kalori değeri ile ünlü olan kömürün ayrı bir yeri vardır. Çin'in toplam kömür rezervinin yarısını oluşturan Doğu Türkistan kömür madenlerinin rezervi 2 trilyon ton olarak hesaplanmaktadır. 2000 yılı sonlarında yapılan bir araştırma ise Çin'in en zengin bakır yataklarının Doğu Türkistan'da olduğunu ortaya çıkarmıştır. Çin'in diğer bölgelerinin bakır açısından zayıf olduğu ve Çin'deki tüm bakır yataklarının ülkenin ihtiyacının yarısını bile karşılayamadığı bilinmektedir. Doğu Türkistan'daki bakır madenleri, Çin'in gözünde Doğu Türkistan'ı daha da değerli hale getirmektedir.12

Tüm bu madenlerin yanısıra Doğu Türkistan'ın Çin'in en büyük pamuk üretim merkezlerinden biri olması bölgenin Çin için taşıdığı önemin bir diğer nedenidir. Çin tekstilinin hammaddesini oluşturan pamuk üretimini, Müslüman Uygur halka emanet etmek istemeyen Kızıl Çin yönetimi, Doğu Türkistan'ı denetim altında tutabilmek için sürekli yeni stratejiler geliştirmektedir. Kitabın ilerleyen bölümlerinde detayları ile ele alacağımız bu stratejilerin amacı Doğu Türkistan'ın gelişmesini sağlamak değil, Çin ekonomisinin temel taşlarından biri olan bu bölgeyi tam anlamı ile Pekin'e bağlı hale getirebilmektir.

KIZIL ÇİN'İN İSLAM KORKUSU

Önceki bölümde Doğu Türkistan'ın Çin açısından stratejik ve ekonomik olarak çok büyük bir öneme sahip olduğunun üzerinde durduk. Ancak Doğu Türkistan'da dindar Müslümanların sık sık göz altına alınmaları, dinlerini gerektiği gibi yaşamalarına izin verilmemesi ve din adamlarına uygulanan baskı, bu şiddet politikasının çok daha derin bir nedeni olduğunu akıllara

getirmektedir. Herşeyden önce bu, Kızıl Çin'in Doğu Türkistan'daki İslami varlıktan büyük endişe duyduğu anlamına gelmektedir.

Çin'de İslam dinine ve Müslümanlara yönelik saldırıların kökeni eski dönemlere dayansa da, bunun sistemli bir zulüm ve hatta soykırım politikasına dönüşmesi komünist rejimin kurulmasıyla başladı. 1949'da Mao'nun Çin Halk Cumhuriyeti'ni kurması ile birlikte, öncelikli hedef her türlü İslami unsur oldu. Camilerin, mescidlerin, medreselerin ve dini eğitim veren kurumların kapatılması ile başlayan din düşmanlığı, açık bırakılan ibadethanelere Mao'nun resimlerinin asılması ve Müslümanların bu resme saygı göstermeye zorlanmaları ile iyice doruğa tırmandı. Bu dönemde 29 bin cami kapatıldı.13 Bundan sonraki aşama ise özellikle din adamlarının, mesnetsiz iddialara ve düzmece suçlamalara dayanılarak gözaltına alınmaları oldu. Bu kişilerin bir kısmı hemen idam edilirken, 54 binden fazla din adamı da bir ömür boyu Çin toplama kamplarında, son derece ağır koşullarda zorunlu işçi olarak çalıştırıldı.14

Bu dönem boyunca din adamlarına fiziksel işkencelerin yanı sıra, manevi işkenceler de yapıldı. Örneğin din adamları meydanlara toplandı, Mao'nun sözde "ilah" olduğunu kabul ettiklerini ikrara zorlandılar. Halktan ölülerini yakmaları gibi İslam anlayışının dışında uygulamalar yapmaları istendi. Kapatılan camiler ise askeri kışla, depo veya sinema, tiyatro gibi eğlence yerleri olarak kullanıldı. Cuma ve teravih namazları da dahil olmak üzere her türlü toplu ibadet yasaklandı, geride kalan birkaç camide ibadetlerini yerine getirmeye devam eden Müslümanlara ağır vergiler kondu. Bu camilerin onarım ve bakımı için kullanılacak bağışlara ve din adamlarının her türlü mal varlıklarına komünist yönetim tarafından el konuldu. Kuran öğrenmek ve öğretmek tamamen yasaklandı. Dini eserler evlerden toplandı. Arapça metinler, pek çok tarihi el yazması kitap da dahil olmak üzere yakıldı.15

Bugün de Çin'in Doğu Türkistan Müslümanlarına karşı uyguladığı baskı en yoğun olarak dini alanda hissedilmektedir. Din düşmanlığı, tüm komünist rejimlerde olduğu gibi Kızıl Çin'in de resmi ideolojisinin bir parçasıdır. Nitekim Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Mart 1982 tarihinde ülke çapında parti komitelerine göndermiş olduğu **"Sosyalist Dönemde Dini Problemlerle İlgili Ana Tutumunuz"** adlı gizli bildiri bunu açıkça ifade etmektedir:

İnsanlık tarihinde din sonunda yok olacaktır... Çin'deki bütün dini teşkilatlar önce parti ve hükümetin liderliğine boyun eğecektir... **Dini okulların esas gayesi, parti yönetimini ve sosyalist sistemi destekleyen profesyonel din görevlileri yetiştirmektir... Bu din görevlileri partinin din politikasına sadık olmak zorundadır.** Din kuruluşlarımızın esas gayesi ülkemizin siyasi tesirini yaymada önemli roller oynamaktır.16

Kızıl Çin idaresinin söz konusu bildirideki bu kararlara titizlikle uyduğu, ABD'de 1 Eylül 1986'da Kuzey Amerika İslam Derneği'nin 5. Kurultayına katılan

Çin Halk Cumhuriyeti İslam Cemiyeti Üyesi Ali Jing Jiang'ın konuşmasından anlaşılmaktadır:

Çin'de 18 yaşından küçüklere dini eğitim gerek evde gerekse okulda kanunen yasaktır. İslam ülkelerinin baskısı neticesinde bazı dini okullar açılmışsa da buralarda **İslamiyetten çok Marksizm, Leninizm ve Maocu fikirler okutulmaktadır.** Bu din okullarında görevli öğretmenlerin hepsi komünist ve ateisttir. Gençler dini bilgiden mahrum olarak büyütülmektedirler. Diğer okullarda ise **din sanki unutulması gereken veya Çin halkının alt tabakalarındaki insanlar tarafından benimsenmiş iptidai bir inançmış gibi öğretilmektedir.** Bu durum gençleri dini inançtan hızla uzaklaştırmaya başlamıştır. Hükümet, Müslümanların faaliyetlerini çok sıkı kontrol etmektedir. Çin'deki İslam cemiyetinde görev yapanların çoğu komünisttir... Komünistler, İslamiyeti, İslam ülkeleriyle olan ilişkisini geliştirebilmek için bir araç olarak kullanmaktadır.17

Burada hemen belirtmek gerekir ki, Çin Komünist Partisi'nin kullandığı din aleyhtarı söylem, yeni bir iddia değil, asırlardır inkarcılar tarafından kullanılan klasik bir alay ve iftira üslubudur. Kuran'da Hz. Nuh'a karşı çıkan inkarcıların da, **"... Biz seni yalnızca bizim gibi bir beşerden başkası görmüyoruz; sana, sığ görüşlü olan en aşağılıklarımızdan başkasının uyduğunu görmüyoruz..."** (Hud Suresi, 27) diyerek, dindarları küçümsemeye çalıştıkları bildirilmiştir. Allah inkarcıların kendilerini akıllı sanmalarından bir diğer ayette şöyle söz eder:

Ve kendilerine: "İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin" denildiğinde: "Düşük akıllıların iman ettiği gibi mi iman edelim?" derler. Bilin ki, gerçekten asıl düşük-akıllılar kendileridir; ama bilmezler. (Bakara Suresi, 13)

Çin Komünist Partisi'nin, dindarlığı, "Çin halkının alt tabakalarındaki insanlar tarafından benimsenmiş iptidai bir inanç" gibi göstermek çabası da, aynı "düşük akıllılığın" bir devamıdır.

Komünist Parti bir yandan bu gibi propaganda yöntemleri kullanırken, bir yandan da Müslümanlar üzerindeki baskıları sıkılaştırmaktadır. 1990'larda gerçekleşen bağımsızlık girişimlerinin (Baren ayaklanması, İl ayaklanması) ardından Müslümanlara yönelik baskı daha da arttı. Bu ayaklanmaların tüm Doğu Türkistan sathına yayılması ve resmi görevlerde bulunan Türklerin de bağımsızlık hareketine destek vermesi Kızıl Çin'i fazlasıyla rahatsız etti. Ve bu hareketi destekleyen Müslümanlara karşı acımasız bir kampanya daha başladı. Yüz binlerce insan tutuklandı, binlercesi idam edilirken on binlercesi de çalışma kamplarına gönderildi. Bu dönemde Müslümanlara karşı uygulanan baskıyı,

bölgeye girip bir dizi gizli röportaj yapma imkanı bulan nadir gazetecilerden Micheal Winchester, *Inside Story China: Beijing vs. Islam* (Hikayenin İçinden: Pekin İslam'a Karşı) adlı makalesinde şöyle aktarıyordu:

O günden beri resmi kaydı olmayan camiler kapatıldı, camilerin dışına konulan hoparlörler kaldırıldı, çocuklar ve gençler için Kuran dersleri kaldırıldı, dışarıdan gelen dini bağışlara yasak konuldu, hacca gitmek isteyenlere yaş sınırlaması getirildi, dini yayınların büyük çoğunluğu yasaklandı, Komünist Parti üyeleri camiye gitmeleri durumunda işlerinden atıldı.18

Micheal Winchester'ın görüştüğü ve gerçek ismini vermekten kaçınan bir Türkistanlı, devlet dairesinde çalıştığı için asla camiye gidemediğini ve eğer camiye gittiği görülürse işten atılacağını söylüyordu. Bu nedenle evde gizli gizli namaz kılıyordu. Bunun nedeni ise Çin'in özellikle 1980'lerden sonra dozunu artırdığı İslam düşmanlığı idi. 1997 yılında Doğu Türkistan Resmi Gazetesi *Xinjiang Daily*'de parti üyelerinin dine bakış açılarının nasıl olması gerektiği şöyle ifade edilmekteydi:

Dine samimi olarak inanan ve fikirlerini değiştirmemekte ısrar eden parti üyelerine tabi tutulacakları eğitimden sonra, hatalarını değiştirmeleri için süre verilecektir. Partiden ayrılmaya ikna edilecekler ya da durumun ciddiyetine göre partiden ihraç edileceklerdir. Son yıllarda 98 dine inanan parti üyesi bu muameleyle karşılaşmıştır.19

Doğu Türkistan'da, ibadet ettiği veya Kuran öğrendiği fark edilen kişiler -özellikle 18 yaşından küçükse- mutlaka cezalandırılmaktadır. Çünkü komünist Çin kanunlarına göre 18 yaşından küçük çocukların Kuran öğrenmeleri kesinlikle yasaktır. Örneğin 1999 yılında **12 yaşındaki beş çocuk Kuran okumayı öğrendikleri için tutuklanmıştır**. Çocuklardan birisi polis merkezinden kaçınca, ailesi polis tarafından göz altına alınıp işkenceye uğramış ve çocukları gelinceye kadar kendilerinin serbest bırakılmayacağı söylenmiştir.20 Bu olay, Doğu Türkistan'da sıkça rastlanan örneklerden sadece bir tanesidir. Sadece dinlerini yaşadıkları ya da yaşamak isteyen insanlara İslamı öğrettikleri için binlerce insan tutuklanmış ve işkence görmüştür. Göz altına alınan din adamlarının suçlandıkları konular ise çok dikkat çekicidir. Örneğin 28 Ekim 1999'da göz altına alınan ve ağır para cezasına çarptırılıp görevinden alınan Hotan'daki Oybağ Camisi'nin İmamı Mehmet Ali'nin suçu, dini, Komünist Parti'nin dikte ettirdiği şekilde öğretmemektir. İmam Mehmet Ali'nin suç duyurusunda işlediği "suçlar" şu şekilde sıralanmıştır:

Görevi boyunca **İmam Mehmet Ali, Komünist Parti'nin kurallarını öğrenmemiş, öğretmemiş ve uygulamamıştır.** Din İşleri Başkanlığı'nın talimatlarını görür gibi yapmış, ancak Başkanlığın organize ettiği çalışmalara ve eğitsel faaliyetlere katılmamıştır... Kimliği belirsiz kişilerin camide kalmasına izin vermiştir...21

Benzer gerekçelerle Hotan genelinde tutuklanan diğer altı imamın, "komünist öğretileri öğretmemek" dışında suç listelerine eklenen diğer maddeler de, Kızıl Çin'in Müslümanlar üzerindeki baskısını göstermesi açısından oldukça çarpıcıdır:

Dualarının sonunda "Allah Müslümanları ateistlerin baskılarından korusun" demişlerdir. Komşu bölgelerden ibadet etmek için camiye gelen kişileri geri çevirmemişlerdir. Cuma namazları ve vaazları için tanınan 20 dakikalık süreyi aşmışlardır. Dini eğitim almak için gelen insanların varlığından hükümeti haberdar etmemişlerdir.22

DOĞU TÜRKİSTAN’DA KOMÜNİST ÇİN DENETİMİ

Önceki bölümde gördüğümüz gibi, Doğu Türkistan'ın Çin için vazgeçilmez olmasının stratejik ve ekonomik pek çok sebebi vardır. Üstelik Çin'in Doğu Türkistan'a duyduğu ilginin geçmişi bundan binlerce yıl öncesine dayanmaktadır. Tarih boyunca Türkistan toprakları sık sık Çin istilasına uğramış, bazen ülkenin tamamı bazen de topraklarının bir kısmı işgal altına girmiştir.

Günümüzde hala devam eden son Çin işgali ise 1700'lü yılların ortalarında başlamıştı. 17. ve 18. yüzyılda Doğu Türkistan'da yaşanan iç savaşlar hem halkın birlik ve beraberliğini zedelemiş, hem de devletin gücünü zayışatmıştı. Aynı dönemde Çin'de Mançular iktidarı ele geçirmiş ve Mançu Hanedanlığı dönemi başlamıştı. Mançu hükümdarlığı boyunca, Doğu Türkistan'ı merkezi yönetimin atadığı valiler ve memurlar idare etti. 1911 yılında Mançu Çin İmparatorluğu yıkılıp, yerine Kuomintang Partisi'nin lideri Sun Yat Sen önderliğindeki Çin Cumhuriyeti kurulduğunda, Doğu Türkistan halen esaret altındaydı.

Kuomintang rejiminin Doğu Türkistan halkına yaptığı işkence ve zulüm, 1931 yılında halkın ayaklanarak bağımsızlık ilan etmesi ile sonuçlandı. Bu zamana kadar Doğu Türkistan Müslümanları dönemin siyasi koşullarını göz önünde bulundurarak herhangi bir bağımsızlık girişiminde bulunmaktan kaçınmışlardı. Çünkü Doğu Türkistan toprakları üzerine plan kuran yalnız Çinliler değildi. Sovyet Rusya da bu sahayı ele geçirmek için fırsat kolluyordu. Bu durumun farkında olan ve komünist Rusya'nın Batı Türkistan Müslümanlarına yaptığı eziyete şahit olan Doğu Türkistan halkı da, komünistlerin denetimi altına girmektense mevcut durumu muhafaza etmeyi tercih etmişti. Nitekim, 1931'deki bağımsızlık girişimi Doğu Türkistanlı Müslümanları, endişe ettikleri bu tehditle yüzyüze bıraktı. Çin, ancak komünist Rusya'nın desteği ile bu girişimi bastırabildi ve ülkenin büyük kısmı Sovyetler'in denetimine geçti.

Bu ilginç sonuç, bir dizi gelişmenin ardından ortaya çıktı: Doğu Türkistan isyanını tek başına bastıramayacağını anlayan Çin, Sovyetler Birliği ile gizli bir anlaşma imzalamıştı. Bu gizli anlaşma uyarınca, Ruslardan silah ve askeri destek sağladı. Ancak buna rağmen Müslümanların bağımsızlık hareketinin bastırılması mümkün olmadı. 1933'de Kızıl Ordu karadan Doğu Türkistan'a girerek Müslüman kuvvetleri mağlup etti. 1934-37 arasında ardı ardına yaşanan savaşlardan sonra Doğu Türkistan fiilen Sovyetlerin hakimiyetine girdi. Sovyet

Cumhuriyetlerinde yaşanan işkence ve eziyetlerin benzerleri Doğu Türkistan Müslümanlarına da yapıldı. Müslümanlar Kızıl Ordu birliklerince toplu olarak katledildi, camiler ve mescidler yıkıldı, kadınlar tecavüze uğradı.

Bu sırada başlayan II. Dünya Savaşı ile birlikte Ruslar askerlerini Doğu Türkistan'dan çektiler. Öte yandan Milliyetçi Çin hükümeti de, Mao'nun komünist gerillaları ile ülkenin çeşitli bölgelerinde devam eden savaşı kaybederek, Formoza (Tayvan)'ya çekildi. Çin toprakları ise komünist rejime teslim oldu ve tabi Doğu Türkistan da...

Bu süreç içerisinde Doğu Türkistan halkı bir kez daha bağımsızlık girişiminde bulundu ve 1944 yılında Bağımsız Doğu Türkistan Cumhuriyeti kuruldu. Ne var ki Doğu Türkistan Cumhuriyeti'nin ömrü 1949 yılında Çin'de Mao'nun iktidarı ele geçirmesi ile son buldu.

DOĞU TÜRKİSTAN'DA "KIZIL" DÖNEM

Dünya bir komünist partinin iktidarı ele geçirişine ilk kez Rusya'da tanıklık etti. Rusya'nın hakimiyeti altındaki Batı Türkistan (Kazak, Özbek, Kırgız, Türkmen ve Tacik) toprakları ile sınırı olan ve bu ülkelerle tarihi, dini, etnik ve kültürel bağa sahip Doğu Türkistan Müslümanları da bölgedeki gelişmeleri yakından takip ediyorlardı. Özellikle, merhum İsa Yusuf Alptekin gibi, Batı Türkistan topraklarında görev yapıp komünist Rus zulmüne bizzat şahit olanlar, hem Çin hükümetini hem de Doğu Türkistan Müslümanlarını komünizm tehlikesine karşı uyarıyorlardı. Çünkü komünistler genel bir taktik olarak, iktidara gelene kadar eşitlik, sosyal adalet, milletlerin özgürlüğü gibi kavramlardan bahsediyorlar, ancak sıra uygulamaya gelince durum değişiyordu. Eşitliğin yerini politbüro diktası, sosyal adaletin yerini sömürü, özgürlüklerin yerini ise sürgünler, işkenceler, toplama kampları ve toplu katliamlar alıyordu.

Nitekim aynı gelişmeler Doğu Türkistan'da da yaşandı. İktidarı ele geçirmeden önce 1945'de gerçekleştirilen 7. Kongre'de Mao, komünistlerin, iktidarı ele geçirince farklı etnik kökenlere kendi geleceklerini tayin etme ve kendi kendini yönetme hakkını vereceğini deklare etti.23 Ancak iktidara gelir gelmez, önceden verdiği sözleri bir anda gözardı etti ve *"Sincan iki bin yıldır Çin'in ayrılmaz bir parçasıdır, bu nedenle Çin'i federe devletlere bölmenin hiçbir manası yoktur. Bu talep tarihe ve sosyalizme düşmanlık anlamına gelir"* açıklamasını yaptı.24

Ardından baskı ve zulüm başladı. İlk olarak, Mao ile görüşmek üzere yola çıkan Doğu Türkistan Cumhuriyeti'nin önde gelen liderleri esrarengiz bir uçak kazasında hayatlarını kaybettiler. Daha sonra da Doğu Türkistan'ı kendi toprağı olarak gören ve elinden bırakmak istemeyen Kızıl Çin hükümeti, Müslüman halka karşı acımasız bir soykırıma girişti. İlk savaş Müslümanların inançlarına karşıydı. Dini eğitim veren tüm okullar kapatıldı, din adamları tutuklandı, büyük

kısmı da öldürüldü. Camilere Mao'nun resimleri ve Komünist Parti'nin bayrakları asıldı ve Müslümanlara bu resim ve bayraklara saygı gösterilerinde bulunmaları emredildi. Müslümanların bir kısmı Pan-Türkist, bir kısmı da Pan-İslamist oldukları gerekçesi ile gözaltına alınıyor ve idam ediliyordu. Toplu sürgünler ise zulmün bir diğer yüzüydü. Yurtlarından sürülen Müslümanların bir kısmı zorlu iklim şartları nedeni ile yolda hayatlarını kaybetti. 1949-1952 yılları arasında 2.800.000, 1952-1957 yılları arasında 3.509.000, 1958-1960 yılları arasında 6.700.000, 1961-1965 yılları arasında 13.300.000 Doğu Türkistan Müslümanı çeşitli yollarla öldürüldü.

Müslümanlar bir yandan sistemli olarak katledilirken, bir yandan da onların yerlerine Çinliler yerleştirilmekte, böylece Müslümanların kendi toprakları üzerinde hak iddia etmeleri engellenmeye çalışılmaktaydı. Doğu Türkistan'ı bir Çin eyaleti haline getirmek isteyen Maoist rejimin bir diğer yöntemi ise zorunlu kürtajla "aile planlaması"ydı. Bugün de artarak devam eden bu komünist vahşeti, kitabın ilerleyen sayfalarında daha detaylı olarak ele alacağız.

DOĞU TÜRKİSTAN'A ÇİN İŞKENCESİ

Önceki bölümlerde de belirttiğimiz gibi Doğu Türkistan toprakları bin yıl boyunca İslam yurdu olmuştur. Ancak yarım asırdan fazla bir süredir, Doğu Türkistan topraklarında Müslümanlar, komünist Çin yönetiminin işgali altında yaşamaktadırlar. Urumçi Üniversitesi'nin duvarında yer alan ve İngiliz *The Independent* gazetesinin bölge sorumlusu Andrew Higgins'in deyimiyle "katıksız ırkçı düşünce ile zehirlenmiş bir zihniyetin göstergesi" olan bir yazı, Çinlilerin Uygur Türkleri'ne bakış açısını yansıtmaktadır:

Uygur erkeklerini sonsuza kadar kölemiz yapalım, Uygur kadınlarını da asırlar boyunca fahişemiz.25

Bölgede 1 milyon kadar askerini silah altında tutan Çin, Doğu Türkistan'da Müslümanların attığı her adımı kontrol etmektedir. Yollarda kurulmuş olan askeri denetim noktalarında tüm araçlar tek tek durdurulup içleri aranırken erkekler hakarete uğrayıp tartaklanmakta, Müslüman kadınlar ise tacize uğramaktadır. Çin'in baskısı, yolların tutulması veya askeri birliklerin sık sık evlerde arama yapması ile de sınırlı değildir. Japonya'da yayınlanan *Mainichi Daily News* gazetesi bu ağır baskıyı 29 Haziran 2000 tarihli sayısında şöyle aktarmıştır:

(Doğu Türkistan'da) Çin'in denetimi gün geçtikçe artmakta ve daha da dayanılmaz bir hal almaktadır. Halkın Kurtuluş Ordusu her yerde. İletişim sınırlı ve polis denetiminde yapılabiliyor. Çok az köyde telefon var ve bu hatların hepsi dinleniyor. Bir kişi sadece boş bir şüphe üzerine yıllar boyunca tutuklu kalabiliyor.26

Müslümanlar keyfi olarak tutuklanıp çalışma kamplarına gönderilmekte, asılsız suçlamalarla idam edilmekte, zaman zaman da toplu olarak katledilmektedirler. Bunun yanı sıra, namazlarını gizli kılmak zorunda kalmakta, oruç tutmalarına izin verilmemekte, dini eğitim almaları engellenmektedir. Müslüman nüfusun sayısının artmasını engellemek için uygulanan metod ise insanlık dışıdır: kadınlara zorla kürtaj yapılmakta, birden fazla çocuğa sahip olanların çocukları ellerinden alınmaktadır.

Tüm bu zulüm ve işkencelere karşı Doğu Türkistan halkının, haklarını savunma veya kendilerini koruma imkanı yoktur. Ancak dünyanın dört bir yanındaki Müslümanlar, ihtiyaç içindeki bu savunmasız insanlara birçok şekilde yardımda bulunabilirler. Doğu Türkistan halkının yaşadığı zulmü dünya kamuoyunun ve uluslararası kuruluşların dikkatine sunacak her türlü girişim, bu konuda yapılacak en ufak bir katkı bile önemli bir hizmet olacaktır.

Yapılabilecek en büyük yardım ise hiç şüphesiz, tüm bu zulmün gerçek kaynağı olan dinsizliği fikren çürütmek, bunun yerine hakkı ve güzel ahlakı hakim kılmak için fikri bir mücadele yürütmektir. Bu şekilde yalnızca Doğu Türkistan'daki Müslümanlara değil, dünyanın dört bir yanında haksız yere öldürülen, **"Rabbimiz Allah'tır"** dedikleri için yurtlarından sürülen, inançları uğrunda işkenceye uğrayan insanlara yardımcı olabilmek mümkündür.

Tüm inananların eşit sorumluluğa sahip olduğu bu konuda, Allah'ın ayetinde belirttiği gibi, **"... Kim cehd ederse (çaba gösterirse), kendi nefsi için cehd etmiş olur..."** (Ankebut Suresi, 6). Bir başka ayette ise Allah iman edenlerin bu sorumluluğunu şu şekilde belirtmiştir: **"... Yeryüzünde bozgunculuğu önleyecek fazilet sahibi kişiler bulunmalı değil miydi?.."** (Hud Suresi, 116) Yeryüzünde bozgunculuğu önlemek, tüm vicdan sahibi insanların ortak sorumluluğudur.

KOMÜNİST TOPLUM YAPISI

Maddenin ezeli ve ebedi olduğunu savunan, Allah'ın varlığını inkar eden, her türlü manevi ve ahlaki değeri reddeden komünist ideoloji bugüne kadar farklı ülkelerde ve farklı toplumlarda hayata geçirilmiştir. Ancak bu ideolojinin her türlü pratik uygulaması insanlar için büyük bir zulme dönüşmüştür. Bunun nedeni, komünist ideolojinin hayata ve insana olan bakış açısıdır. İşte komünist ideolojinin dünya görüşü ve komünizmin yaşandığı toplumların genel yapısı:

*** Komünist toplumlarda, Darwin'in evrim teorisi temel alınarak, insanlar gelişmiş bir hayvan türü olarak kabul edilir.** Dolayısıyla toplum da bir hayvan sürüsü sayılır. Bu nedenle de insana değer verilmez.

*** 'Zaten sürüde çok var, bir tane eksilse bir şey olmaz'** anlayışı geçerlidir. Çalışamayan ya da sakat olanlar sürüden atılır, ölüme terk edilir. Hastalıklı ve zararlı olarak kabul edilir. Hayatı, bir "yaşam mücadelesi" olarak gören bu anlayışta zayışarın yok olmasında bir sakınca yoktur, bilakis bu gereklidir. Bencillik bu anlayışın temel özelliğidir.

*** Toplum tıpkı sürüdeki hayvanlar gibi tek tip insanlardan oluşur.** İnsanlardan aynı şekilde giyinmeleri, aynı şekilde düşünmeleri ve aynı şekilde konuşmaları istenir. Farklı kültürlere, farklı inançlara, farklı fikirlere yer yoktur.

*** İnsanların bireysel özellikleri değil, topluluğa verdikleri güç ve katkıları ön plana çıkar.** İyi çalışan işçi, iyi çalışan köylü ideal insandır. Sistem sadece maddi bir kavram olan çalışma ve üretme kavramları üzerine kuruludur. 'Üretmek sürüyü güçlendirmektir' mantığı geçerlidir.

*** İnsani özellikler ve güzel ahlak hiçbir zaman dikkate alınmaz.** Komünist toplumda affedicilik, merhamet, vefa, şefkat gibi insanı duygulara yer yoktur.

*** Allah korkusu sistemli olarak yok edildiği için, insanlar ancak sistemden korktuklarından dolayı suç işlemekten kaçınırlar.** Bu nedenle, sistem görmeyecekse ya da kişi cezalandırılmayacaksa, her türlü gayri meşru iş yapılabilir. Hırsızlık, fuhuş, cinayet ve ahlaki dejenerasyon, komünist toplumlarda son derece yaygındır.

*** Ahiret inancını inkar eden komünist ideolojiye göre insanlar öldükten sonra yok olacaklardır.** Bu nedenle insanlar hayatta kalabilmek, güçlü olabilmek için herşeyi yapabilirler. Herkesi düşman ve kendi yaşam mücadelesinde rakip gördükleri için, kendi çıkarları doğrultusunda her türlü ahlaksızlığı ve kötü fiili işleyebilirler.

ÇİN'İN DOĞU TÜRKİSTAN POLİTİKASI, KOMÜNİST İDEOLOJİDEN BAĞIMSIZ OLARAK DÜŞÜNÜLEMEZ

Çin'in Doğu Türkistan'da izlediği politika da komünist ideolojinin genel bir yansımasıdır. Bu nedenle Doğu Türkistan'da yaşananları bu ideolojiden bağımsız olarak değerlendirmek mümkün değildir. Benzeri zulüm ve işkenceler Çin'in dört bir yanında pek çok farklı birey veya toplum kesimine karşı da uygulanmaktadır ve bu durum, totaliter yapının komünizmin ayrılmaz bir parçası olduğunu gösteren örneklerdendir. Bu nedenle bu bölüm içinde Doğu Türkistan halkının maruz kaldığı baskı ve zulüm ile birlikte Çin'in ideolojisini, despot rejimini ve kendi halkına uyguladığı zulüm ve işkenceleri de ele alacağız.

Gerçekte tüm din düşmanı zalim yönetimler, iktidarlarını sağlam kılmak ve muhafaza edebilmek için baskı ve şiddete başvururlar. Tarihin ünlü zalimleri ve diktatörleri hakimiyetleri altındaki insanları hep ezmiş, aşağılamış, keyfi olarak katletmişlerdir. Bu anlamda Firavun ile Hitler'in, Hitler ile Stalin'in, Stalin ile Mao'nun birbirlerinden pek farkı yoktur. Tüm bu liderler iktidarları ve ideolojileri uğruna suçsuz insanları hiç tereddüt etmeden öldürtmüşler, korkunç katliamlar emretmişlerdir. Mao da tıpkı diğerleri gibi kurduğu komünist yönetimi güçlendirebilmek için toplama kampları oluşturmuş, buraları işkence merkezleri haline dönüştürmüş ve kendisinden farklı düşünen milyonlarca insanı acımasızca öldürtmüştür.

1949 yılında kurulan Çin Halk Cumhuriyeti, totaliter bir despotizm, katı bir bürokrasi, tüm üretim kaynaklarının ve araçlarının devlet tarafından kontrol edildiği bir sistem üzerine inşa edilmiştir. Mao'nun uyguladığı ekonomik programların yol açtığı felaketler ve kasıtlı kıtlık politikaları neticesinde yaşanan kayıplar ise halkı büyük bir yıkıma götürmüştür. Mao'dan sonra iktidara geçen Deng Xiaoping bazı ekonomik reformlar yaparak, ülkenin kapısını yabancı yatırımcılara ve liberal ekonomiye açmış, bu şekilde ekonomiyi düzeltmeyi hedeşemiştir. Ancak ekonomik açıdan yaşanan gelişmeler sadece üst düzey devlet yönetiminin işine yaramış, Çin halkının önemli bölümünün bu gelişmelerden pek menfaati olmamıştır. Üstelik Çin ekonomisinde liberal ekonomi istikametinde bir gelişim yaşanırken, siyaset ve toplum açısından aynı şeyleri ifade etmek mümkün değildir. Her ne kadar son zamanlarda Çin'den bahsedilirken "eski komünist sistem" gibi kelimeler kullanılsa ve komünizmin sona erdiği dile getirilse de, yaşananlar bu sözleri yalanlamaktadır.

Çin hala, kökü Mao'nun komünizm anlayışına dayanan, totaliter bir anlayışla yönetilmektedir. Ekonomik alanda yapılan reformlar Çin Komünist Partisi'ndeki yöneticilerin zihniyetlerinde bir değişiklik yapmamıştır. Ekonomik olarak sağlanan ilerleme ve elde edilen gelirin büyük kısmı halkın daha çok baskı altına alınması, muhalif seslerin bastırılması için kullanılmaktadır. Şu anda

Çin, dünya ülkeleri arasında en çok idamın yaşandığı ülkedir. Dahası, idamların bir gösteriye dönüştüğü, idam edilen kişilerin organlarının kar amaçlı ve izinsiz satılığa çıkarıldığı, hamile kadınların bebeklerinin zorla alındığı, belki de tek ülkedir. Ülke çapında 1.000'den fazla çalışma kampı vardır ve bu kamplardaki tutuklu ve hükümlülere sistemli olarak işkence uygulanmaktadır.

ÇİN'DE İDAMLAR RUTİN BİR UYGULAMA HALİNİ ALMIŞTIR

İdam, Kızıl Çin'in baskı ve şiddete dayalı rejiminin önemli bir siyasal kontrol mekanizmasıdır. Ünlü Çinli muhalif Harry Wu, ülkesindeki bu durumu şöyle tarif eder:

Diktatörlük doğrudan şiddetle bağlantılıdır ve rejimini ona dayanarak geliştirir. Aynen ünlü bir Çin atasözünde belirtildiği gibi, 'maymunu korkutmak için tavuğu öldürür.' "**Toplumsal eğitim", idamların toplum önünde gerçekleştirilmesiyle yapılır ve toplu idamlar Parti'nin şiddete duyduğu güvenin göstergesidir.**27

Kızıl Çin rejimi tarafından bugüne kadar milyonlarca insan idam edilmiştir. Öldürülenlerin sayısını tam olarak tespit edebilmek mümkün değildir. Verilen rakamların çoğunluğu genel tahminlere dayanmakta, ancak yapılan yeni araştırmalar katledilen insan sayısının tahmin edilen rakamlardan çok daha fazla olduğunu ortaya koymaktadır. Komünist rejimin, idamı ve insan katliamını temel prensiplerinden biri olarak kabul etmesi ise yeni bir olgu değildir. 16 Mayıs 1951 tarihli gizli bir belge, Mao'nun Çin'de katletmeyi planladığı insan sayısını belli bir kotaya göre belirlediğini gözler önüne serer:

Öldürülmesi gereken karşı devrimcilerden bahsederken belli bir oranın belirlenmesi şarttır. Kırsal bölgelerde bu oran genel nüfusun 1/1.000'ini geçmemelidir. Şehirlerde ise bu oran, biraz daha az olmalıdır, genel nüfusun 0.5/1.000'i uygun gözüküyor. **Örneğin 2 milyon kişinin yaşadığı Pekin'de 600'den fazla kişi öldürüldü. 300 kişi daha öldürülmesi planlanıyor. Toplam 1.000 kişi yeterli olacaktır... Hala büyük grupların öldürülmesi zaruridir ve Temmuz ayının sonuna kadar öldürmeyi planladıklarımızın 2/3'sini öldürmek için elimizden geleni yapmalıyız**.28

Görüldüğü gibi Mao, katliamlarını planlarken, öldürülecek kişinin herhangi bir suç işlemesini zorunlu görmüyordu. İnsanları öldürmeyi, sırf topluma vereceği korku açısından gerekli görüyor ve idamların sayısını bir "kota meselesi" olarak değerlendiriyordu. Bu düşüncenin bir diğer örneğini, **"bir insanın ölümü trajedi, bir milyon insanın ölümü ise bir istatistiktir"** sözüyle ünlü olan Stalin'de de bulmak mümkündür. Komünist Stalin'in "istatistiksel" cinayetleri sonucunda, 40 milyon masum insan hayatını yitirmiştir.

Mao da öldürülecek kişiler için ölüm emrini bizzat kendisi, yazılı olarak vermekten çekinmemiştir. 17 Ocak 1951 tarihli bir belgede, içlerinde Deng Xiaoping'in de bulunduğu yoldaşlarına şöyle talimat verir:

Hunan'ın batısındaki 21 bölgede 4.600 çete lideri, yerel direnişçi ve Koumintang ajanı öldürülmüştür. Bu yıl yerel otoriteler tarafından bir grup insanın daha öldürülmesi planlanmaktadır. Bu uygulamanın gerekli olduğuna inanıyorum... **gerekirse daha büyük gruplar öldürmeliyiz... Büyük**

hamleler gerçekleştirmek, gerektiğinde öldürülmesi gereken tüm muhalişeri soğukkanlılıkla öldürebilmeyi gerektirir.29

Mao'nun hayatta olduğu ilk dönemlerde idamlar büyük bir hızla ve kimi zaman toplum önünde, kimi zaman da kimsenin haberi olmadan gerçekleştiriliyordu. Örneğin 1953'de Yang Pei isimli bir kadın kocasının idam edilmiş olduğunu, kocasından boşanmak için mahkemeye başvurduğunda öğrenmişti.

Deng döneminde de idamlar devam etti. Bu arada, idam edilen kişilere sıkılan kurşunların masrafının ailesinden karşılanması gibi, akıl almaz bir "tasarruf" tedbiri de uygulamaya kondu. Üstelik bu dönemde idamlar sayesinde devletin kar elde edeceği bir yol daha bulunmuştu: İdam edilen kişilerin organları satılığa çıkarılıyor, bu gelire devlet tamamen el koyuyordu.

Görüldüğü gibi günümüzün Kızıl Çin yöneticileri de, düzenli idamlar gerçekleştirirken, insanları çalışma kamplarında katlederken, aslında sözde "ebedi" önderleri Mao'nun izinden gitmektedirler.

Çin'de idamlar hala düzenli olarak geçekleştirilmektedir. Yıl boyunca gerçekleşen idamlarda tam olarak kaç kişinin hayatını kaybettiği ise, Çin hükümeti bu bilgiyi devlet sırrı olarak nitelendirdiği için, bilinmemektedir. Yine de genel bir fikir vermesi açısından bazı rakamlar şu şekilde aktarılabilir:

Uluslararası Af Örgütü'nün (Amnesty International) hazırladığı rapora göre **1994 yılında 2.050 kişi** idam edilmiştir. Yalnızca **1995'in ilk yarısı için bu sayı 1.313'tür**. 2000'li yıllara geldiğinde ise sayı daha artmıştır.30

2001 yılının ilk üç ayı içerisinde 1.781 kişi idam edilmiştir. Bu rakama idam edilmeyi bekleyen 2.960 kişi dahil değildir.31

Bu sayı Çin'in dışında kalan dünya ülkelerinin son üç yılda idam ettikleri kişilerin toplam sayısından bile daha çoktur. Üstelik idam edilenler arasında 15-16 yaşında kız çocuklarından din adamlarına kadar çok çeşitli sosyal gruplardan insanlar bulunmaktadır. Bu insanların pek çoğunun ortak "suçu" ise kendi vatanlarında özgürce yaşama, konuşma, düşünce ve ibadet özgürlüğü gibi en doğal insan haklarına sahip olmayı talep etmektir. Oysa Çin hükümetinin gözünde hem adi suçlular hem de demokrasi yanlıları "karşı devrimci"dir. Yani olabilecek en ciddi suçu işlemektedirler. Bu nedenle basit suçlardan olduğu kadar düşünce suçları nedeniyle de pek çok kişi idam edilmektedir. Ayrıca günümüzde siyasi suçluların idam edilebilmesi için bazı yeni yöntemler geliştirilmiştir. Bu yöntemlerden en yaygın olanı ise, siyasi suçluların, düzmece adi suçlarla suçlanmalarıdır.

Çin yetkilileri, her zaman, halka göz dağı vermek ve hükümetin gücünü artırmak için idamın gerekli olduğunu düşünmüşlerdir. Bu nedenle de idam edilecek kişileri şehrin sokaklarında dolaştırarak ifşa etme ve daha sonra yine halkın gözü önünde idam etme yöntemini tercih etmektedirler. İdam edilecek

kişi elleri kelepçeli olarak halkın önüne getirilir ve yüzü seyirciye dönük olarak tutulur. Boynundaki yaftada ise ismi ve suçu yazılıdır. Meydanlarda yaşanan bu vahşet sahneleri, televizyonlardan da canlı olarak yayınlanmaktadır.

1984 yılında *Newsweek* dergisinde toplu idam sahnelerinin resminin yayınlanmasının ardından uluslararası imajının zedeleneceğini düşünen Çin hükümeti, yeni bir genelge yayınlamış ve idam edilecek kişilerin sokaklarda dolaştırılması kuralını kaldırmıştır. Hatta sonraki yıllarda bu genelge, idam edilecek siyasi tutukluların idamlarının ailelerinden dahi saklı tutulması maddesi eklenerek genişletilmiştir. Bu genelgeler Çin'de siyasi idamların kalktığı değil, gözden uzak mekanlarda tüm hızıyla devam ettiği anlamına gelmektedir. Ayrıca 1989'da yaşanan Tiananmen olaylarından sonra iç politikaya dair endişeler, uluslararası imajın önüne geçmiş ve bu olayda yer alan muhalif isimlerin bir kısmı toplum önünde idam edilmiştir.

Kızıl Çin'in insanları sırf farklı fikirleri ve inançları dolayısıyla idam etmesi, Hz. Musa döneminde yaşamış ve tarihin en zalim diktatörlerinden olan Mısır Firavunu'nu hatırlatmaktadır. Firavun, Hz. Musa'ya tabi olup iman edenleri, sırf kendi sözünden dışarı çıktıkları, kendisinin koyduğu kurallara uymadıkları gerekçesi ile idam etmekle tehdit etmiştir. Firavun'un iman edenlere yönelik bu tehdidi Kuran'da şu şekilde bildirilmiştir:

(Firavun) Dedi ki: "Ona, ben size izin vermeden önce mi inandınız? Şüphesiz, o, size büyüyü öğreten büyüğünüzdür; öyleyse yakında bileceksiniz. Şüphesiz ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama kestireceğim ve sizin hepinizi gerçekten asıp-sallandıracağım." (Şuara Suresi, 49)

İDAMLAR DOĞU TÜRKİSTAN'DA DA DEVAM EDİYOR

Kendi halkına karşı böylesine acımasız bir politika izleyen Çin'in baskısı, Doğu Türkistan söz konusu olduğunda çok daha serttir. Ülkenin dört bir yanında gerçekleştirilen idamlarda öldürülen Doğu Türkistan Müslümanlarının oranı oldukça yüksektir. Müslüman halkın, dinlerini özgürce yaşamak, dillerini konuşabilmek gibi temel hak ve özgürlüklerini savunmak için düzenledikleri herhangi bir girişim, şiddetle cezalandırılmaktadır.

Çin genelinde olduğu gibi Doğu Türkistan'da da idamlar devam etmekte, genelde hiçbir delili olmayan suçlamalarla, sadece şüpheye dayanılarak masum insanlar katledilmektedir. Çin'de mahkemeler demokratik ülkelerdeki gibi bağımsız olarak işlememekte, Çin Komünist Partisi'nin siyasi amaçları çerçevesinde hareket etmektedir. Bu nedenle de idama mahkum edilen kişilerin davaları çok hızlı görülmekte, insanlara kendilerini savunmak için yeterli süre ve imkan tanınmamaktadır. Hızla alınan idam kararı, çoğu zaman kişinin

ailesinin haberdar edilmesine bile vakit tanınmadan infaz edilmektedir. Resmi rakamlara göre 1997-1999 arasında yalnız Doğu Türkistan'da 210 Müslüman idam edilmiştir, gerçek sayının ise bundan çok daha fazla olduğu tahmin edilmektedir.32 Her ay mutlaka idamlar gerçekleştirilmekte, Mao'nun "belirli bir kotaya göre öldürme" yöntemi titizlikle uygulanmaktadır.

Komünist yönetimin, Müslüman varlığını sindirebilmek için başvurduğu yöntemlerden biri de toplu tutuklamalar ve göz altında yapılan işkencelerdir. Tutuklanan Müslümanların büyük kısmı çalışma kamplarında ağır hapis cezalarına çarptırılmaktadır. Ancak tutuklananlardan daha sonra çoğunlukla haber alınamamaktadır. Aileleri bu kişilerin nerede tutulduklarından veya hala yaşayıp yaşamadıklarından bile haberdar değildir.

Çin hapishaneleri ve çalışma kampları işkencenin yoğun olarak kullanıldığı yerlerdir. Çeşitli uluslararası örgütler de Çin'deki sistemli işkenceye dikkat çekmekte ve yayınladıkları raporlarla Çin hükümetini uyarmaktadırlar. Bu raporlardan birisi de Uluslararası Af Örgütü'nün 1999 yılında yayınladığı ve Doğu Türkistan'daki insan hakları ihlallerini konu alan 34 sayfalık raporudur. Bu raporda yer alan pek çok olaydan biri de Doğu Türkistan'da tutuklu bulunan 17 yaşında bir gencin yakınlarının hapishanelerdeki koşullarla ilgili anlattıklarıdır:

Hapishane o kadar kalabalıktı ki, tutukluklar küçük bir hücrede 5-6 kişi tutuluyorlardı. Hücrenin küçüklüğü geceleri uyumalarına engel oluyor, ancak nöbetleşerek uyuyabiliyorlardı. Polisler hücreleri her dolaştıklarında tutukluları dövüyorlardı. **Sorgulama için seçilen tutuklular, dayak yedikleri, dövüldükleri, bedenlerine elektrik şok verildiği özel bir sorgu odasına götürülüyorlardı. Sorgu odasında duvara monte edilmiş bir ray vardı. Bazı tutuklular tek ayaklarından veya tek ellerinden buraya kelepçelenerek asılıyor ve bu pozisyonda 24 saat bekletiliyorlardı.** Kelepçeleri çözüldüğünde ayakta bile duramaz halde oluyorlardı. **Bazılarının kerpetenle tırnakları çekiliyor, bazılarının ise tırnaklarının altına elektrik veriliyordu.**33

Bu işkenceleri yaşayan tutuklu iki ay boyunca hapishanede kalmış ve ancak ailesinin verdiği 2.000 Yen rüşvet sonrasında serbest bırakılmıştır. Gözaltına alındıktan sonra Halk Güvenlik Bürosu'nda tutulan bir başka tutuklunun yaşadığı işkence olayları çok daha acımasızdır. Üstelik bu kişinin tek suçu arkadaşları ile bir araya gelip fikir alış verişinde bulunmaktır:

Tutukevinin yanında, yer altında şüphelilerin sorgulandığı özel bir mekan vardı. O da burada sorgulandı ve çeşitli işkencelere maruz kaldı. Örneğin elleri arkasından bağlandı ve sorgucular kollarını havaya kaldırıp bükmeye başladılar. Çok acı veren bu pozisyonda uzun süre tuttular. Daha sonra vücuduna elektrik verdiler. Dili ve cinsel organı da dahil olmak üzere tüm vücuduna elektrik veriliyordu. Bacaklarına ahşap sopalarla vuruyorlardı. İşkence sırasında

kafasına, hayati bir tehlike geçirmemesi için, metal bir miğfer giydirmişlerdi. **Çünkü bazı tutuklular işkence görürken artık bunun bir son bulmasını sağlamak için başlarını özellikle duvarlara vuruyorlar, böylece intihar ediyorlardı**.34

Suçlu bulunan kişilerin sözde "yeniden eğitilmek" için gönderildikleri çalışma kamplarında ise koşullar çok daha fecidir. **Çin'de "yeniden eğitmek" kişiyi komünist ideolojiyi kabul etmeye ikna etmek, koşullar ne olursa olsun Parti'nin emirlerine itaat edecek kıvama getirmek anlamına gelmektedir.** Bunun için kullanılan yöntemler ise insanlık dışıdır:

Kamplardaki tutukluların odun keserek, taş kırıp taşıyarak ve tarım işlerinde çalışarak en az 10 saat çalışmaları gerekmekteydi. Eğer vaktinde uyumaz veya uyanmazlarsa, bağırarak konuşurlarsa, güler veya ağlarlarsa, **abdest almak için gizlice su alırlarsa**, yapmaları gereken işleri bitirmezlerse, gardiyanlara cevap verirlerse ağır bir şekilde cezalandırılıyorlardı. **Başa vurarak dövme, vücudun çeşitli yerlerine elektrik verme, havada uçak pozisyonunda asılı tutma, direğe asma, tavana asıp dövme ise en sık verilen cezalar arasındaydı.** Çoğu zaman mahkumların makatlarına elektrikli çubuk sokuluyordu. Pek çok mahkumun dişleri kırılmış, çoğu kısmi duyma kaybına uğramış, kolları kırılmış ve enfeksiyon kapmışlardı. Sık sık gardiyanlar tarafından aşağılanıyor ve alay ediliyorlardı. Yemek vakitlerinde önce Çince marş söylemeleri gerekiyor, yapmayanlara yemek verilmiyordu. Kampta doktor bulunmuyordu. Hasta olan mahkumlar çalıştırılmaya devam ediliyor, yemek verilmiyordu, ancak bulaşıcı bir hastalığa yakalanmışsa 36 km uzaklıktaki hastaneye götürülüyorlardı. Bazıları ise hastaneye götürülürken yolda hayatlarını kaybediyordu.35

Görüldüğü gibi Çin'in Doğu Türkistan'da izlediği politika, kitlesel bir işkence ve soykırım programıdır. Doğu Türkistan Enformasyon Merkezi'nin edindiği bilgiye göre, sadece 1999 yılının başından aynı yılın Mart ayına kadar Doğu Türkistan'da 10 bine yakın Uygur Türk'ü hayali suçlamalarla gözaltına alınmış, üstte tarif edilen şartlarda tutuklu olarak alıkonmuş, Komünist Parti denetimindeki yargı sürecinin sonucunda da ölüm cezası başta olmak üzere son derece ağır cezalara çarptırılmışlardır. 1999 yılının başından Mart 2000'e kadar Doğu Türkistan'da mahkemelerde ölüm cezasına çarptırılmış veya çatışmalarda işkence sonucu öldürülmüş kişilerin sayısı ise 2.500 civarındadır.36

Çin Hükümeti Doğu Türkistan'da yürütmekte olduğu soykırımda küçük çocukları bile çeşitli suçlamalarla tutuklamaktadır. Örneğin, 30 Ekim 1999'da Hotan Şehri Emniyet Müdürlüğü, ortaokul öğrencisi bir Türk kızını, el yazısının sokağa yapıştırılan duvar yazısına benzediği gerekçesiyle tutuklamıştır. Bunların dışında, Bölge Genel Sekreteri Wang Le Çuan Hotan'da yaptığı basına kapalı

konuşmasında, ders kitabının üzerindeki Mao'nun resmini yırttığından dolayı bir ilkokul öğrencisinin tutuklandığına yer vermiştir.37

"YENİDEN EĞİTİM MERKEZLERİ": LAOGAİLER

Hitler'in toplama kamplarının ve Stalin'in toplama kampları olan gulagların yerini Çin'de "laogai"ler almıştır. İnsanların düşüncelerini tamamen kontrol altına almayı hedeşeyen, bu amaçla onları köleleştiren laogai sistemi, Çin Devletinin en önemli denetim mekanizmalarından birisidir. Bu kamplarda bugüne kadar 20 milyon insan hayatını kaybetmiştir.38 Bir tür toplama kampı olan bu yerlerde suçluların zorla çalıştırılarak sözde "yeniden eğitilmeleri" hedeşenmektedir. En sık kullanılan sloganlardan birisi, **"zorla çalıştırmak bir araç, düşünce devrimi ise amaçtır"** sloganıdır. Daha açık ifade etmek gerekirse laogailerde amaç, potansiyel tehlike olarak görülen kişilerin her türlü yönteme başvurularak Komünist Parti'nin istediği forma girmesini sağlamaktır. Bu ise aşağılanma, eziyet görme, köleleştirilme ve işkence ile eş anlamlıdır.

Ancak bu kamplar çoğu zaman başka isimlerin arkasına gizlenir, bazen bir fabrika, bazen bir maden, bazen de sıradan bir çiftlik görünümündedir. Örneğin *The Washington Post* gazetesinde yer alan bir haberde "Hunan Özel Elektrik-Makine Fabrikası"nın bu merkezlerden biri olduğuna yer verilmiştir. Asıl adı "Hunan Bölgesi 1 No'lu Hapishane" olan bu merkezde sayıları 2 bin ile 3 bin arasında değişen tutuklular günde ortalama 16 saat çalıştırılarak üretim yapmaktadır. Eskiden endüstriyel jeneratör üretimi yapılan fabrikada, şu anda ilaç kutusu, eldiven, yılbaşı ışıkları gibi değişik ürünler imal edilmektedir.39

Asıl amacı suçluların cezalandırılması olan laogailerde, suçlular çok ağır şartlarda çalıştırılarak sömürülmektedir. Laogailerde bulunan insanların hiçbir hakları yoktur. Fabrikalarda, madenlerde, devlet çiftliklerinde çalışmak ve kurallara uymak zorundadırlar. Bir kişi, yetkililer onun tam anlamı ile yenilendiğine *(yani türlü işkence ve zulüm yöntemleriyle Komünist Parti'nin istediği forma girdiğine ve itaat eder hale geldiğine)* kanaat getirene kadar bu kamplarda tutulur. Bazen bu bir ömür boyu sürer. Çünkü bir suçlunun ceza süresi dolsa bile eğer yönetim kişinin değiştiğine kanaat getirmezse, görev değişikliği yapılarak bu kişi kampta tutulmaya devam edilir. 1997 yılı itibarıyle, Çin genelinde 1.000'den fazla laogai, bu laogailerde ise 8-10 milyon kişi bulunduğu bilinmektedir.40

Bu tutsakların ürettiklerinin geliri Çin'in bütçesinin önemli bir kısmını oluşturmaktadır. 1999 yılında yapılan bir araştırmada sadece 99 laogainin yıllık toplam 842.7 milyon dolarlık satış yaptığı ortaya çıkarılmıştır.41 Diğer bir deyişle dünyanın dört bir yanında Çin yapımı mallar kullananların büyük bölümü, aslında Kızıl Çin yönetiminin kamplarda zorla çalıştırdığı tutukluların

yaptıkları ürünleri kullanmaktadırlar. Örneğin Çin, dünyanın önemli çay üreticileri arasında yer almaktadır. İhraç ettiği çayın 1/3'i ise laogailerde üretilmektedir. Laogailerdeki işçi köleler 120 çeşit çay üretmektedir ve eğer ürün yeterince kaliteli olmazsa cezalandırılmaktadırlar.42

Aslında komünist ideolojinin ana unsurlarından biri olan **"insanlar ürettikçe önemlidir, mühim olan üretimdeki artıştır"** düşüncesi laogailerin yapılanması için de geçerlidir. Çin Komünist Partisi'ne göre insan en önemli üretim aracıdır ve tüm insanlar üretici güç olarak hizmet vermelidirler. Ve şiddet, üretim gücünü artıracak en önemli öğedir. 19 yıl boyunca laogaide kalan ve Amerika'ya iltica ettikten sonra kurduğu Laogai Vakfı aracılığı ile Çin'deki insan hakları ihlalleri ile mücadele eden Harry Wu'nun yaptığı araştırmalara göre, Çin, laogailerde yapılan üretimden yılda 600 milyon dolar kar elde etmektedir. Bu rakam Pekin tarafından yapılan resmi açıklamalarda da kabul edilmiştir.43

Görüldüğü gibi laogai basit bir hapishane sistemi değil, Komünist Parti'nin totaliter rejimini devam ettirebilmesini sağlayan önemli bir siyasi araçtır. Nitekim Mao da bu gerçeği şu sözleri ile dile getirmiştir:

Marksizm, devleti, **bir sınıfın bir diğer sınıfı yönetebilmek için kullandığı bir şiddet aracı** olarak görür. Laogailer de bu devlet mekanizmasının şiddet araçlarından birisidir. Bu araçlar proletaryanın ve halk kitlelerinin çıkarlarını temsil eder ve sömürgeci sınışardan kaynaklanan muhalif düşüncelerin üzerindeki diktatörlüğünü sağlamlaştırır.44

Çin hükümeti her ne kadar bu kampların gerçek yüzünü gizlemeye çalışsa da, kamplarda yıllarını geçirmiş daha sonra yurt dışına iltica etmiş kişiler laogailerde yaşananları tüm dünyaya açıklamaktadır. Uzun yıllar bir laogaide kalmış olan Jean Pasqualini de bunlardan birisidir. Laogainin iddia edildiği gibi bir "enstitü" değil, bir işkence sistemi olduğunu söyleyen Pasqualini, bu kamplarda, olabilecek en insanlık dışı manzaraların yaşandığını anlatır. Pasqualini'nin açıkladığı gerçeklerden birisi de, Kızıl Çin'in, laogaileri veya suçluların cezalandırılmasını anlatırken kullandığı aldatıcı üsluptur. Buna göre;

Çin'de tutuklular, sosyalizmi iki elleri ile yeniden inşa etmek için, kendilerini yenilemek için, yeniden doğmak için ve yepyeni insanlar haline gelmek için zorla çalıştırılırlar. Laogailerde bulunan işçi köleler, yalnızca insanlık dışı koşullarda çalışmak zorunda kalmaz aynı zamanda hatalarının bedelini de öderler. Çin cezalandırma sisteminin çok özel bir lugatı vardır: insanlık dışı terminoloji insani bir dile çevrilmiştir. Birisi asla cezalandırılmaz, ancak reformdan geçer. Hapishaneler genellikle, bireylerin çalışıp öğrendikleri ve kendilerini yeniledikleri okullar olarak adlandırılır. Bir tutuklu asla dayak yemez, kendisine ders verilir. Asla aşağılanmaz, sadece eleştirilir. Ve hapishane yetkilileri size, eleştirinin hükümetin size değer verdiğini gösteren bir şey

olduğunu, eleştiri olmadan gelişme olamayacağını anlatmakla vakit kaybetmezler. Bilgi verenler (aslında bunlar ihbarcılardır), hükümete işini daha iyi yapabilmesi için yardım eden kişilerdir. Bu kişiler aynı zamanda tutuklulara "hatalarını anlamaları için yardımcı" olurlar. Tutuklular arasında "yardım" en çok korkulan sözcüklerden biridir! Tutuklular birbirlerini ispiyonlamazlar, sadece birbirlerine karşılıklı destek verirler. Cezası dolan tutuklular mezun olmuşlardır ve topluma yeniden karışabilir, yeni bir hayata atılabilir ve tekrar insanlar arasına dönebilirler. Ancak serbest bırakılma sözcüğü de son derece yanlış ve tehlikelidir. Çünkü pek çoğu çalışma kamplarında kalmaya devam eder ve işçi köleler olarak kullanılırlar. Sadece artık statüleri değişmiştir. Çünkü onlar artık "çalışanlar" veya "serbest kalmış işçiler"dir.45

Çin komünistlerinin bu aldatıcı terminolojisi, George Orwell'in ünlü *1984* adlı romanında tasvir ettiği ve asıl işi insanlara işkence etmek olan "Sevgi Bakanlığı"nı hatırlatmaktadır. Komünist totaliterliğin bu sahte terimlerine, hayatın her alanında rastlanır. Jean Pasqualini bu ilginç terminolojiyi aktarmaya şöyle devam etmektedir:

Proletarya Diktatörlüğü şimdilerde yerini Halkın Demokratik Diktatörlüğüne bırakmıştır. Sanki bir diktatör demokrat olabilirmiş gibi. Ya da demokrasi, diktatörlüğü tolere edebilirmiş gibi. Bir insan ya biridir ya diğeri. İkisi birden olamaz! Terminoloji değişmiştir, ama hedeşer hep aynıdır. 60'ların başında yaşanan ve 20 milyon insanın hayatını kaybetmesi ile neticelenen kıtlık da resmi olarak hep üç yıl boyunca süren ekonomik zorluklar olarak anılmıştır. Büyük Atılım projesinin kurbanlarından bir kere bile bahsedilmemiştir. Tam tersine bu durum iyi ve harika olarak tarif edilmiştir.46

ÇİN, MAHKUMLARIN ORGANLARINI SATIYOR

Kızıl Çin yönetimi yıllardır kendisine gelir sağlamak için, tıbbi yardım, hastaların iyiliği, atıkların değerlendirilmesi gibi gerekçeler öne sürerek mahkumların organlarını satmaktadır. Diğer bir deyişle mahkumların organlarını kar amaçlı kullanmaktadır. Devlet, mahkumların idamından sonra kullanılabilir her organ başına ortalama 10-15 bin dolar kar elde etmektedir. 1970'lerde çıkarılan *"idam edilen mahkumların bedenlerinin kullanılmasına"* dair kanunla, idam edilen kişilerin organlarının kullanılması meşru hale getirilmiştir. Buna göre, eğer mahkum sahipsizse veya kendisi ya da ailesi ölümünden sonra organlarının kullanılmasına izin vermişse, idam edilen kişilerin organları alınarak satılmaktadır.

İlk bakışta belki makul gibi gözükebilecek bu uygulamanın, Çin'deki ortam göz önünde bulundurulduğunda, aslında ne kadar vahşice olduğu daha kolay anlaşılacaktır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Çin'de belki de en değersiz şey insan hayatıdır ve sudan bahanelerle ayda ortalama 300 kişi idam edilmektedir. İdam edilen kişilerin büyük çoğunluğu ise sahipsiz konumundadır, çünkü aileler yakınlarının nerede tutuklu bulunduğunu bilmedikleri gibi, genellikle idam edildiklerinden de çok sonra haberdar olmaktadırlar. Çoğu zaman da idam edilen yakınlarına, kendi başlarına bir şey gelmesinden çekindikleri için, sahip çıkmamaktadırlar. Bu durum neredeyse idam edilenlerin hepsinin vücudunun parçalanıp organlarının alınmasını meşrulaştırmaktadır. Nitekim Harry Wu, bu gerçeği kendi yaşamından bir örnekle şöyle belirtmektedir:

Herkes gayet iyi bilir ki Çin'de tüm toplum her yönüyle Komünist Parti'nin denetimi altındadır. Ve eğer Çin Halk Cumhuriyeti'nde bir kişi "devrim karşıtı" veya "sınıf düşmanı" olmakla suçlanmışsa o kişi ya ailesinden tamamen koparılır, ya da ailesinin de onu suçlaması sağlanır... Çalışma kampında tutulduğum 19 yıl boyunca ailemden hiç kimse teknik olarak beni görmeye gelmedi. Eminim ki o zaman idam edilseydim, ben de sahipsiz ya da ailesi tarafından reddedilenler konumunda olacaktım ve bedenim hükümetin kar etmesi için kullanılacaktı.47

Ayrıca ailelerin idam olayından haberi olsa bile, Kızıl Çin hükümeti idam edilen kişinin veya ailesinin iznini almaya pek de ihtiyaç duymamaktadır. Ya da bir şekilde onları, yakınlarının organlarını bağışlamaya ikna etmektedir. Mahkumların organlarının izinsiz olarak Çinli yetkililerce alındığı Çinli bir doktor tarafından New York'da yapılan bir açıklamada şöyle dile getirilmektedir:

Harry Wu ABD'de açıklama yapmadan önce izin diye bir şey yoktu, ama şimdi Çin hükümeti mecburiyetten bazı formaliteler icat etti. Dolayısıyla şimdi bir yabancı bu konuda bir şey sorduğunda artık ona verecek cevabımız var: "Elbette, merak etmeyin."48

Harry Wu 1994'de, mahkumların organlarının çıkarıldığı seanslara defalarca katılmış bir hastane görevlisi ile yaptığı görüşmede, görevlinin kendisine, **"başı hedef alan tek bir kurşun, beyni parçalıyor. Beyin ölümü gerçekleştikten sonra da, artık o bir insan sayılmıyor, sadece bizim kullanacağımız bir atık durumuna düşüyor"** dediğini aktarmakta ve Çin hükümetinin mahkumlara bakış açısını gözler önüne sermektedir. Buna göre mahkumlar, öldürülmesinde bir sakınca olmayan ve bedenleri atık olarak kullanılabilecek kişilerdir.49

Daha sonra bu organlar devlet tarafından yurt dışındaki hastalara fahiş fiyatlarla satılmaktadır. Hatta Çin'de doktorlar yurt dışından gelen hastalara, toplu idam dönemlerini beklemelerini tavsiye etmektedirler. Mahkumların organlarının alınmasından sonra bu organların kim için ve nasıl kullanılacağı da komünist devlet tarafından belirlenmektedir. Her zaman olduğu gibi, Komünist Parti yöneticileri öncelikli sınıftır. Daha sonra yabancı veya yurt dışında yaşayan

Çin vatandaşları gelir. Eğer yeterince paraları varsa, Çin'de yaşayan halk da bu organlardan faydalanabilir. En son faydalanma hakkına sahip olanlar ise, çok ihtiyaçları olsa bile, sırada olan fakir Çinli hastalardır. Dolayısıyla bu, insanlığın iyiliğine değil, Komünist Parti yöneticilerinin ve elitlerin yararına çalışan bir sistemdir. Ve bu sistem, çoğu zaman düşünmekten ve farklı fikir getirmekten başka hiçbir suçu olmadığı halde katledilen kişilerin organları çalınarak yürütülmektedir.

Yapılan araştırmalar 1970'li yılların başından 1995 yılı ortasına kadar Çin'de 20 bin böbrek naklinin gerçekleştirildiğini göstermektedir. Uluslararası Af Örgütü'nün 1996 tarihli raporu ise idam edilen mahkumların neredeyse %90'ının organlarının alındığını belirtmiştir. *The Washington Post* gazetesi 27 Haziran 2001 tarihli sayısında, organ ticareti içerisinde yer alan bir doktorun itiraşarına yer vermiş ve bu ticaretin Çin'de ne derece yaygın olduğunun altını çizmiştir.

Habere göre yanık uzmanı olan Wang Guoqi isimli bu doktor 100'den fazla defa mahkumlardan organ alınması operasyonuna katılmıştı. Bu operasyonlarda mahkumların derilerinin ve kornealarının toplanmasına yardımcı olan Guoqi, çalıştığı "Tianjin Yarı Askeri Polis Hastanesi"nde bu organların fahiş fiyatlara satıldığına da tanıklık etmişti. İdam tarihlerini ve yerlerini, operasyona katılan doktorların isimlerini ve tıbbi prosedürlerin grafik dökümünü de detaylı olarak veren Dr. Wang Guoqi, mahkumların vurulduktan sonra hemen ambulansa götürüldüğünü ve ölümünden birkaç dakika sonra organlarının alındığını anlatıyordu. Daha sonra ceset krematoryuma götürülüyor ve burada Guoqi ve diğer doktorlar cesedin derisini yüzüyorlardı. Dr. Guoqi bu manzarayı şöyle anlatıyordu:

Çıkarılabilir tüm organlar ve dokular alındıktan sonra geriye çirkin bir et yığını kalıyordu. Daha sonra ceset krematoryumun yetkilileri tarafından alınıp götürülüyordu.50

Dahası Çinli yetkililer organların alınması için her zaman mahkumun ölmesini beklemiyorlardı. Guoqi'nin yaşadığı bir olay bu durumun çarpıcı örneklerinden birisiydi: Görevli mahkuma ateş etmiş, ancak kurşun mahkumu anında öldürmemişti, mahkum yerde titremeye devam ediyordu. Buna rağmen doktorlara mahkumu ambulansa götürmeleri emredilmişti. Ürologlar hemen böbreklerini alırken, Guoqi ve diğer yanık cerrahları deriyi soymuşlardı. Daha sonra da yarı ölü olan mahkumu plastik bir torbaya koyup çöpe atmışlardı.51

KIZIL ÇİN TARZI AİLE PLANLAMASI: BEBEK CİNAYETLERİ

Dünyanın en kalabalık ülkesi olan Çin, sosyal güvenliğini sağlayabilmek için uzun yıllardır aile planlamasına özel bir "önem" vermekte ve bunu çeşitli kanuni yaptırımlarla düzenlemeye çalışmaktadır. Ne var ki Allah korkusunun

olmadığı, dini ve manevi tüm değerlerin yok sayıldığı bir toplum yapısında böyle bir düzenleme büyük bir vahşete dönüşebilmektedir. Çin'de ailelerin bilinçlendirilmesi ve çeşitli tıbbi yöntemlerle kolaylıkla sağlanabilecek bir planlamanın yerine, çocukların anne karnında veya doğduktan sonra katledilmesi yöntemiyle nüfus planlaması yapılmaktadır. Kuşkusuz bu, dinden uzak yaşayan, manevi değerlerini yitirmiş bir toplumun içine düştüğü duyarsızlık ve vicdansızlığın boyutunu gösteren ibret verici bir durumdur.

Hiç kimse Çin'de tam olarak kaç kadının zorla kürtaja maruz kaldığını bilmemektedir, ama bu oran %1 dahi olsa, bu durumda milyonlarca çocuğun katledilmiş olduğu ortaya çıkmaktadır.

1998 yılında Çin'den ABD'ye iltica eden ve yaşadığı bölgede "aile planlamasından" sorumlu olan Gao Xiao Duan isimli yetkilinin itiraşarı tüm dünya kamuoyunun dikkatini bir kez daha Kızıl Çin'in bu ilkel uygulamasına çekti. Çin'de kadınların çocuk sahibi olmamaları için nasıl zorla kısırlaştırıldıklarına, annelerinin karnından alınan çocukların nasıl ölüme terk edildiğine şahit olan Duan yaşadığı olayları yaptığı basın toplantısında tüm dünyaya anlatmıştı. Anlattığı olaylardan birinde 9 aylık hamile olan bir kadının evraklarının üzerinde "doğum yapamaz" ibaresi yazılı olduğu için çocuğunun nasıl elinden alındığını şöyle dile getirmişti:

Ameliyat odasında, alınan çocuğun dudaklarını nasıl emdiğini, kollarını nasıl gerdiğini gördüm. **Bir doktor zehiri beynine enjekte etti, çocuk öldü ve bir çöp kovasına atıldı**.52

Çocuk katliamının bir başka örneği de, Çin'deki iletişim ve haberleşme yasaklarına rağmen dünya basınına yansıyan Hubei eyaletinin Caidian köyünde yaşanan olaydır. İngiliz *The Times* gazetesinde, tüm dünya kamuoyunu dehşete düşüren bu vahşet şu şekilde aktarılmıştır:

Dünya kamuoyu tarafından dehşetle karşılanan bu olayda, bir bebek doğar doğmaz Çinli yetkililer tarafından ailesinin gözü önünde boğularak öldürülmüştür. Aile planlaması politikasına rağmen dördüncü çocuğuna hamile kalan bir anneye, önce çocuğunu öldürmek üzere iğneyle ilaç verildi. Ancak buna rağmen çocuk sağlıklı doğunca, **doğumun ardından çocuğun babasına çocuğunu hastanenin dışında öldürmesi için emir verildi.** Çocuğunu öldürmeyi reddeden baba, çocuğu bir binanın girişine bırakıp kaçtı. Kısa bir süre sonra bebeği bulan bir doktor, annesine teslim etti ve çocuğun ve annenin tedavisini yaptıktan sonra evlerine gönderdi. Ancak evlerine gittiklerinde nüfus planlama dairesinin yetkilileri onları beklemekteydi. **Bebeği zorla alan yetkililer, ailesinin gözleri önünde bir pirinç tarlasında çocuğu boğarak öldürdüler.**53

Çin'de ve özellikle Doğu Türkistan'da izlenen aile planlaması politikasını ele alırken üzerinde durulması gereken önemli bir diğer husus da, Çin

hükümetinin bu politikayı savunurken öne sürdüğü gerekçelerdir. Bu gerekçelerden en dikkat çekeni ise **"daha kaliteli bir millet oluşturmak"** sloganıdır. Bu Darwinist slogan daha çok faşist yönetimlerde karşımıza çıkmaktadır ve 19. yüzyılda ortaya atılan öjeni teorisinin Çin'deki bir uygulamasıdır. Öjeni teorisi, sakat ve hasta insanların ayıklanması ve sağlıklı bireylerin çoğaltılması yoluyla bir insan ırkının "ıslah edilmesi" anlamına gelmektedir. Öjeni teorisinin tarihteki en ünlü uygulaması ise Nazilerin Ari Irk oluşturmak için işledikleri sistemli cinayetlerdir. (Detaylı Bilgi İçin Bkz. *Darwinizm'in Kanlı İdeolojisi: Faşizm*, Harun Yahya, Vural Yayıncılık, 2001)

Elbette söz konusu uygulamanın Müslümanlara yönelik yüzü çok daha ciddi boyutlar içermektedir. Müslümanlar söz konusu olduğunda acımasızlık ve zalimlik iyice sınır tanımaz hale gelmektedir. Zaman zaman Çinli ailelerin fazla çocuk yapmalarına göz yumulabilmekte ya da çok hafif cezalara çarptırılmaları yeterli görülmektedir. Müslümanların birden fazla çocuk sahibi olmalarına ise hiçbir koşulda izin verilmemektedir. İkinci çocuğu olacak Müslüman kadınlar, hamileliğinin sekizinci, dokuzuncu ayında bile olsa evlerinden alınıp götürülmekte ve çocukları zorla alınmaktadır. Hatta Çin birlikleri çoğu zaman köy köy, kasaba kasaba dolaşıp ikinci çocuğu olacak kadınları kamyonlara doldurup götürmektedir. Son derece ilkel koşullarda gerçekleştirilen kürtajlar neticesinde ise genellikle yalnızca bebekler değil, anneleri de hayatlarını kaybetmektedir.

Nitekim bu politika neticesinde son dokuz yıl içerisinde Doğu Türkistan'da doğum oranları %19 oranında azalmıştır.54 Bu şekilde hayatını kaybeden yüzlerce Doğu Türkistanlı Müslüman kadından ikisinin hikayesini Doğu Türkistan halkının merhum lideri İsa Yusuf Alptekin'in oğlu Arslan Alptekin şöyle anlatmaktadır:

6 Mayıs 1986 tarihinde Turahan Ayşem isimli 29 yaşındaki **bir kadın kendisine yapılan kürtaj sonrası kan kaybından ölmüştür.** Ağustos 1997 tarihinde Doğu Türkistan'ın Toksu ilçesinde Çolpanhan isimli bir **kadın hamile olduğu için kürtaja zorlanmış,** ayrıca kocası da 3.000 yuan para cezasına çarptırılmıştır... Zorla evden alınan kadın, bir fırsatını bularak sağlık merkezinden kaçmış ve bir mezarlığa sığınarak kendi başına doğum yapmıştır. Daha sonra başka bir şahıs tarafından alınarak evine getirilen Çolpanhan, **bir ihbar üzerine tekrar yakalanmış ve götürüldüğü polis merkezinde bebeği sıcak suya batırılmak suretiyle katledilmiş,** bu acıya dayanamayan anne de ölmüştür.55

Doğu Türkistan'dan ismini vermek istemeyen bir yetkili ise, 200 bin nüfuslu bir kasabada 35 bin hamile kadının hükümet kontrolüne tabi tutulduğunu, bunların 686'sının kürtaj yaptırmaya mecbur bırakıldığını, 993'ünün hamileliklerine engel olunduğunu, 10.708'inin de kısırlaştırıldığını dile

getirmektedir. Yine aynı yetkilinin bildirdiğine göre, 180 bin nüfuslu bir başka kasabada, sadece 1.000 kadına doğum yapması için izin verilmiştir. Bu da 35 kadında bir kadının doğum yapabilmesi anlamına gelmektedir. Aynı kasabada 40 kişi ise, eşi hamile olduğu için işten atılmıştır.56

Yukarıda anlatılan vahşi nüfus planlamasının benzerleri, tarihte kendi ideolojilerini hakim kılmak, iktidarlarını sağlamlaştırmak için pek çok diktatör ve zalim yönetici tarafından uygulanmıştır. Bu zalimlerden biri de, kendi batıl dinini tanımayan ve Allah'a iman eden halkına yaptığı işkencelerle tarihe geçmiş olan Firavun'dur. Firavun da tıpkı Kızıl Çin'in inkarcı liderleri gibi, iman edenlerin sayısının artmasını ve onlar üzerindeki hakimiyetinin zayışamasını engellemek için, bu insanları güçten düşürüp, zayıf bırakmış ve çocuklarını katletmiştir. Bu durum Kuran'da şu şekilde belirtilir:

Gerçek şu ki; Firavun yeryüzünde (Mısır'da) büyüklenmiş ve oranın halkını birtakım fırkalara ayırıp bölmüştü. Onlardan bir bölümünü güçten düşürüyor, erkek çocuklarını boğazlayıp kadınları diri bırakıyordu. Çünkü o, bozguncülardandı. (Kasas Suresi, 4)

Ancak Allah, Firavun'u yaptığı azgınlıklar neticesinde cezalandırmış; onu, tüm insanlığa ibret olacak şekilde öldürmüş ve hüsrana uğrayanlardan kılmıştır. Kuşkusuz Firavun zihniyeti taşıyan ve bu zalimlikten vazgeçip tevbe etmeyenlerin uğrayacağı son da tarihteki benzerleriyle aynı olacaktır.

DOĞU TÜRKİSTAN'A ÇİNLİ GÖÇÜ

Kızıl Çin'in Doğu Türkistan'da uyguladığı asimilasyon politikalarından birisi de sistemli olarak bölgeye düzenlenen Çinli göçüdür. Aslında bu uygulama bir anlamda Çin'in Doğu Türkistan için yaptığı büyük planın tamamlayıcısı niteliğindedir. Bir yandan Doğu Türkistan Müslümanları tutuklanarak, öldürülerek, çalışma kamplarına gönderilerek topraklarını terk etmeye zorlanmakta, bir yandan da bölgeye Çinli nüfusun göç etmesi sağlanarak, Doğu Türkistan Müslümanları tamamen etkisiz hale getirilmeye çalışılmaktadır. Bu şekilde Doğu Türkistan'ın çoğunluğunu teşkil eden Türk nüfus, sistemli olarak azalacak ve kendi topraklarında hak iddia edemeyecek hale gelecektir.

Mao Çin'de yönetimi ele geçirdiğinde Doğu Türkistan nüfusunun %93'ünü Uygur Türkleri oluşturmaktaydı ve Çinlilerin oranı %6-7 civarında idi. Aradan geçen elli yıl içerisinde Çinli nüfusun oranı %42'ye ulaştı. 50 yıl önce sayıları 300 bini bulmayan Çinlilerin nüfusunun günümüzde 6 milyondan fazla olduğu tahmin edilmektedir. Bunun için 1950'lerden itibaren Doğu Türkistan'a Çinli göçünü resmi olarak destekleyen tarımda kalkınma, göçmenlerin korunması gibi politikalar izlendi. 1980'lerin başında ise, bölgede etnik kaynaklı gerginliklerin

artması ile birlikte, Çinli göçünü destekleyen resmi uygulamalarda bir azalma oldu. Ancak bu, Çin'in, bölgeyi bir Çin eyaleti haline getirme isteğinden vazgeçtiği anlamına gelmiyordu. Bu sefer de, Çin ekonomisine hizmet etmek üzere Doğu Türkistan'da kurulan fabrikalara yerleştirilen kalifiye elemanlar sayesinde bölgedeki Çinli nüfusun sayısı artırıldı.

Çin'in Müslüman Türk kimliğini eritme politikası, bölgeye yerleşen Çinlilerin yanında Müslümanları kendi vatanlarında ikinci sınıf insan durumuna düşürmüştür. Bölgeye akın akın getirilen Çinli göçmenler ülkenin en verimli topraklarına yerleştirilirken, yerli halk kurak bölgelere göç etmeye zorlanmıştır. **Çinliler her türlü siyasi, ekonomik, teknolojik ve sosyal imkandan sonuna kadar faydalanırken, Müslüman Türk nüfus gittikçe fakirleşmiştir.** Doğu Türkistan'a getirilen Çinliler ile Müslüman yerli halkın yaşam standartları arasındaki fark, Arslan Alptekin tarafından şöyle dile getirilmektedir:

Türkler en ağır işlerde karın tokluğuna çalıştırılırken, Çinli göçmenlere özel siyasi ve ekonomik imtiyazlar verilmektedir. Müslüman halk kırsal kesimlerde ve kenar mahallelerde alt yapıdan yoksun harabe evlerde otururlarken, Çinli göçmenlere alt yapısı tamamlanmış modern yerleşim bölgeleri inşa edilmektedir. Sosyal yapıdaki dengesizlik her bakımdan Türk halkının aleyhine gelişmektedir.57

Çin'in Doğu Türkistan'daki nüfusunu artırma çalışmaları 90'lı yıllardan itibaren daha da hız kazanmıştır. Kızıl Çin hükümeti bu artışı makul bir zemine oturtabilmek için çeşitli ekonomik yatırımları öne sürmekte, çoğu zaman da sırf bunun için özel projeler geliştirilmektedir. Örneğin Hong Kong'ta yayınlanan *Trend* isimli dergi Ekim 1992 sayısında, Çin Devletinin 2000 yılı içerisinde Doğu Türkistan'a 5 milyon Çinli yerleştirmeyi planladığını gösteren bir gizli belge yayınlamıştır.58 Üstelik bu rakama Doğu Türkistan'da sürekli olarak tutulan Halkın Kurtuluş Ordusu'nun personeli, kalifiye Çin işçileri ve bölgeye özel olarak gönderilen kriminal Çinliler dahil değildir.

DOĞU TÜRKİSTAN'DA BİNTUAN'IN ROLÜ

Komünizmin iktidara gelişinin ardından Mao'nun başlattığı Büyük Atılım'ın en önemli parçalarından birisi de Doğu Türkistan gibi etnik farklılıkların olduğu bölgelere yapılan yatırımlardı. Bu atılım çerçevesinde, sözde Doğu Türkistan'ı geliştirmek ve ilerletmek için Bintuan adı ile bilinen Sincan Üretim ve İnşaat Ordusu (XPCC) kuruldu. Bu ordunun sözde sivil bireyleri, Çin'in geri kalmış bu bölgesini kalkındıracaklardı. Bunun için ülkenin dört bir yanından Çinliler bu bölgeye getirildi ve kurulan çalışma kamplarında çalışmaya başladılar.

Çin yönetimine başkaldıran Müslümanların bastırılması için kurulan askeri birliklerin işi azaldığında, tarımsal kalkınma projelerine destek vermeleri için

oluşturulan birlik 1975 yılında feshedildi. 1981 yılında Bintuan, "*10. Üretim Birimi*" gibi garip bir isimle tekrar oluşturuldu ve bugün de aktif olarak işlemektedir. Bu birim bir milyonu işçi olmak üzere 2.28 milyon kişiden oluşmaktadır. Bintuan'ın farklı sorumlulukları vardır. Müslümanların bağımsızlık hareketlerinin en acımasız şekillerde bastırılması, "laogai" olarak anılan toplama kamplarının idare edilmesi, yüz binlerce Çinli suçlunun yeni yerleşim yerleri olan Doğu Türkistan'a getirilmelerinin organize edilmesi bunlardan bazılarıdır.

Pek çok akademisyenin de belirttiği gibi Bintuan'ın asıl amacı Doğu Türkistan'ı sömürgeleştirebilmektir. Örneğin James Seymour *New Ghosts Old Ghosts- Prisons and Labor Reform Camps in China* (Eski Hayaletler Yeni Hayaletler-Çin'de Hapsihaneler ve İşçi Reform Kampları) adlı kitabında, Bintuan hakkında çok detaylı bilgi verir; Bintuan'ın hapishaneler ve çalışma kampları ile kurmuş olduğu ağı deşifre eder. Bintuan, Doğu Türkistan'ın kuzeyi ile güneyini birbirinden ayıracak bir hat üzerine kurulmuştur. Milyonlarca hektarlık bir arazi üzerinde hak sahibidir ve nüfusunun büyük çoğunluğunu Çinliler oluşturur. Uygur Özerk Yönetiminden bağımsızdır ve kendi güvenlik kuvveti, mahkemeleri, tarımsal ve endüstriyel yatırımları vardır. Ve elbette tüm bunların yanı sıra geniş bir alanı kapsayan çalışma kampları ve hapishaneler de Bintuan'ın denetimindedir.

İşin daha da ilginç olan yönü, Kızıl Çin'in her türlü insan hakkına karşı olan bu sözde üretim birliklerinin, yakın geçmişte, Dünya Bankası tarafından da finanse edilmiş olmasıdır. Bunun için Çin, Atılım Projesi adını verdiği bazı programlar belirlemiş ve bu programları Dünya Bankası'nın da desteklemesini sağlamıştı. Buna göre, sözde Doğu Türkistan bölgesinin ilerlemesini ve gelişmesini sağlamak amacı ile çeşitli çalışma sahaları oluşturulacak ve bu alanlar sayesinde bir yandan bölgenin ekonomik olarak kalkınması sağlanacak bir yandan da yerli halka iş imkanları oluşturulacaktı. Ancak projenin hayata geçirilişi kağıt üzerinde belirlendiği gibi olmadı. Çünkü bu iş alanları, başta Müslümanlar olmak üzere Çin'in suçluları cezalandırmak için kurduğu zorunlu çalışma kamplarıydı. Elde edilen gelir de bölgenin değil, Çin'in ekonomisine katkıda bulunuyordu. İşte Dünya Bankası'nın bizzat destek verdiği Atılım Projesi'nin asıl yüzü buydu. Dr. Paul George 1998 tarihli bir raporda bu durumu Harry Wu'nun nasıl açıkladığını şöyle vurgulamıştı:

XPCC konusunda Dünya Bankası 1996'da büyük bir tartışmanın içine girmek durumunda kaldı. Çin'in ünlü muhalif isimlerinden Harry Wu, Birleşik Devletler Dış İlişkiler Komitesi önünde verdiği ifadesinde, **organizasyonun (XPCC) Doğu Türkistan'da Dünya Bankası desteği ile yürütülen atılım projesi kapsamında 14 zorunlu çalışma kampını idare ettiğini söyledi. Dünya Bankası fonunun Uygur halkına yardım için kullanılması gerekiyordu, ancak iki Uygur kökenli XPCC yöneticisinin de onayladığı**

gibi bu fon, Çin'in bölge üzerindeki denetimini güçlendirmek ve muhalif kişilere karşı daha sert tedbirler alabilmek için kullanılmıştı.59

Yetkililer ilerleyen yıllarda, Bintuan'ın topraklarının üç kat daha genişleyeceğini tahmin etmektedir. Çünkü Doğu Türkistan toprakları içinde yavaş yavaş bağımsız bir Çin eyaleti oluşturulmaktadır. Ayrıca Bintuan Çin tarafından her zaman için Doğu Türkistan'da düzeni sağlayan temel unsurlardan biri olarak görülmüştür. Bunun en önemli örneklerinden biri, 1997 yılında Gulja'da çıkan ayaklanma sonrasında Bintuan'ın 4. Birliği'nin bölgeye konuşlandırılması ve Müslümanları yakalayıp tutuklaması için kullanılması olmuştur. Bintuan bugün de hala Müslümanlara karşı olan sindirme görevini titizlikle devam ettirmektedir.

Kızıl Çin hükümeti adam öldürmekten, tecavüzden, hırsızlıktan yargılanmış ve hüküm giymiş yüz binlerce kişiyi Bintuan denetimindeki çalışma kamplarında cezalarını çekmeleri için Doğu Türkistan'a göndermekte, ancak cezasını çeken kişilerin tekrar Çin'e dönmesine izin verilmemektedir. Bu kişilerin pek çoğu Müslümanların zorla çıkarıldıkları topraklara yerleştirilerek burada çalıştırılmaktadır. "Reforma uğramış çiftçiler" olarak adlandırılan bu kişilerin daha sonra ailelerini de yanlarına almalarına müsaade edilmekte ve bu şekilde tamamen Doğu Türkistan'a yerleşmeleri sağlanmaktadır.

Söz konusu reforma uğramış çiftçilerin sayısının artması ile birlikte Doğu Türkistan'da suç oranları da yükselmiş, özellikle Müslüman Türk halka karşı uygulanan hırsızlık, adam öldürme, tecavüz ve çocuk kaçırma olaylarının sayısında artış olmuştur. Kaçırılan Müslüman çocukların ise çoğu zaman izi bulunamamaktadır. Müslüman halk, çocuklarının ya Çin'e götürülüp orada satıldıklarından ya da öldürülüp organ ticaretinde kullanıldıklarından endişe etmektedir. Ne var ki çoğunluğunu Çinlilerin oluşturduğu polis teşkilatı Müslümanların şikayetlerini ciddiye almamakta ve onları korumak için hiçbir girişimde bulunmamaktadır.60

Kitap boyunca detaylı olarak tarif edilenler, Darwinist-komünist zulmün çarpıcı örnekleridir. Kadınların zorla kürtaj yapılmaları, insanlık dışı uygulamalara maruz bırakılmaları, kundaklarındaki çocukların "nüfus planlaması" adı altında vahşice öldürülmeleri, insanların üzerlerinde aynı bir kobay gibi nükleer denemelerin yapılması "insanı bir hayvan gibi gören" Darwinist düşüncenin çarpıcı bir sonucudur. Bu zulüm, yaşamı çıkarlar için bir mücadele alanı olarak tanıtan Darwinist telkinlerin bir komünist devletteki uygulanış şeklidir. Ve son bulması da ancak söz konusu karanlık ideolojinin yeryüzünden silinmesiyle mümkün olacaktır.

ÇİN'E İSRAİL MODELİ

Çin'in Doğu Türkistan'a 5 milyon Çinli daha yerleştirebilmek için hazırladığı projelerden birine *International Herald Tribune* gazetesinde yer verilmiştir. Gazetede yayınlanan haberde, Çin'in bu projesinden bahsedilirken, en az proje kadar ilginç bir noktaya temas edilmiş ve Çin'in uygulamaları ile İsrail'in uygulamaları arasındaki benzerliğe dikkat çekilmiştir. Bu projeye göre Çin asıllıların azınlıkta bulunduğu Çin'in batı bölgesine (yani Doğu Türkistan'a), 14 milyar dolarlık bir yatırım yapılacak ve bu sayede hem tarımsal olarak hem de yeraltı zenginlikleri kullanılarak bölgenin imkanlarının tam kapasite olarak Çin ekonomisi tarafından kullanılması sağlanacaktı.

Aslında bu proje bölgeye Çinli göçü sağlayabilmek için zekice hazırlanmış bir kılıftı. Çünkü tüm yaptırımlara ve göç edenlere sağlanan kolaylıklara rağmen bölgedeki Çinlilerin sayısında azalma olmuştu. Bunun üzerine Çin hükümeti bölgede, tıpkı İsrail'in Filistin topraklarında yaptığı gibi, Çinli yerleşim birimleri inşa etmeye başladı. Çin'in diğer bölgelerinde açlık ve fakirlikle mücadele eden Çinlilere göç etmeyi daha cazip hale getirebilmek için de çeşitli ekonomik yatırımlar planlandı. Böylece bölgeden geriye dönen göçün engellenmesi ve nüfus dengesinin Çin lehine çevrilmesi hedeşenmekteydi.

Görüldüğü gibi yapılan plan, İsrail tarzı bir sömürgeciliğin izlerini taşımaktadır. Anlaşılan İsrail, Çin'e sadece silah satarak ve istihbarat desteğinde bulunarak yardım etmekle kalmamakta, kendisinin yarım asırdır Filistinli Müslümanlara uyguladığı baskı ve şiddet yöntemlerini (başarıya ulaştığını düşündüğü için olsa gerek) Kızıl Çin'e de tavsiye etmektedir. Kızıl Çin de tıpkı İsrail gibi, kendisine ait olmayan bir toprağı işgal etmiştir ve tıpkı İsrail'in Filistin topraklarında tüm dünyaya rağmen sürekli yeni Yahudi yerleşim birimleri inşa etmesi gibi, kendi vatandaşlarını buraya yerleştirerek bu topraklardan Müslümanların izlerini tamamen silmeyi hedeşemektedir.

İngiliz Durham Üniversitesi'nde modern Çin tarihi dersleri veren, tarihçi Michael Dillon ise *China Goes West: Laudable Development? Ethnic Provocation?* (Çin Batıya Gidiyor: Takdir Edilecek Bir Gelişme mi? Etnik Provokasyon mu?) başlıklı makalesinde, Çin'in bu politikasının ardında gizlenen asıl amaçlara dikkat çekerek şu tespitlerine yer vermektedir:

Çin yüzyıllardır en fakir bölgesi olan batı bölgesi üzerinde oldukça azimkar bir teoriyi hayata geçirmek üzere. Projenin görünen yönü ekonomik bir proje olması, özellikle de fakirliğe çözüm üretmeye çalışması. **Ancak Go West (Batıya Git) projesi, dramatik bir şekilde etnik dengelerde değişikliğe sebep olabilir ve bu yönüyle bölgede etnik çatışmaların tırmanmasına gebedir.**61

Dillon'un da dile getirdiği gibi bu proje bölgede etnik çatışmaları tırmandırmayı hedeşeyen ve böylece Doğu Türkistan Müslümanlarına yönelik baskıcı politikayı meşru bir zemine oturtmaya çalışan bir modern sömürgecilik

projesidir. Çin ekonomik kalkınma kılıfını kullanarak bir yandan da projesini Batı sermayesi ile finanse etmeye çalışmaktadır. Bu durum Dillon tarafından şöyle açıklanmaktadır:

Bu koşullar altında ekonomik kalkınma asla fakirliği ortadan kaldıracak etkisiz bir araç olarak kalmayacaktır. Bu, bilinçli olarak kullanılan siyasi bir araçtır ve Rusya, Moğolistan, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan, Afganistan, Hindistan ve Pakistan'la sınırı olan batı bölgesini dengeye sokmak için dizayn edilmiştir. Denge Çin hükümetinin siyasi ve askeri olarak her türlü bağımsızlık veya otonomi talebini baskı altında tutmasını zorunlu kılmaktadır. Bu durumda Çin bir kapana sıkışmıştır. **Sürekli ayaklanmalar, çatışmalar olan bir bölgeye yabancı sermayeyi çekemeyeceği de açıktır.**..62

Görüldüğü gibi ekonomik kalkınma sözü, Çin'in batı sermayesini bölgeye çekmek için kullandığı bir araçtır. Asıl amaç ise bölgeyi kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirebileceği bir sistemi tüm kurumlarıyla birlikte ayakta tutmaktır. Nitekim, önceki bölümde de üzerinde durduğumuz gibi, Çin çeşitli bahanelerle geçmişte de Batı sermayesini suistimal etmeyi başarmış ve aldığı finansmanı Doğu Türkistan Müslümanlarını daha çok baskı altına almak, insan haklarını en acımasız yöntemlerle ihlal etmek için kullanmıştır. Örneğin, benzer bir kalkınma planı daha önce Kaşgar'da uygulanmış ve Müslüman çiftçilerin zorla yerlerinden çıkarılıp, başka yerlerde tarım yapmaya zorlanması ile neticelenmiştir. Neticede Kızıl Çin'in Batı'nın gözünü boyayarak başlattığı her kalkınma girişimi Müslümanların daha çok eziyet görmesi, baskının ve şiddetin daha çok artması ve yurtlarını Çinlilere terk etmek zorunda kalmaları ile sonuçlanmıştır. Söz konusu İsrail patentli projenin hayata geçirilmesinin de Müslümanlar için yeni bir sıkıntı ve zorluk anlamına geleceği gayet açıktır.

ÖZERK YÖNETİM ALDATMACASI

Bugün siyasi literatürde Doğu Türkistan, "Sincan Uygur Özerk Yönetim Bölgesi" olarak geçmektedir. Özerk yönetim, öncelikli olarak merkezi yönetimin talep ve emirlerini değil, bölge nüfusunun çoğunluğunu oluşturan halkın ihtiyaç ve taleplerini göz önünde bulunduran, kısmi bağımsızlığa sahip bir yönetim şekli olarak bilinir. Ne var ki, özerk yönetimin Doğu Türkistan'da uygulanan şekli ile siyasi literatürde yer alan söz konusu tarifi arasında pek bir benzerlik yoktur. Her ne kadar çeşitli yönetim kadrolarında Uygur Türkleri yer alıyor olsa da, bu kişilerin halkın istekleri ve ihtiyaçları doğrultusunda hareket etmeleri mümkün değildir, çünkü Uygurlar makam sahibi olabilmekte ama asla otorite sahibi olamamaktadır.

Doğu Türkistan halkının ihtiyaçlarını göz önünde bulundurarak hareket etmeye kalkan bir yönetici, kısa süre içerisinde görevinden alınarak cezalandırılmaktadır. Çinli bir yönetici ile Doğu Türkistanlı bir yönetici arasında

çıkan herhangi bir anlaşmazlıkta ise, cezalandırılan taraf her zaman için Doğu Türkistanlılardır.

Özerk yönetimin idaresi, yetkiler, milliyetlerin eşitliği, azınlık hakları gibi yasalarla korunan haklar, yine bizzat bu yasaları hazırlayan Pekin yönetimince çiğnenmektedir. Tüm yetkiler Çinlilerin elindedir. Kukla olarak özerk yönetim organlarında görevlendirilen etnik unsurların siyasi, ekonomik ve askeri karar verme, denetleme yetkileri Çin Komünist Partisi kontrolü altındadır. Alman yazar Ulrich Schmid "*Pekin's Campaign to Destroy Uigur Culture*" (Pekin'in Uygur Kültürü'nü Yok Etme Kampanyası) adlı makalesinde bu durumu şöyle dile getirmektedir:

... Diğer bir deyişle Çin'in en kuzeybatısı olan bu topraklarda gücün gerçek yüzü, çizilen umut verici manzaradan çok daha farklı... Çin'de gerçek güç devletin organlarında değil, Komünist Parti'nin yönetici kadrolarının elinde olduğu için, asıl yöneticiler her zaman için Çinliler.63

Der Spiegel dergisi ise Doğu Türkistan'la ilgili hazırladığı bir haberde, Doğu Türkistan'ın özerk yönetim değil bir Çin sömürgesi olduğunu ve Çinli yöneticilerin, Müslüman Türk halka karşı duyarsızlıklarını şöyle anlatır:

Çin'in Sincan'daki yönetimi her yönü ile tam bir sömürge düzeni. Çinliler on yıllardır bu ülkede yaşıyor olmalarına rağmen, hiçbiri yerli halkın resmi dilini konuşmuyor. Üzerinden geçimlerini kazandıkları bu ülke ile ilgilenmiyorlar. Yerli halkın geleneklerini göz ardı ediyorlar. **Kısaca Çinli yetkililer yerli halktan nefret ediyorlar.**64

Doğu Türkistan'ın bir özerk yönetim değil, sömürge ülkesi olduğunun bir diğer göstergesi de, bu yönetimin vatandaşlarının kendi toprakları içinde seyahat etme özgürlüğüne dahi sahip olmamalarıdır. Birleşmiş Milletler Irk Ayrımcılığının Kaldırılması Komitesi Sözleşmesi'nin 5. maddesine rağmen Çin Hükümeti, Doğu Türkistan'da seyahat hürriyetlerine kısıtlama getirmiştir. Doğu Türkistanlıların bir köyden başka bir köye, ilçeye, şehre göç etmeleri yasaktır ve izne tabidir. Bilhassa kırsal kesimden şehre göç kesinlikle yasaklanmıştır. Bu nedenledir ki, Doğu Türkistan nüfusunun yaklaşık %90'ını kırsal nüfus oluşturmaktadır. Doğu Türkistanlı vatandaşların yurt dışı seyahatlerine de kısıtlamalar getirilmiştir. Çoğu insanın, herhangi bir sabıkaları olmamasına rağmen yurt dışına çıkmaları, Çin içinde başka bölgelere seyahat etmeleri de yasaklanmıştır.

Bu baskı yöntemlerinin örneklerini daha da çoğaltmak mümkündür. Örneğin Doğu Türkistan Müslümanlarının, bütün dünya Müslümanları için kutsal olan hac ibadetini yerine getirmelerine de izin verilmemektedir. 1999 yılında 1.200 Uygurlu hacca gitmek amacıyla yurt dışına çıkmak üzereyken Çin polisi tarafından pasaportlarına el konulmuş, polise itiraz eden 122 yaşlı Uygurlu tutuklanmıştır.65

DOĞU TÜRKİSTAN'A EKONOMİK BASKI

Doğu Türkistan, kitabın önceki bölümlerinde değindiğimiz tüm yer altı zenginliklerine ve bereketli topraklarına rağmen, şu anda Çin'in en fakir bölgelerinden biridir. Bu çelişki, Çin ekonomisinin temel hammadde sağlayıcısının Doğu Türkistan olduğu göz önünde bulundurulduğunda biraz daha anlaşılır bir hal almaktadır. Doğu Türkistan'ın uranyum, doğal gaz, petrol, altın gibi madenleri Çin'e transfer edilmekte ve bu doğal kaynakların kullanımı her yönüyle merkezi yönetimin denetimi altında tutulmaktadır. Bu kaynakların gerçek sahibi olan Doğu Türkistan Müslümanlarının ise "ne kadar üretim yapıldığı, kar paylarının ne olduğu" gibi konularda bilgi edinmeleri dahi mümkün değildir.

Doğu Türkistan'ın doğal kaynaklarının Çin için ne kadar hayati bir değer taşıdığını görmek için istatistiksel rakamlara kısaca göz atmak yeterlidir. Örneğin 1989 yılının ilk çeyreğinde Doğu Türkistan, Çin'e 7.68 milyon varil ham petrol, 906 ton kömür, 444 ton da işlenmemiş tuz göndermiştir.66 1993 yılında ise Doğu Türkistan'da 10.4 milyon varil ham petrol çıkarılmış, ancak karın tamamı Çin hükümetine gitmiştir.67 Çin, kendi ekonomisi ve vatandaşları için Doğu Türkistan'ın kaynaklarını sömürmekte, Müslüman Türk halkını ise fakirliğe ve açlığa mahkum etmektedir.

Ekonomik baskı, Çin'in Doğu Türkistan'da uyguladığı soykırımın çok önemli bir parçasıdır. Bugün Doğu Türkistan halkının büyük kısmı fakirlik içerisinde yaşamakta, %80'inden fazlası da açlık sınırının altında hayatlarını devam ettirmeye çalışmaktadır.68 Bununla birlikte eğitim alanında sistemli olarak uygulanan ayrımcı politikalar nedeniyle Müslüman Türkler, kendilerini yetiştirip daha iyi iş imkanları bulmaktan mahrum edilmektedir.

Doğu Türkistan'da iş sahalarının hemen hepsinin Çinlilerin elinde bulunması nedeniyle, **Müslüman halk işsizlik sorunuyla mücadele etmektedir.** Buna rağmen hükümet bu bölgelerde çalışmak üzere Çin'in batısından sürekli Çinli transferi yapmaktadır. Bu şekilde, bir yandan bölgedeki nüfus dengesi Çin lehine bozulmaya çalışılırken, bir yandan da Doğu Türkistan ekonomisi denetim altında tutulmaktadır. Bu konudaki rakamlar da, Çin'in baskıcı politikasını göstermesi açısından son derece dikkat çekicidir: Urumçi'deki endüstriyel işçilerin sadece 200 bini Uygur Türk'ü, geri kalanı ise Çinlidir. Urumçi yakınında bulunan büyük bir tekstil fabrikasında çalışanların sadece %10'u Türk'tür. Kaşgar yakınlarında bulunan ve 12 bin kişi çalıştıran bir fabrikada Uygurlu işçi sayısı sadece 800'dür. Urumçi yakınındaki bir başka fabrikada 2.100 işçi çalışmaktadır, ancak bunların sadece 13 tanesi Türk'tür. 1986'da Poskam'da yeni bir petrol rafineri tesisi kurulmuştur, burada çalışan 2.200 kişinin hepsi Çinli'dir.69

Aynı şekilde 1989'dan itibaren, özellikle Tarım Ovası'nda petrol aramak için gelen yeni şirketlerin sayısı hızla artmış, ne var ki bu bölgede çalışan 20 bin işçinin neredeyse hepsi Çinli nüfus arasından seçilmiştir.70 Doğu Türkistan halkına karşı uygulanan bu ayrımcı politika o derece ileri gitmiştir ki, bölgenin tarihi, kültürü ve medeniyeti hakkında hiçbir bilgisi olmayan Çinliler turist rehberliği görevini üstlenmeye başlamıştır. Üstelik bu şekilde bölgeye gelen yabancılara bilgi akışı da Çin denetimi altında gerçekleştirilmekte, bir anlamda Doğu Türkistan Müslümanlarının seslerini dünyaya duyurmaları engellenmektedir.

Öte yandan geçimini tarımdan sağlayan Müslüman halk, Kızıl Çin'in yeni kanunları nedeniyle daha fazla vergi ödemek zorunda bırakılmaktadır. Bazı bölgelerde çiftçiler ürünlerini yarı fiyatına devlete satmaya mecbur bırakılmakta, Çinli çiftçilerin ürünleri ise daha yüksek fiyattan alınmaktadır. Bazı Müslüman çiftçilere toprakları zorla sattırılmakta ve onlar da Doğu Türkistan'ın işsizler ve fakirler ordusuna katılmaya mahkum edilmektedir. Tüm bunların yanı sıra sadece Doğu Türkistan Müslümanlarına mahsus "haşer" olarak adlandırılan ücretsiz mecburi hizmet, zaten fakir olan çiftçileri daha da zorlamaktadır. Bu adaletsiz sisteme göre Doğu Türkistanlı her Müslüman Türk, yılın bir veya bir buçuk ayını Komünist Parti'nin kendisine vermiş olduğu mecburi bir işi, ücret almadan yerine getirmek zorundadır. Ama Çinliler, kanunda belirtilen müddete aykırı olarak, başta çiftçiler olmak üzere halkı yılda 5-6 ay arasında ücret ödemeden mecburi işlerde çalıştırmaktadırlar. Zamanlarının çoğunu kendi memleketlerinde bir esir gibi çalışmakla geçiren Türk çiftçiler, varlık içinde yokluk yaşamaktadırlar.71

ÇİN'İN NÜKLEER DENEME SAHASI: DOĞU TÜRKİSTAN

Çin, 1961'den bu yana, pek çok uluslararası örgütün karşı çıkmasına rağmen, çeşitli nükleer denemelerini Doğu Türkistan'ın Lop Nor bölgesinde gerçekleştirmektedir. Bu denemeler, bölgenin doğasının tamamen tahrip olmasına, zehirli atıkların sulara karışması nedeniyle insan hayatının tehlikeye girmesine ve ekolojik dengenin bozulmasına neden olmaktadır. Binlerce hayvan bu denemeler nedeniyle telef olmuş, pek çok insan hayatını kaybetmiş ve sakat doğumların oranında büyük artış meydana gelmiştir.

Doğu Türkistan'da nükleer deneme kurbanı olanların sayısı resmi olarak belirlenememekle birlikte, yaklaşık 210 bin kişinin radyoaktif atık nedeniyle hayatını kaybettiği tahmin edilmektedir. Bilindiği gibi radyoaktif atıklar aynı zamanda kansere de neden olmakta ve Doğu Türkistan'da kansere yakalananların sayısında %10'luk bir artış olduğu kaydedilmektedir.72 1993 yılında Urumçi Halk Hastanesi kayıtlarına bakılarak hazırlanan raporda,

1960'larda ölümcül kansere yakalanan vakaların sayısı birkaç kişiyi geçmezken, 1970'lerde onlarca kişi ölümcül kansere yakalanmıştır. 1998 tarihli bir hastane raporuna göre, günde ortalama 1.500 kişinin muayene edildiği bu hastanede her gün yaklaşık 70 kişinin kansere yakalandığı belirlenmiştir.73 İşin daha da kötü yanı, kanserin ve radyoaktif atıklara bağlı diğer hastalıkların oldukça yaygın olduğu bu bölgeye herhangi bir ilaç yardımı yapılmayışıdır.

Aslında Mao ve onun takipçileri, yaptıkları bu zulümlerle tarih boyunca süregelen inkarcı tavrın bir örneğini sergilemişlerdir. Bu açıdan Mao'nun uygulamaları, iman ettikleri için sahabeleri yurtlarından süren Mekkeli müşriklerle, içinde yaşadığı toplumun putlarını reddettiği için Hz. İbrahim'i ateşe atan Nemrud'la, kendisini ilah olarak kabul etmeyip Hz. Musa'ya uydukları için İsrailoğulları'nın çocuklarını katleden Firavun'la büyük benzerlikler göstermektedir.

Tüm bu inkarcı despotların ortak özelliği, kendilerine en büyük düşman olarak hak dini ve bu dini yaşayanları görmeleridir. Ve bu düşmanlıkları büyük bir öfke ve kine dönüşmekte, akıl almaz işkencelerle ve zulümlerle inananları imanlarından döndürmeye çalışmaktadırlar. Ancak tüm bunları yaparken unuttukları çok büyük bir gerçek vardır. O da herşeyin sahibinin Allah olduğu ve zaferin sonunda muhakkak Allah'ın ve inananların olacağıdır. Bu, Allah'ın kanunudur, geçmişte olduğu gibi gelecekte de üstün gelecek olanlar, Allah'ın izniyle, iman edenlerdir:

Gerçekten onlar, muhakkak nusret (yardım ve zafer) bulacaklardır." (Saffat Suresi, 172)

KOMÜNİST PARTİ’NİN ZULÜM POLİTİKASI

Çin'deki komünizm ana hatları ile iki döneme ayrılabilir: Mao dönemi ve Deng dönemi. Mao ve Deng'in uygulamalarında ve düşüncelerinde ayrıldıkları bazı noktalar bulmak mümkündür. Ancak geniş bir perspektiften bakıldığında iki dönem önemli benzerlikler taşır. Bu değerlendirmenin temel kıstasını ise insan hakları ve demokrasi oluşturmaktadır. Her iki dönem boyunca da ülke Komünist Parti'nin mutlak kontrolü altında tutulmuştur. Ve günümüz yöneticileri de Çin halkını aynı baskıcı rejim altında ezmeye devam etmektedirler.

Mao dönemi 1949'dan 1977'ye kadar uzanır. Bu dönem, milyonlarca insanın açlıktan öldüğü, milyonlarcasının katledildiği, hayatın her alanında katı bir disiplinin hakim olduğu, bireysel hiçbir özgürlüğe izin verilmediği, kitlelerin şiddetle ve baskıyla terbiye edildiği bir dönemdir. Ancak kuponla yiyecek alınabildiği, sadece tek tip kıyafete izin verildiği, halkın yalnız devletin belirlediği fabrikalarda ve tarlalarda çalışabildiği bu dönemde kimin kimle evleneceğine, nerede oturacağına, kaç çocuk sahibi olacağına da hep Komünist Parti karar vermekteydi.

Günümüzde ise belki artık kuponla yiyecek alınmamakta, isteyen istediği kıyafeti giyebilmekte, en azından komşu şehirlerde işe girebilmektedir. Ancak ekonomik ağırlıklı olan bu değişiklikler, Parti'nin siyasi zihniyetinde herhangi bir değişikliğe neden olmamıştır. Bu da Çin halkının ancak Komünist Parti'nin koyduğu sınırlar içinde özgür olduğu anlamına gelmektedir. Nitekim son dönemde yaşanan ekonomik değişiklikler de, Mao'nun uygulamaları neticesinde işas eden Çin ekonomisini düzeltebilmek için Komünist Parti'nin zorunlu olarak özel yatırıma izin vermesi ile başlamıştır. Ayrıca bu yenilenme ve gelişme kırsal bölgelere yansımamış, kırsal bölgelerdeki yoksulluk oranı gün geçtikçe artmıştır. Bunun yanı sıra, kitabın önceki bölümlerinde detaylı olarak ele aldığımız idamlar, çalışma kampları, mahkumların organlarının satılması, zorunlu aile planlaması gibi uygulamalar da ısrarla sürdürülmektedir. 1989'da yaşanan ünlü Tiananmen katliamından sonra Devlet Başkanı Jiang Zemin'in, "ekonomik reformların devam edeceğini, ama kimsenin demokratikleşme rüyası görmemesi gerektiğini" açıklaması, Parti siyasetini özetlemesi açısından oldukça önemlidir.

New York Times gazetesinde yer alan bir makalede ise, Çin'in demokrasi anlayışı şu şekilde tarif edilir:

Adalet Bakanlığı 2.000'den fazla siyasi tutuklu olduğunu kabul ediyor, üstelik bu, bu rakamın son yıllarda azalmış hali. Ayrıca sayısı bilinmeyen

binlerce siyasi ve dini tutuklu da işçi kamplarını ve akıl hastanelerini doldurmuş durumda. Gerçek bir polis devleti olan Çin'de, 1979'da Wei Jingsheng ve Xu Wenli reform için Demokrasi Duvarını oluşturduklarından beri çok az şey değişti. Wei hapishaneye konuldu ve halen hapiste, Xu ise siyasi bir münzevi. 74

Görüldüğü gibi Çin Hükümeti, herkesin, düşüncesini belirtmekte özgür olduğunu iddia etse bile, Çin vatandaşlarının, rejimi, üst düzey parti yöneticilerini ve bu kişilerin uygulamalarını eleştirmeleri, bu eleştirilerini yazılı hale getirip yayınlamaları yasaktır. Parti'nin, kendi görüşleri dışında kalan görüşler üzerinde katı bir denetimi vardır. Devlet güvenliği kavramı çarpıtılmakta ve en ufak bir eleştiri devlet güvenliği kapsamına sokularak kişiler cezalandırılmaktadır. Böyle bir girişimde bulunanlar gözaltına alınıp tutuklanmakta ve aylarca mahkemeye çıkarılmadan, nerede tutulduğu en yakınlarına dahi haber verilmeden alıkonulmaktadır.

TİANANMEN KATLİAMI

4 Haziran 1989 tarihi, komünist Çin'in vahşetine tüm dünyanın bir kez daha tanık olduğu bir gün oldu. Pekin'in ünlü Tiananmen Meydanı'nda daha fazla demokrasi ve daha fazla özgürlük için gösteriler yapan üniversite öğrencileri karşılarında kendi devletlerinin ordusunu buldular. Çin yönetimi, karşısındakilerin henüz 19-20 yaşlarındaki kendi vatandaşları olmasını önemsemiyordu. Komünist Çin'e göre önemli olan rejimin tehlike altında olması ihtimali idi ve politbüro bu üniversite gençlerinin rejimi tehdit ettiği kanaatine varmıştı. İşte bu kanaat binlerce insanın katledilmesine, binlercesinin yaralanmasına, on binlercesinin tutuklanıp işkence görmesine neden oldu.

4 Haziran 1989 günü Halkın Ordusu, Tiananmen'de gösteri yapan öğrencilerin üzerine yürüdü ve Çin Kızıl Haçı'nın verdiği rakamlara göre 2.600 kişiyi öldürdü (Çin Kızıl Haçı'nın verdiği rakamlara, Çin ordusu tarafından gizlice gömülenler veya akıbetleri hiçbir zaman öğrenilemeyen kişiler dahil değildi). Başka kaynaklar ise ölü sayısının 7 bin ile 20 bin arasında değiştiğini tahmin etmekteydiler. Olaylar sırasında 7 binden fazla kişi yaralandı. 40 bin kişi tutuklandı (daha sonra bunların bir çoğu da halkın gözü önünde idam edildi).75 Ve böylece komünist Çin, kendisine muhalif olanları etkisiz hale getirmekte ne kadar "başarılı" olduğunu bir kez daha tüm dünyaya göstermiş oldu.

Tiananmen, 1919'da da Çin halkının Batılı sömürgeci devletlere karşı başlattığı geniş katılımlı demokrasi hareketinin en önemli merkezi olmuştu. Dolayısıyla bu tarz gösteriler için sembolik bir anlam taşıyordu. Pek çok devlet binasının bu meydanın etrafında bulunuyor olması da, zaman zaman yapılan gösterilerde hep burasının tercih edilmesine neden oluyordu. 1989'daki gösteriler ise Pekin'deki üniversite öğrencilerinin, reformist görüşleri ile tanınan ve gösterilerden kısa bir süre önce ölen Parti eski Genel Sekreteri Hu Yaobang'ı

anmak istemeleri ile başladı. Aslında öğrencilerin taleplerine hep sıcak yaklaşan Hu Yaobang'ın ölümünden sonra, üniversitelerde Yaobang'ı anma toplantıları yapmak bir tür gelenek haline gelmişti. Ve bu toplantılar bir müddet sonra daha çok demokrasi, üniversitelere bağımsızlık, daha çok iş imkanı ve basın özgürlüğü isteyen toplantılara dönüşmüştü.

Ancak bu seferki anma töreni hepsinden farklıydı. Hu Yaobang'ın ölüm tarihi olan 22 Nisan'da yüz binlerce öğrenci meydanı doldurdu ve taleplerini hükümete sunmak istediler. Öğrencilerin bu hareketi ve talepleri göz ardı edildi. Bunun üzerine öğrenciler Pekin Üniversitesi Otonom Federasyonu'nu kurduklarını açıkladılar. Kısa sürede harekete, işçilerden de destek geldi ve Pekin İşçileri Otonom Federasyonu da harekete katıldı. Bu durum politbüroyu fazlası ile rahatsız etmişti. Çünkü hareket gittikçe basit bir öğrenci hareketi olmaktan çıkıyor, her kesimden insanın katıldığı, komünist rejimi tehdit eden bir harekete dönüşüyordu. Politbüro dikta rejimini kaybetmek korkusuna kapılmıştı. 26 Nisan günü hükümet tüm gösterileri yasakladığını açıkladı. Hükümetin resmi yayın organı olan *People's Daily* gazetesinin, "Ayrılıkçıklara Karşı Gereken Önlemlerin Alınması Şarttır" şeklindeki manşeti, politbüronun gösteriler karşısında taviz vermeyeceğini gösteriyordu. Haberde yer alan, "öğrencilerin komplocuların oyununa geldiği" şeklindeki yorumlar, öğrenciler arasında tansiyonun yükselmesine neden olmuştu. Haberden bir gün sonra, 27 Nisan günü onlarca farklı kampüsten 100 bine yakın öğrenci meydanda toplandı ve hükümet, taleplerini kabul edinceye kadar meydandan ayrılmayacaklarını açıkladılar.

4 Mayıs'ta öğrenciler Tiananmen Meydanı'nda okudukları bir bildirge ile, hükümeti yolsuzluklarla mücadele etmeye, anayasal hakların korunmasını garanti altına almaya, siyasi ve ekonomik reformlara hız vermeye, yeni bir basın kanunu çıkararak özel gazetelerin çıkarılmasına izin vermeye davet ettiler. Ülkenin dört bir yanından öğrenciler Pekinli arkadaşlarına destek vermek için Pekin'e hareket etmiş, Pekin halkı meydanın etrafına toplanıp büyük bir set oluşturmuş, ülkenin çeşitli kesimlerinden işçiler ise öğrencilere destek verdiklerini açıklamışlardı. Ancak Çin Hükümeti öğrencilerin taleplerini kabul etmenin, rejimde bir çözülme başlatacağını düşünüyorlardı. Öğrencilere tanınacak herhangi bir hakkın diğer kesimlere de tanınması gerekecekti. Bu da insanları birer üretim aracı olarak değerlendiren ve onların hak sahibi olmalarını değil sadece çalıştırılmaları gerektiğini düşünen komünist rejim için ciddi bir tehlikeydi.

Öğrencilerin 13 Mayıs'ta başlattıkları açlık grevi, aydınlardan ve öğretim görevlilerinden destek gördü, onlar da greve katıldılar. Birkaç hafta içerisinde açlık grevi milyonlarca insanın desteğini almıştı. Meydanda gösteri yapanların sayısı ise yarım milyonu geçmişti. Bu, komünist Çin tarihinin en büyük

gösterilerinden birisiydi. Öğrenciler ile hükümet arasında diyalog kurmaya çalışan ve ılımlı siyaseti ile tanınan Zhao Ziyang bir müddet sonra, Deng Xiaoping'in tavizsiz tutumu karşısında görevinden ayrılmak zorunda kaldı. Zhao'yu görevinden ayrılmak zorunda bırakan konu ise, Xiaoping'in ve yaşlı politbüro üyelerinin neredeyse tamamının savaş hali ilan edilmesi ve öğrenci hareketinin şiddet kullanılarak bastırılması gerektiği yönündeki düşünceleri idi. Bu düşünce, Kültür Devrimi günlerinde yaşanan vahşetten beri Çin'in en çok kana bulandığı operasyonlardan birinin gerçekleşmesine neden olacaktı.

Savaş hali ilan edilmesinin arefesinde Pekin'e pek çok öğrenci akın etmişti. Demiryolu Bakanlığının verilerine göre, 16 Mayıs ve 19 Mayıs'ta Pekin'e yalnız trenle giriş yapan öğrenci sayısı yaklaşık 57 bin idi. Çoğunluğunu Pekin dışından gelen öğrencilerin oluşturduğu kalabalık, 319 ayrı okulun öğrencilerini temsil ediyordu.76 Meydandaki kalabalığın artması hükümetin üzerindeki tedirginliği de artırmaktaydı. Savaş halinin ilan edilmesi ile birlikte, Haziran ayı başında 22 ayrı bölükten toplam 40 bin asker Pekin'e doğru yola koyuldular. Ancak büyük kısmı Pekin halkı tarafından şehrin girişlerinde durduruldu.

Ne var ki halkın bu direnişi uzun sürmedi. 3 Haziran sabahı askerler meydanı kuşatmaya başladılar. Öğleden sonra çatışmalar başladı, akşam olduğunda ise ordu birlikleri barikatları aşmıştı. Sadece öğrenciler değil pek çok Pekinli de çatışmalar sırasında hayatını kaybetti. Çünkü Çin ordusu insanlar üzerine rastgele ateş açıyor, tanklar önlerine geçen herşeyi ezip geçiyordu, hatta masum insanları bile. 4 Haziran sabahı Tiananmen'e gelen bütün yollar kesilmişti, bir iki gün daha süren çatışmalar 9 Haziran günü ardında binlerce ölü bırakarak sona erdi. Temizlik operasyonu meydandaki kalabalığın dağıtılması ile bitmiyordu. Aydınlar, işçiler, politikacılar, öğrenciler ve Pekin vatandaşları arasında on binlerce insan tutuklandı. Ilımlı bir çizgi izleyen politbüro üyeleri ise Partiden ihraç edilip, hapse atıldılar.

KATLİAM SONRASI MANZARALAR

1989 yılında yaşanan Tiananmen Katliamı komünizmin vahşi yüzünü unutanlar için ibret verici bir hatırlatma oldu. Komünist ideolojinin kendi iktidarını korumak uğruna ne derece vahşi, acımasız ve gaddar olabileceğine tüm dünya bir kez daha tanıklık etti. *Asiaweek* dergisi, katliam emrini veren Çin yöneticilerini, **"Paranoya, akıl dışı, kana susamış gibi kelimeler bile Pekin liderlerini tarif etmekte yetersiz kalıyor"** sözleri ile tanımlıyordu.77 Katliama bizzat tanıklık edenler ise manzarayı şöyle anlatıyorlardı:

... Bir emirle askerler silahlarını kaldırdılar ve halkın ve öğrencilerin üzerine doğru ateş etmeye başladılar. Vurulanlar yere düşüyordu. Ateşe ara verilince, diğerleri yaralananların yardımına koşuyordu. Xidan yakınında bulunan klinik adeta bir kan gölüne dönmüştü. **Silahlı araçlar, barikatların**

üzerinden geçiyor etraftaki araba ve otobüsleri eziyordu. Silahları olmayan halkın ise sadece tuğlaları vardı... Tuğlalarına kurşunla karşılık alıyorlardı... İnsanlar oraya buraya koşuşuyor, hayatlarını kurtarmaya çalışıyorlardı. Askerler de peşlerinden gidiyor ve silahlar susmak bilmiyordu. **Bahçelerine ve çalılıklara saklanmış Pekinli insanlar bile bulundukları yerlerden çıkarılıyor ve askerler tarafından öldürülüyordu.** 78

Katliamın detaylarını ve komünist Çin ordusunun acımasızlığını anlatan bunun gibi daha binlerce görgü tanığının ifadesi vardır. Bu katliamda hayatlarını kaybedenlerin yakınlarının ifadeleri de vahşeti dile getiren diğer deliller arasındadır. Bunlardan birisi de, katliamın 10. yıl dönümde katledilenlerin yakınlarının kurmuş olduğu "4 Haziran Kurbanları Derneği" adlı organizasyonun, 105 kişinin ifadesini biraraya getirerek yayınladığı rapordur. Raporda yer alan ifadelerin birkaçı şöyledir:

Sırtından vurulmuştu, omuzlarında, kolunda, dirseğinde kurşun yaraları vardı. Göbek deliğinin altında 7-8 cm genişliğinde bir süngü deliği izi görünüyordu. Vücuduna pek çok kurşun isabet etmiş olmasına rağmen hemen ölmediği, süngü darbesi ile öldürüldüğü anlaşılıyordu. Avuçlarında da süngü yaraları vardı. Süngüyü çıkarmaya çalışmıştı. Vücudunu gördüğümüzde, bedeninin üst kısmı tamamen kan ile kaplıydı. Berbat bir manzaraydı. (20 yaşında bir öğrenci olan Wu Guofeng'in ailesinin ifadesinden)

(Oğlumu bulabilmek için) Hastane hastane dolaştık. Her hastanenin girişinde ölülerin ve yaralıların isimlerinin yazılı olduğu uzun bir liste vardı, her liste ortalama 400 isimden oluşuyordu. Listenin başında yakınlarının izini bulmaya çalışan insanlar toplanmıştı. Oğlumuzun ismini bulmak için pek çok listeye baktık, kimliği tespit edilememiş cesetleri inceledik. Çok korkunçtu, kan içinde kalmış bedenlerin, gözlerindeki dehşet ifadesi donup kalmıştı. (Boynundan aldığı bir kurşunla hayatını kaybetmiş olan Wu Xiangdong'un ailesinin ifadesinden)

Seher vaktinden sonra birlikler cesetleri, öldükleri yer olan Chang'an Boulevard'a gömdüler. Bir kısım cesetler de 28. Lisenin batı tarafındaki çimenliğe gömüldü. 7 Haziran günü bastıran sağnak yağmurun ardından, cesetler o kadar derine gömülmemiş olduğu için, bazı kıyafetler toprak üstüne çıkmaya başladı. Üstelik kokuyorlardı da. Okul yönetimi durumu Xicheng Bölgesi Güvenlik Bürosu'na haber verdi. Sağlık ve güvenlik bürosu birlikte cesetleri çıkardılar. Ölenlerin tüm kimlikleri ve belgeleri daha önce onları gömen askerler tarafından alınmış olduğu için cesetlerin çoğunun kimliği belirlenemedi. (19 yaşında öldürülen Wang Nan'ın ailesinin ifadesinden) 79

Tüm bu ifadeler, 1989'da Tiananmen Meydanı'nda yaşanan insanlık dramının boyutlarını göstermektedir. Komünist Çin yönetimi geçmişte Büyük Atılım veya Kültür Devrimi döneminde yaptığı gibi, insan hayatına değer

vermediğini, komünizmin baskıcı ve despot bir dikta rejimi olduğunu, insanların başına nasıl büyük felaketler getirdiğini bir kez daha göstermiştir. Bugün halen Çin hapishaneleri Tiananmen olayları sırasında gözaltına alınan kişilerle doludur.

Ayrıca Çin'i dev bir korku devleti haline getiren unsurlar sadece bu örneklerle sınırlı değildir. Komünist Çin yönetimi oligarşik idaresini devam ettirebilmek için her türlü baskı ve şiddeti uygularken, bir yandan da ekonomisini ayakta tutabilmek için vatandaşlarını adeta birer makine gibi kullanmaktadır. Çin'deki çalışma koşulları ve halkın içerisinde bulunduğu durum, komünist rejimlerin oluşturduğu acımasız, bencil ve ruhsuz yapıyı göstermesi açısından ibret vericidir.

İLKOKUL ÇAĞINDAKİ ÇOCUKLARIN ZORLA ÇALIŞTIRILMASI

Daha önce de belirtildiği üzere komünist Çin yönetimi, Doğu Türkistan halkını zorla çalıştırıp kazancına el koyduğu gibi, kendi vatandaşlarını da sistemin muhafazasını sağlamak adına sömürmektedir. Bir yanda düşünce suçluları ve tutuklular çalışma kamplarında sürekli çalıştırılmakta, bir yanda halk zorla kamu işlerinde çalıştırılarak kazançlarına el konulmaktadır. Hatta insanların fiziksel imkanlarından olabilecek son noktaya kadar faydalanılabilmesi için henüz ilkokul çağındaki çocuklar dahi kullanılmaktadır. Ürettiği müddetçe değeri olan insanın, komünist sisteme yarar sağlaması temel nokta olduğu için, üretimi gerçekleştirecek olanın yaşı, sağlığı, içinde bulunduğu koşullar önemli değildir. Bu durumda çocukların da kullanılması makul karşılanmaktadır. Çocukların kullanılması ile ucuz işçilik sağlanmakta, bu da Çin ekonomisi için ciddi bir gelir unsuru olmaktadır.

Çin okullarında hayvan beslenmekte, çiftlik işleri yapılmakta, terzilik yapılmakta ve hatta havai fişek üretilmektedir. Hatta zaman zaman çocuklar yaptıkları işler sırasında toplu olarak hayatlarını kaybetmektedirler. Bunun nedeni ise çoğu zaman çocukların, donanma fişeklerinin doldurulması, havai fişeklerin hazırlanması gibi kendileri için son derece riskli alanlarda çalıştırılmalarıdır. Nitekim 2001 yılında bu tarz bir çalışmanın yapıldığı Çin'in doğusunda yer alan Jiangxi eyaletine bağlı Fangling kasabasında yaşanan bir patlamada 50 çocuk ölmüş, bir çoğu da ağır şekilde yaralanmıştır.80 200 çocuğun öğrenim gördüğü bu okulda öğrencilerin derslerini çalışmak ve ödevlerini yapmak gibi sorumluluklarının yanı sıra diğer bir görevleri de Çin Donanması için donanma fişekleri ve havai fişekler hazırlamaktır. Okulun 13 yaşındaki öğrencisi Gao Yun, yaptıkları işi ünlü haber ajansı Reuters'a şöyle anlatmıştır:

Okulda havai fişek yapmaya dört yıl önce başladık, haftada bir veya iki kere bu işi yapmamız gerekiyordu. Daha büyük sınıfardaki öğrenciler barut doldurmak, küçük sınıfar ise fitilleri monte etmekle sorumluydular. Eğer daha fazla üretim yaparsak öğretmenlerimiz bize kurşun kalem veya defter hediye ediyorlardı. Ama **belirtilen hedefi yerine getiremezsek, okul çıkışı eve gitmemize izin verilmiyordu**.81

Öğrencileri bu derece tehlikeli bir işte çalıştırabilen komünist yöneticiler, patlamada hayatını kaybeden öğrencilerin ailelerini haberdar ederken de, "O kadar kötü bir olay değil, olayı bir tür aile planlaması gibi düşünün" 82 sözleri ile aynı duyarsızlığı sergilemişlerdir.

Çin'de insanların adeta birer makine gibi kullanıldığının, bu nedenle de sevgi, saygı, anlayış, hoşgörü, şefkat ve merhamet gibi insani değerlerin bir anlam ifade etmediğinin en çarpıcı örneği, Çin vatandaşlarının çalışmak zorunda bırakıldıkları koşullardır.

Çinliler sürekli aşağılandıkları, küçük düşürüldükleri, zor şartlarda çalışmaya mecbur bırakıldıkları, cezalandırılıp korkutuldukları çalışma koşullarını "yavaş yavaş intihar etmek" olarak tanımlamaktadırlar. Bunun nedenlerinden birisi Çin'de genel olarak iş ortamlarındaki sağlık koşullarının son derece kötü olmasıdır. Genelde sabah yediden gece yarılarına kadar çalışmak zorunda kalan işçiler, sağlıkları için gerekli tedbirlerin alınmaması nedeniyle çeşitli ölümcül hastalıklara da yakalanmaktadırlar. Ancak bunun da ötesinde, psikolojik olarak aşağılanmaları ve kendilerine adeta birer hayvan muamelesi yapılması çok daha büyük bir baskı oluşturmaktadır.

1998 yılında Avustralyalı araştırmacı Anita Chan'ın yaptığı bir araştırma bu ortamı detayları ile gözler önüne sermiştir. Chan araştırmasında, Guangdong eyaletinde bulunan Zhaojie ayakkabı fabrikasında çalışan 20 işçinin bir gazeteye yazdığı mektubu konu edinmiştir. Bir devlet ve özel sektör ortaklığı olan bu fabrikadaki koşulların detaylı olarak ele alındığı çalışmada, özellikle diğer eyaletlerden bu bölgeye getirtilen işçilerin yaşadıkları olaylara yer verilmiştir. Araştırmaya göre, fabrikanın 100'den fazla sürekli devriye gezen güvenlik görevlisi vardır ve göçmen işçilerin hiçbir şekilde fabrikadan ayrılmaları mümkün değildir. İşçilerden biri fabrikada yaşadıklarını şu şekilde aktarmaktadır:

Dayak yemek ve tacize uğramak her gün karşılaşılan doğal olaylardan biriydi. Bunun yanı sıra bir iskemlenin üstünde herkesin görebileceği şekilde ayakta durmak, yüzü duvara dönük olarak hatalarını itiraf etmek, diz üstü çömelmiş pozisyonda beklemek gibi cezalar da veriliyordu. Memurlar ve işçiler sabah yediden gece yarısına kadar çalışmak zorundaydı. Pek çoğu hastalanıyordu... Çalışma saatlerinde bir bardak su içmek için bile izin almak mümkün değildi.83

Unutulmamalıdır ki bu, sadece bu fabrikadaki yöneticilerin gaddarlığından kaynaklanan istisnai bir durum değildir. Başta Doğu Türkistan'da olmak üzere, Çin'in dört bir yanındaki fabrikalarda, iş yerlerinde benzer şartlar mevcuttur. Hemen herşey için kesilen para cezası da bu işyerlerinin özellikleri arasındadır. Cezaya sebep olan davranışlar arasında mesai sırasında gülmek ve konuşmak, oyalanarak yürümek, ışıkları açık bırakmak gibi maddeler vardır. Hatta işçilerin tuvalete gitme süreleri bile sıkı bir denetim altındadır. Günde iki defadan fazla tuvalete giden işçilerin iki günlük yevmiyeleri kesilmektedir. 84

Komünist düzenin ayrılmaz bir parçası olan baskı ve şiddet, hayatın pek çok alanında olduğu gibi iş ortamlarında da asker ve polis gücü ile sağlanmaktadır. Şirket kurallarına uyulmasının sağlanması için elektrikli sopalar kullanan güvenlik görevlileri, yerel polis teşkilatları ile sıkı bir işbirliği içerisindedir. Bu şekilde çalışanların, çalışma koşullarını, ödenmeyen maaşlarını ve tazminatlarını protesto etmeleri de engellenmektedir.

ÇİN'DE TOPLUMSAL ÇÖKÜŞ

Komünizmin, Çin'i içine sürüklediği felaketler buraya kadar anlattıklarımızla sınırlı değildir. Uzun yıllar despot bir rejim altında ezilen Çin'de bugün hem ekonomik hem de sosyal alanda ciddi bir çöküş yaşanmaktadır. Hızla artan işsizlik, ödenmeyen maaşlar, suç oranlarındaki artış ve hemen her gün ülkenin çeşitli yerlerinden gelen eylem ve çatışma haberleri komünizmin bir toplumu içine sürüklediği felaketlerin boyutunu göstermesi açısından çarpıcıdır. Bir yanda insan hakları ihlallerinin yoğun olarak devam etmesi bir yanda adaletsiz gelir dağılımı, Çin'de yaşanan çöküntüyü daha da hızlandırmaktadır. Adeta bir deney tahtası gibi kullanılan Çin halkı bir felaketten bir başka felakete sürüklenmektedir.

Suç dalgasının hızla yayıldığı Çin'de son dönemlerde özellikle hırsızlık, fuhuş ve kadın ticareti, uyuşturucu kullanımı ve ticareti gibi konularda işlenen suçların sayısı hızla artmaktadır. İşsizlik ve kırsal kesimlerden şehirlere yoğun bir şekilde yaşanan göç, özellikle şehirlerde hırsızlık ve soygun olaylarının artmasına neden olmuştur. Genel olarak ülkede en çok ekonomik suçlarda bir artış görülmektedir.

Son yıllarda hızla artan suç türlerinden biri de uyuşturucu ticaretidir. Komünizmin bir neticesi olarak insanlarda oluşan manevi boşluk, uyuşturucu kullanımında ve ticaretinde yoğun bir artış meydana getirmiştir. Yapılan istatistikler, Çin'de uyuşturucu kullananların sayısının hızla artığını göstermektedir.

Suç oranlarında yaşanan artışta dikkat çeken hususlardan birisi de, suç işleyen kadınların sayısında yaşanan artıştır. Yapılan istatistiksel çalışmalar ve araştırmalar kadınlar arasında suç işleme oranının oldukça fazla olduğunu

göstermektedir. Bununla birlikte tecavüz, kadın ticareti gibi kadınlara karşı işlenen suçlarda da bir artış söz konusudur. Kadınların ve çocukların fuhuş ticaretinde kullanılmasına oldukça sık rastlanmaktadır. Yalnız bu nedenle pek çok kişi gözaltına alınıp tutuklanmıştır. Toplumda yaşanan ahlaki dejenarasyonun önemli göstergeleri arasında bulunan bu suçların yanı sıra, rüşvetin yayılması da Çin'deki toplumsal çöküntüyü gösteren bir başka unsurdur.

İnsanların da hayvanlar gibi terbiye edilebileceğini düşünen ve manevi eğitimi göz ardı eden Çin Komünist Partisi, görüldüğü gibi kendi elleri ile ortaya çıkardığı bir canavarla mücadele etmeye çalışmaktadır. Ve tüm bu manzara karşısında çözümü daha çok şiddete başvurmakta görmektedir. Oysa yaşanan maddi ve ahlaki çöküntüyü engellemenin yolu daha çok insan tutuklamak, daha çok kişiyi idam etmek, daha çok insanı cezalandırmak değildir. Çin, tüm komünist rejimlerin yaşadığı kaçınılmaz sonu yaşamaktadır ve böyle bir sorunun üstesinden gelebilmenin ilk adımı manen sağlıklı ve güçlü bir neslin yetiştirilmesidir. Çünkü ancak manen güçlü olanlar hiçbir koşulda ahlaksızlığa ve kötülüğü yanaşmazlar. Allah'ı ve dini tanımayan, Allah'tan korkmayan ve hesap vereceğini ummayan bir insanın, kötülükten uzak durması için hiçbir sebep yoktur. Onu çirkin bir hayattan uzak tutacak olan, kötü ahlak göstermesine mani olabilecek olan yalnızca din ahlakıdır. Çünkü Allah iman edenlere çirkin fiilleri yasaklamıştır:

..."Rabbim yalnızca çirkin-hayasızlıkları -onlardan açıkta olanlarını ve gizli olanlarını,- günah işlemeyi, haklı nedeni olmayan 'isyan ve saldırıyı' kendisi hakkında ispatlayıcı bir delil indirmediği şeyi Allah'a şirk koşmanızı ve Allah'a karşı bilmediğiniz şeyleri söylemenizi haram kılmıştır." (Araf Suresi, 33)

Allah'tan korkan insan bu emirlere kayıtsız şartsız riayet eder:

Mü'min olanlar, ancak o kimselerdir ki, onlar, Allah'a ve Resûlü'ne iman ettiler, sonra hiçbir kuşkuya kapılmadan Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad ettiler. İşte onlar, sadık (doğru) olanların ta kendileridir. (Hucurat Suresi, 15)

ÇİN DEVLETİ KENDİ VATANDAŞLARINA HASTALIK ŞIRINGA EDİYOR

Fuhuşun ve uyuşturucu kullanımının artması Çin'de kan yolu ile bulaşan hastalıkların da yaygınlaşmasına neden olmuştur. Bunların başında AIDS gelmektedir. Resmi makamların verdiği bilgilere göre bugün Çin'de yarım milyon AIDS hastası olduğu bilinmekte, gerçek rakamın ise bundan çok daha

fazla olduğu tahmin edilmektedir. Çin Devleti, ahlaki çöküntü karşısında, sorunu gerçekten çözücü tedbirler almadığı gibi, AIDS hastaları için de herhangi bir tedbir almamaktadır.

Bununla birlikte, Çin'deki AIDS vakaları ile ilgili özellikle son zamanlarda dünya kamuoyuna yansıyan bilgiler Çin Hükümetinin hastalığın yayılmasını önlemeye çalışmadığını, bilakis yetkililerin hastalığın yayılmasında aracı olduğunu göstermektedir. AIDS'in artmasının sebeplerinin ilk sıralarında, halkın cüzi rakamlar karşılığında kanlarını satıyor olmaları ve bu kan alış verişinin son derece sağlıksız koşullarda gerçekleştiriliyor olması vardır. Çin makamları az bir para karşılığında vatandaşlarının kanlarını almakta, ancak steril malzemelerin kullanılmaması bir facia ile neticelenmektedir. Halka şırınga başına 5 dolar karşılığında plazma hücrelerinin alınacağı ve kanlarının tekrar kendilerine verileceği vaat edilmektedir. Ancak sürekli aynı şırıngaların kullanılması yalnız AIDS'in değil, kan yolu ile bulaşan daha pek çok hastalığın yaygınlaşmasına neden olmaktadır.

ÇİN, KOMÜNİZMİ TERK ETMİYOR

Mao'dan sonra iktidara gelen Deng Xiaoping ülkenin içinde bulunduğu durumu düzeltmek için birtakım ekonomik reformlara başvurmuştur. Pazar ekonomisinin komünizme uygulanmış bir türevi olan bu reformlar kısa bir süre için de olsa Çin ekonomisinde kısmi bir düzelme sağlamıştır. Bugün de bu reformlar sayesinde Batılı şirketler Çin'de yatırım yapabilmekte ve özel şirketlerin aktivitelerine izin verilmektedir. (Aslında bu özel şirketlerin büyük çoğunluğu da PLA ortaklıdır ve yönetiminde generaller vardır).

Bu manzara ilk bakışta bazı çevrelere, Çin'in artık Mao'nun öğretilerinden iyice kopmaya başladığı ve demokratik bir anlayışın geliştiği kanaatini vermiştir. Ancak Çin'de son yirmi yıldır yaşanan süreç biraz daha kapsamlı olarak incelendiğinde, tüm bu sözde reform ve revizyonların, aslında daha köklü bir komünist rejim için bir hazırlık olduğu rahatlıkla görülecektir.

Nasıl ki Sovyetler Birliği'nin yıkılması, "Marksizm'in yanlış bir yorumunun çökmesi" olarak düşünülüyorsa, hem Çin'deki hem de dünyanın çeşitli yerlerindeki Maocular için Çin'in şu an içinde bulunduğu sosyal çöküntü "uygulama yanlışı" olarak algılanmaktadır. Komünist ideolojiye göre ideal komünist toplum belli evrelerden geçmelidir. Önce kapitalizm yaşanmalı, ardından sosyalizme, oradan da komünizme bir geçiş olmalıdır. İşte Çin'in bugünkü kapitalist görüntüsünün asıl nedeni, ideal komünist düzene ulaşılması için gösterilen bir çabadır. Üstelik Çin, çizdiği kapitalist tabloyu mümkün olduğunca ekonomik alanla sınırlı tutmakta, siyasi alanda ise Maoizm'e bağlılığını devam ettirmektedir. Ancak komünizme geçiş aşamasının önemli bir

adımı olduğuna inandığı sosyalizm evresini gerçekleştirebilmek için komünist partiyi sosyalist bir parti olarak revize etmeye çalışmaktadır.

Üstelik Çin bugün, sosyalizme geçiş için gerekli görülen vahşi kapitalist dönemi her yönü ile yaşamaktadır. Gelir tablosundaki eşitsizliğin, işsizliğin her geçen gün daha da artması, fakirlerin iyice fakirleşip, zenginlerin daha da zenginleşmesi ve tüm bunların sonucu olarak yukarıda da değindiğimiz ahlaki çöküntü adeta Çin halkının "en iyisi Mao dönemiydi" demesini sağlayabilmek içindir. Oysa insanlara alternatif olarak gösterilen Maoizm de çok büyük bir zulüm ve vahşet rejimidir. Hatta Maoizm ardında bıraktığı milyonlarca ölü ile bir kan dökme kuyusudur. Yani bu şekilde insanlar bir zulümden kaçarken, başka bir zulmün tuzağına düşecekler, gerçek huzur ve mutluluğu asla bulamayacaklardır.

Nitekim son zamanlarda Çin'de yapılan araştırmalar, Mao'ya olan ilginin halen yoğun şekilde devam ettiğini ve hatta halkın bir kısmının Mao dönemini tercih ettiğini göstermiştir. 1970'li yılların sonunda başlayan kapitalist uygulamaların neden olduğu belirsizlik ve çöküş, 1986 yılında başlayan öğrenci olayları ile doruğa tırmanmış ve 1989 yılında yaşanan Tiananmen katliamı Mao'yu tekrar Çin'in gündemine sokmuştur. *Atlantic Monthly* dergisinin 1992 yılında yayınlanan bir sayısında Çin'in yeniden Maoizme dönüşü şöyle aktarılmaktadır:

Aslında geçtiğimiz yılın sonundan itibaren Mao'ya karşı çılgınca bir ilgi tüm Çin'i sarıp kuşatmaya başladı. Mao'nun bir uçtan bir uca Çin'e ismini kazıdığı, devrim karşıtlarını öldüresiye dövdüğü ve hatta çıplak bedenlerine Mao isminin kazındığı Kültür Devrimi günlerindeki politik cinneti gibi olmasa da, Mao'nun Çin'de şu an yaygın bir etkisi var... Bu Mao sevdası karşısında devlet yayın organı olan Xinhua basımevi, Mao'nun tüm eserlerinin bulunduğu yeni bir cildi 10 milyondan fazla bastı ve devlet bütçeli film şirketleri de yeni dram belgeseller hazırlıyorlar. Hatta 1991 yapımı "Mao Zedung ve Oğlu" filmi, özellikle Mao'nun insani yönleri olduğunu vurgulayabilmek amacıyla duygusal öğelerle süslenmiş. Filmde Mao'ya oğlu Mao Arying'in Kore Savaşı'nda Amerikalılar tarafından vurulduğu haberinin verildiği an da var. Mao'yu insanileştirme çabaları bu yıl da devam etti ve propaganda içerikli *"Mao Zedung'un Hikayesi"* kitabı piyasaya çıktı. 85

Günümüzde Çin'deki Mao propagandası hızla devam ediyor. Çin televizyonlarında, Mao'nun sözlerinin nerede ve hangi tarihte söylendiği konulu yarışmalar düzenleniyor, Mao posterlerinin sayısı artırılıyor, Mao'nun öğretileri radyo ve televizyonlardan tekrar tekrar yayınlanıyor. Üstelik Çin halkının büyük çoğunluğu yıllardır kendilerine verilen telkinler neticesinde Mao'ya bir nevi kurtarıcı misyonu yüklemiş, hatta ona mistik bir bağ ile bağlanmış durumdalar. Pek çok Çinli Mao'nun kendilerini trafik kazalarından, kötülüklerden,

hastalıklardan koruduğunu düşünüyor. Ancak Çinli yazar Jie Lusheng, *Sun That Never Sets* (Asla Batmayan Güneş) isimli kitabında başka önemli gerçeklerin de altını çizmekte. Jia'ya göre, Çin'in Mao'ya olan bağlılığı, ülkenin daha istikrarlı gözüktüğü ilk yıllara olan özlemin bir yansıması. Jia, lider eksikliğinin, dejenere olmuş toplum hayatının ve suç oranlarının artmasının, Mao'ya duyulan özlemi de artırdığını yazıyor. Çinlilerin büyük kısmı, Mao'nun ideolojisinin hayat bulması ile, Çin'in üzerine yeniden güneş doğacağını sanıyor.

Bu tespitlerin de gösterdiği gibi, bugün Çin, komünizmden uzaklaşmamakta, bilakis belirlenmiş bir süreç içerisinde komünizmin belki de çok daha katı bir formuna doğru ilerlemektedir. Komünist ideolojinin bu şekilde canlı olması, Doğu Türkistan üzerindeki baskıların da süreceği anlamına gelmektedir. Çünkü komünist ideolojinin İslam'a ve Müslümanlara bakışı her zaman düşmanca olmuştur ve olmaya devam etmektedir.

ÇİN'İN "TERÖRİZM" ALDATMACASI

11 Eylül 2001 tarihinde Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı düzenlenen büyük terörist saldırı, dünyadaki pek çok dengeyi değiştirecek yeni bir stratejik düzenlemeyi de beraberinde getirdi. ABD, ülkesini hedef alan uluslararası terörizme karşı global bir mücadele başlattı. Ancak bazı ülkeler, bu mücadeleyi istismar ederek, kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya niyetlendiler. Bunların başında Çin geliyordu.

ABD'nin terörizme karşı olan tepkisini, "Müslümanlara karşı bir savaş" gibi görmek ve göstermek isteyen Çin, Ekim 2001'de bir mesaj yayınladı. Mesajda, özetle, "Çin'in de Doğu Türkistan'daki İslamcı teröristlere karşı Batı dünyası ile işbirliği yapmak istediği" söyleniyordu.

Oysa Çin'in bu açıklaması apaçık bir çarpıtmadan ibarettir. Çünkü Doğu Türkistan halkı, manevi değerlerine sahip çıkmanın, kültürünü ve örfünü yaşatabilmenin, özgürce dinini yaşayıp dilini kullanabilmenin haklı mücadelesini vermektedir. Ve bu mücadele uzun yıllardır, Doğu Türkistanlı liderlerin sahip olduğu sağduyu sayesinde son derece demoktrat bir platformda yürütülmektedir. Bununla birlikte her toplumda olabileceği gibi Doğu Türkistan halkı arasında da, şiddete eğilimli kişiler veya gruplar bulunabilir. Ancak bu durum, Doğu Türkistan'ın haklı bir mücadele yürüttüğü gerçeğini ortadan kaldırmaz. Bölgedeki gerçek terörist güç, bu kitap boyunca incelediğimiz gibi, Doğu Türkistan'daki mazlum Müslümanlara karşı uzun vadeli bir soykırım yürüten Çin yönetimidir.

Bu gerçek, Batılı yorumcular tarafından da teşhis edilmekte gecikmedi. Çin'in söz konusu propaganda girişiminin ardından *The Washington Times* gazetesinde (10/14/2001) *Beware China's Ties to the Taliban* (Çin'in Taliban'la Olan İlişkilerinden Sakının) başlıklı bir makalesi yayınlanan **Amerikalı eski**

senatör Jesse Helms bunlardan biriydi. Cumhuriyetçi Parti'den uzun yıllar Kuzey Carolina senatörlüğü ve "Senato Dış İlişkiler Komitesi" üyeliği yapan Helms, söz konusu makalesinde Çin'in ABD'yi ve Batı'yı yanına alma girişiminin ne kadar aldatıcı olduğunu anlatıyordu. Afganistan'daki Taliban yönetimi ile Çin arasında çok yakın ilişkiler olduğunu anlatan Helms, Çin'in hem İslam'a hem de Amerika'ya düşman olduğunu şöyle belirtiyordu:

... Çin ve Amerika'nın terörizme karşı savaşmakta ortak bir çıkara sahip olduklarına dair bir varsayım var. Ne kadar safça ve tehlikeli bir fantazi... Gerçekte, komünist Çin Hükümeti Ortadoğu'daki tüm teröristlerle ve terörü destekleyen ülkelerle çok yakın ilişkiler içinde...

Amerika'nın terörizm ile mücadelesinde Çin ile ortak çıkarlar paylaştığını düşünenler, büyük olasılıkla bu varsayımlarını, Çin'in Sincan bölgesindeki hayali Uygur terörizmi ile olan mücadelesine dayandırıyorlar. Böyle düşünmek ahlaki bir felaket olacaktır, çünkü Uygurları bize düşman olan zararlı fanatiklerle bir tutmanın hiçbir haklı yanı yoktur. **Uygurlar, Pekin'in acımasız yönetimine karşı haklı bir özgürlük mücadelesi içindedirler ve bunu da büyük ölçüde barışçıl yollardan yürütmektedirler. Bu yüzden, büyük bir baskıya maruz kalmaktadırlar, Çin Hükümeti siyasi nedenlerle insanları tutuklamakta ve işkenceden geçirmekte, camileri yıkmakta ve barışçı gösteriler yapan insanların üzerine ateş açmaktadır.**

Hem stratejik hem de ahlaki olarak, Amerika Birleşik Devletleri, Çin'i, terörizme karşı geliştirilecek bir çözümün parçası olarak kabul etmemelidir. Gerçekte, bizzat komünist Çin bu sorunun büyük bir parçasıdır."

Görüldüğü gibi, Kızıl Çin topraklarında yaşanan gerçeklerin farkında olan Amerikalılar da, Çin'in Doğu Türkistan'daki Müslüman Uygur Türkleri'ne büyük bir zulüm uyguladığını ve bu nedenle "terörizmin çözüm ortağı" değil, "terörizmin bir parçası" olduğunu görmektedirler.

Bu düşünce artık pek çok Batılı tarafından paylaşılmaktadır. Bu haklı mücadeleden faydalanmak isteyen bazı ülkelerin girişimlerine karşı dikkatli olmak gerektiği farklı kişiler tarafından dile getirilmektedir. Örneğin *The Asian Wall Street Journal* gazetesi editörlerinden Thomas Beal 5 Kasım 2001 tarihli yazısında şu gerçeklerin altını çizmektedir:

Amerika'ya karşı gerçekleştirilen saldırılar karşısında Çin'in sergilediği sahte kızgınlık, bölgenin 18 milyonluk nüfusunun yarısından fazlasını oluşturan Sincan'daki Müslüman Türklerin milli ve dini değerlerine yönelik on yıldır devam eden baskıyı haklı çıkarmak için dünya çapında gösterilen tepkiyi nasıl kötüye kullandığını göstermektedir. Amerika'nın Usama Bin Laden'e karşı yürüttüğü kampanyayı destekleyerek ya da en azından buna karşı çıkmayarak Başkan Jiang Zemin'in umudu Çin'in insan hakları ihlallerini eleştiren Batı'nın sempatisini kazanabilmekti.

Bush hükümeti, Çin'in kendi içindeki ayrılıkçı hareketleri Amerika'ya karşı düzenlenen saldırı ile eş tutması girişimini kesinlikle red etmeli. Uluslararası terörizme karşı başlatılan savaş kapsamında Çin'in Doğu Türkistan'daki Müslümanlara eziyet etmesine açık veya kapalı destek olmamalı.

Yazısının devamında komünist Çin yönetiminin Doğu Türkistan halkına yaptığı büyük zulme yer ayıran Beal, bu baskının hala devam ettiğini söylüyor. Beal yazısını şu sözlerle bitiriyor:

... Amerika Pekin'in Uygurlara karşı işlediği suçlara ortak olmamalı. Çünkü Uygurlar Amerika'nın neden terörizme karşı mücadele ettiğini en iyi anlayan halklardan biri..."

Türkiye olarak bizim de Çin ile olan ilişkilerimizde bu gerçeği göz önünde bulundurmamız, Doğu Türkistan'daki soydaşlarımızın ve dindaşlarımızın haklı mücadelesine diplomatik kanallardan destek olmamız gerekmektedir.

ÇÖZÜM YOLU DARWINİZM'İN TEMEL DAYANAKLARININ ORTADAN KALDIRILMASIDIR

Kitabın buraya kadar olan bölümlerinde sık sık Çin vahşetinin felsefi temelinde Darwinizm ve materyalizm olduğunu vurguladık, komünizm ile Darwinizm arasındaki ittifaka değindik. Başka çalışmalarımızda incelediğimiz diğer pek çok örnek de, Darwinizm'in ortaya atıldığı günden beri tüm dünyayı bir savaş ve çatışma alanı haline getirdiğini, ırkçılığı ve etnik temizlik girişimlerini körüklediğini ortaya koymaktadır. Peki Darwinizm'le savaş arasındaki bağlantı nedir, nasıl olmaktadır da Darwinizm insanları anarşi, kaos ve çatışmanın içine çekebilmekte, insanların bunları olağan karşılamasını sağlamaktadır? Bu soruların cevabını kısaca şu şekilde maddelendirebiliriz:

Darwinizm'in çarpık görüşüne göre insan tesadüşerin eseridir ve bir tür gelişmiş hayvandır. Dolayısıyla insanın saldırganlık, acımasızlık, şiddet gibi hayvani tavırlar göstermesinde bir sakınca yoktur. Ayrıca insan tesadüşerin eseri olduğuna göre bu tavırları nedeniyle kimseye karşı da sorumlu değildir. Hiçbir bilimselliği olmamasına rağmen yazılı ve görsel basında toplumlara sürekli bu telkinin verilmesi, eğitim kurumlarında bu safsatanın adeta ispatlanmış bir gerçek gibi sunulması, insanların farkına varmadan Darwinizm'in büyüsüne kapılmalarına neden olmaktadır. Bu durumda insanları sevgiye, şefkate, merhamete ve fedakarlığa yöneltecek bir öğe kalmamakta, insanlar doğal olarak suça, şiddete ve kötülüğe yönelmektedir.

Darwinizm ve materyalizm insanlığın ilerlemesinin çatışmaya dayalı olduğunu öne sürer ve her türlü çatışmayı över. Bunun bilimsel bir gerçekmiş

gibi öne sürülmesi ve tarih boyunca çeşitli devlet adamları, yöneticiler ve askeri yetkililer tarafından da dile getirilmesi, ardında milyonlarca ölü, on binlerce sakat kalmış insan, harap olmuş şehirler ve ülkeler bırakmıştır. İki dünya savaşını geride bırakan insanlık günümüzde de, Darwinizm'in çatışmayı öven ve ilerleme için bir zorunluluk gibi gösteren telkinleri nedeni ile kavgalar, çatışmalar, anarşi ve terör ile boğuşmaktadır.

Darwinizm'in temel öğretilerinden birisi de "ancak güçlü olanın ayakta kalabileceği" iddiasıdır. Bu çarpık fikre göre güçsüzler ve zayıf olanlar ezilmeye ve yok olmaya mahkumdur. Yaşamı bir mücadele sahası olarak gören ve güçlü olanın acımasız olduğu müddetçe ayakta kalabileceğini savunan Darwinizm'in bu mantığına göre her türlü haksız rekabet makul karşılanmalıdır. Eğer yaşam bir mücadeleden ibaretse, ayakta kalabilmenin tek yolu olabildiğince savaşmak ve kendini koruyabilmek için bu savaşta acımasız olmaktır.

Görüldüğü gibi Darwinizm bireyleri ve toplumları acımasızlığa ve zalimliğe yönelten, savaşı bir tür biyolojik zorunluluk olarak gören, kan dökmeyi, acı çekmeyi ve çektirmeyi gelişme olarak değerlendiren ve tüm bunların değişmez birer "doğa kanunu" olduğunu düşünen bir ideolojidir. Bu düşünce yapısının bir devletin resmi ideolojisi haline geldiğinde nasıl bir devlet terörü ortaya çıkacağı ise açıktır.

İşte bu nedenle Darwinizm'in fikri olarak çökertilmesi ve ortadan kaldırılması, bu çatışmacı ve kan dökücü felsefenin ve çeşitli uygulamalarının da ortadan kalkması anlamına gelmektedir. Bunun için bir yandan Darwinizm'in karanlık yüzü tüm insanlara deşifre edilmeli, öte yandan da insanların Allah'ı tanıyıp O'na iman etmeleri için gayret gösterilmeli ve toplumlara gerçek din ahlakı anlatılmalıdır.

Allah insanlara her koşulda adaleti ayakta tutmalarını, barış sever ve hoşgörülü olmalarını, dünyada karmaşa ve bozgunculuk çıkarmamalarını emretmektedir. Bu nedenledir ki, din ahlakının özü insanlar arasında barış, huzur ve güvenliğin sağlanmasıdır. Vahye dayanan her üç İlahi din de (Hıristiyanlık, Yahudilik ve İslam) çatışmaya ve şiddete karşıdır. Dolayısıyla, Darwinist felsefenin reddedilmesi ve yerine din anlakının hakim olması, insanlar arasında nefret, kin ve catışma yerine sevgi, merhamet, hoşgörü, ve affediciliğin yerleşmesi anlamına gelecektir.

SONUÇ

Bu kitap boyunca, bir yandan komünist Çin'in kendi halkına karşı uyguladığı zulmü, bir yandan da Doğu Türkistanlı Müslümanlara karşı yürüttüğü sessiz soykırımı delilleriyle inceledik.

İnsanların tesadüf eseri var olduklarını ve kimseye karşı herhangi bir sorumlulukları olmadığını öne süren Darwinizm'in neden olduğu felaketler bu derece açıkken, vicdan sahibi insanlara düşen sorumluluk, kan dökme kuyusu haline gelmiş olan bu ideoloji ile fikri alanda ciddi bir mücadele yürütmektir. Bu mücadelenin önemli bir boyutu, Çin'deki rejimin bu denli katı ve acımasız olmasının temel nedeni olan Darwinist ve komünist ideolojiye karşıdır. Çin'in serbest piyasa ekonomisini benimsemesiyle, bu ülkenin hala bir "Kızıl Tehlike" olduğu gerçeğinin değişmediğini tüm dünyaya anlatmak gerekmektedir. Pekin yönetiminin hala temel siyasi görüşü olan Maoist komünizme ve bunun fikri dayanağı olan Darwinizm'e karşı da bir kampanya yürütülmeli, bu ideolojinin Çin'de ve Kamboçya, Arnavutluk, Kuzey Kore gibi diğer ülkelerde sebep olduğu korkunç insanlık suçları gündemde tutulmalıdır. Darwinizm'in ve Maoizm'in -tüm diğer komünizm versiyonlarının- Çin halkının önemli bir kısmı tarafından hala sanıldığı gibi bir kurtuluş ideolojisi değil, insanları vahşet ve cinnete sürükleyen büyük bir aldanış ve hurafe olduğu ortaya konmalıdır. Komünizme karşı mücadele hala gereklidir ve unutmamak gerekir ki, komünizmin içyüzünü ortaya çıkarmak için yapılacak her girişim, Doğu Türkistan Müslümanları gibi komünist zulüm altındaki mazlum milletlere bir yardım hükmüne geçecektir.

Bununla birlikte sadece Müslüman oldukları için zulüm, işkence ve katliama maruz bırakılan Doğu Türkistan'da yaşayan Uygurların bu durumu, tüm dünya Müslümanlarının üzerine bir sorumluluk yüklemektedir. Allah bir Kuran ayetinde şöyle buyurur:

Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve: "Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize katından bir veli (koruyucu sahib) gönder, bize katından bir yardım eden yolla" diyen erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına savaşmıyorsunuz? (Nisa Suresi, 75)

Bu ayette emredildiği gibi, mazlum Müslümanların kurtuluşu için fikri bir mücadele yürütmek, her Müslümanın görevidir. Bunun çağımızın gereklerine göre, yani diplomasi, medya, sivil toplum girişimleri gibi yöntemlerle yürütülmesi ve bu yolla Çin'in Doğu Türkistan'daki Müslümanlara karşı yürüttüğü sistemli soykırıma karşı konulması gerekmektedir.

Çin, bu bölgeyi dünyaya unutturmak, gündeme geldiğinde ise buradaki mazlum Müslümanları "terörist" gibi göstermek çabasındadır. Buna karşı her Müslüman, elindeki her imkanı kullanarak, Doğu Türkistan'da yaşanan zulmü tüm dünyaya duyurmak, uluslararası kuruluşların dikkatini bu konuya çekmek için çalışmalıdır. Müslümanlar, gazetelerinde, dergilerinde, internet sitelerinde bu zulmü gündeme getirmeli, Doğu Türkistan'ın haklı davasına destek olmalıdır. Devlet adamları bu konuyu gündemlerine almalı, gerek Çin ile gerekse Batılı ülkelerle olan ilişkilerinde bu konuda çözüm ve adalet talep etmeli, yurttaşlar devlet adamlarını bu konuda göreve teşvik etmelidirler. Sivil toplum kuruluşları bu davaya sahip çıkmalı, Doğu Türkistan konusunda konferanslar, paneller, anma günleri düzenlemelidirler. Böylece hem konu uluslararası alanda gündeme getirilerek Çin üzerinde hukuki bir yaptırım oluşturulmalı, hem de Doğu Türkistanlı Müslümanlara, "unutulmadıkları" gösterilerek, moral ve umutları tazelenmelidir.

Bunların ötesinde, tüm dünyaya gerçek İslam'ı tanıtmak, İslam'ın, terörizmle hiçbir ilgisinin olmadığını, aksine bu gibi felaketleri yeryüzünden silmek amacı güttüğünü insanlığa göstermek gerekmektedir. İslam adına teröre başvurduklarını iddia edenleri tekzip ve tel'in etmek, İslam'ın diğer dinlere olan hoşgörülü ve barışçı yaklaşımını hem anlatarak hem de fiili olarak göstermek çağımızın önemli sorumluluklarından biridir. Böylece, zulme uğrattığı Müslümanları "terörist" gibi göstererek uluslararası camiada sempati toplama çabasında olan Çin gibi baskıcı rejimlerin elinden bu koz alınacak, gerçeklerin olduğu gibi görülmesi sağlanacaktır. **Müslümanlar, bir "medeniyetler çatışması" arayışında olmadıklarını, aksine her din ve medeniyet arasında barış ve uzlaşı istediklerini, zaten bunun Kuran ahlakının bir gereği olduğunu ortaya koymalıdırlar.**

Kısacası, Müslümanlar, dünyaya barış ve huzur gelmesi için çalışmalı, bu barış ve huzuru hedef alan her türlü güce -kimi zaman kendisini "İslam" maskesine büründürse bile- karşı koymalıdırlar. Unutmamak gerekir ki, barış ve huzurun yerine savaş ve kargaşanın hakim olması, Kuran'da geçen ifadeyle bir "fitne"dir ve Allah'ın lanetlediği büyük bir günahtır.

TÜRKİYE'YE DÜŞEN TARİHİ SORUMLULUK

Hem Doğu Türkistan'ın hem de İslam dünyasının durumu hakkında yukarıda ortaya koyduğumuz görüşler, Türkiye Cumhuriyeti üzerinde önemli bir tarihsel sorumluluk bulunduğunu göstermektedir.

Önce Doğu Türkistan açısından konuyu ele alalım. Doğu Türkistanlı Müslümanlara yardım eli uzatması gereken bir numaralı ülke Türkiye'dir. Çünkü Doğu Türkistanlı Uygur Müslümanları Türk'tür. Konuştukları dil Türkçedir. Bizim hem din hem de soy kardeşlerimizdirler. Bu durum Türkiye'ye Doğu

Türkistan'ın hukukunu savunmak için uluslararası bir avantaj sağlar. Türkiye'nin Makedonya'daki Türklerin veya Kuzey Irak'taki Türkmenlerin hukukunu savunması nasıl uluslararası toplumda makul karşılanmakta ise, Doğu Türkistan'daki Uygurların hukukunu savuması da makul karşılanacaktır.

Dahası, Doğu Türkistanlı Müslümanların hukukuna sahip çıkmak ve onu savunmak, Türkiye için aynı zamanda stratejik bir gerekliliktir. Bilindiği gibi Orta Asya'daki Türki Cumhuriyetler, Türkiye, Rusya ve İran gibi farklı ülkelerin nüfuz mücadelesine sahne olmaktadırlar. Türkiye'nin bölgede diğerlerinden daha fazla etkin olmasının bir yolu, ekonomik güç ve girişiminin yanısıra, bölge halklarının sevgi ve güvenini daha fazla kazanmasını sağlayacak siyasi girişimlerden geçmektedir. Türkiye'nin Doğu Türkistan davasına sahip çıkması, Türkistan'ın genelinde, yani Orta Asya'daki tüm Türki Cumhuriyetler'de Türkiye'nin güç ve iradesine olan inancı pekiştirecektir.

Konunun ikinci yönü ise, yukarıda ifade ettiğimiz "gerçek İslam'ı dünyaya bir model olarak göstermek" misyonudur. Bunu da İslam dünyasında başarmaya aday olan en önemli ülke Türkiye'dir. Türkiye, İslam'ın özündeki sevgi, saygı ve hoşgörü prensiplerini kavramış, modern ve çağdaş bir ülkedir. Osmanlı'dan gelen büyük bir kültürel mirasın ve tarihsel vizyonun sahibidir. Batı dünyası ile en iyi entegre olmuş İslam ülkesidir. İslam dünyası ve Batı arasında körüklenmek istenen yapay "medeniyetler çatışması"na karşı en etkili çözüm, Türkiye'den gelebilir.

Umulur ki 21. yüzyılda bu çözüm gerçekleşecek ve Doğu Türkistan dahil tüm İslam dünyası, Türkiye'nin önderliğinde, barış ve huzura kavuşacaktır. Doğu Türkistan'ın geleceği tüm İslam dünyasının geleceği gibi Allah'ın izniyle aydınlık ve parlaktır. Bu aydınlığın alametleri ise bugünden belirmeye başlamıştır. Her türlü baskı ve zulme rağmen Müslümanların dinlerine ve inançlarına sahip çıkmakta kararlı olmaları, üstelik son zamanlarda tüm dünya genelinde din ahlakına yönelişin artması gelecek için çok önemli işaretlerdendir.

EVRİM YANILGISI

Günümüzde din ahlakından uzak olan insanlar ve hatta çıkarları gereği Allah'ın varlığını ve dinini inkar edenler bulunmaktadır. Bu kişiler dinsizliklerinden kaynaklanan şuursuzlukla ve içinde bulundukları çirkin cesaret nedeniyle diğer insanlara da etki etmeye, onları da Allah'ın dininden uzaklaştırmaya çalışmaktadırlar. Bu amaçla birtakım tutarsız fikirler ve sapkın ideolojiler ortaya atmışlardır. İşte bu fikirlerden biri evrim teorisidir.

DARWINİZM'İN İDEOLOJİK ÇÖKÜŞÜ

Darwinizm'i sadece bilim dünyasını ilgilendiren bir iddia olmaktan çıkarıp tüm bir toplum için önemli hale getiren yönü, teorinin ideolojik boyutudur. Tüm canlıların ve bu arada insanın nasıl var olduğu sorusuna vermeye çalıştığı cevap nedeniyle, Darwinizm birtakım felsefelerin, dünya görüşlerinin ve siyasi ideolojilerin temelini oluşturur.

Burada Darwinizm'in bu ideolojik boyutunun, özellikle Türk Devleti ve Milleti'ni yakından ilgilendiren iki yönünü belirteceğiz. Bunlardan biri Darwinizm ile materyalist felsefe arasındaki ilişkidir. Diğeri ise, Darwinizm ile ırkçılık, özellikle de Türk düşmanlığı arasındaki az bilinen ama önemli bağlantıdır.

Önce birinci ilişkiyi ele alalım. Materyalist felsefe, ya da bir diğer ifadeyle "maddecilik", tarihi Eski Yunan'a kadar uzanan bir düşünce sistemidir. Materyalizm, maddenin yegane varlık olduğu varsayımına dayanır. Materyalist felsefeye göre, madde sonsuzdan beri vardır, sonsuza kadar da var olacaktır. Yine bu felsefeye göre madde ötesinde başka hiçbir varlık yoktur.

Materyalizmin doğal olarak birtakım siyasi yansımaları da vardır. Bunların başında hiç tartışmasız komünizm gelir. Komünizmin kurucusu sayılan Karl Marx ve Friedrich Engels, aynı zamanda diyalektik materyalizmin kurucularıdırlar. Zaten komünizm, materyalist felsefenin Marx ve Engels tarafından sosyal bilimlere uyarlanmasından başka bir şey değildir.

Komünizm bugün tarihin derinliklerinde kalmış bir ideoloji olarak görülmektedir, oysa gerçekte hala son derece etkilidir. Özellikle de Türkiye açısından bu ideolojinin tahrip edici etkileri devam etmektedir. Çünkü, bilindiği üzere, Türkiye'nin Güneydoğu bölgesinde 15 yıldır kan döken, binlerce polis ve askerimizi şehit eden bölücü terör örgütü, açıkça komünist ideolojiye sahip bir örgüttür. Bu örgütü dolaylı ya da dolaysız olarak destekleyen çevreler de yine komünist ideolojiye sahip çevrelerdir.

İşte Darwinizm bu noktada büyük önem kazanmaktadır.

Çünkü Darwinizm, ya da evrim teorisi, canlıların yaratılmadığını, tesadüfen oluştuklarını iddia ettiği için tüm materyalist ideolojilerce geniş kabul görmüş, özellikle komünizmin "temel dayanağı" olarak benimsenmiştir. Komünist ideolojinin tüm önde gelen fikri liderleri bu teoriyi olduğu gibi kabul etmişler ve ideolojilerini buna dayandırmışlardır.

Örneğin Karl Marx, 1860 yılında Friedrich Engels'e yazdığı bir mektupta, Darwin'in kitabı için "bizim görüşlerimizin tabii tarih temelini içeren kitap budur işte" ifadelerini kullanmıştır.86 Yine Marx, 1861 yılında Ferdinand Lassalle'a yazdığı bir mektupta "Darwin'in yapıtı (Türlerin Kökeni) büyük bir yapıttır ve tarihteki sınıf mücadelesinin doğa bilimi açısından temelini oluşturduğu için bana çok uygun düşüyor" demiştir.*87* Benzeri şekilde, Çin komünizminin kurucusu Mao Tse Tung da, "Çin sosyalizminin temelini Darwin'e ve evrim teorisine dayandırdığını" açıkça belirtmiştir.88

Dolayısıyla, komünizme karşı yürütülecek bir fikri mücadelenin mutlaka materyalist felsefeyi ve dolayısıyla evrim teorisini hedef alması gerektiği açıktır. Öte yandan evrim teorisinin bir toplumda yaygın kabul görmesinin, materyalizmi ve dolayısıyla komünizmi besleyeceği de açıktır.

DARWINİZM VE TÜRK DÜŞMANLIĞI

Önemli bir diğer konu ise, Darwinizm'in başta belirttiğimiz ikinci ideolojik yönüdür: Türk düşmanlığı.

Evrim teorisi, komünist ideolojinin fikri dayanağı olduğu gibi, Türk düşmanlığının da fikri dayanağıdır. Çünkü Teori, insanları "aşağı ırklar" ve "medeni ırklar" olarak ikiye ayırıp yüce Türk Milleti'ni "aşağı ırklar" sınıfına dahil etmektedir. Teori, Türkler'in tam insan olmadıklarını, maymun-insan arası canlılar olduklarını ve gerçek insan ırkı olan Avrupalılar tarafından zaman içinde yok edileceklerini iddia etmektedir.

Teori'nin kurucusu Charles Darwin, bu görüşünü birçok yerde açıklamıştır. Örneğin, W. Graham isimli bir arkadaşına yazdığı 3 Temmuz 1881 tarihli mektubunda (daha sonra oğlu Francis Darwin tarafından kaleme alınan *"The Life and Letters of Charles Darwin"* adlı kitabın 1. cildinin 286. sayfasında yer alan 'Letter to W. Graham' bölümünde de belirtildiği gibi) şu ifadeleri kullanmıştır:

Avrupa ırkları olarak bilinen medeni ırklar, yaşam mücadelesinde **TÜRK BARBARLIĞINA** karşı galip gelmişlerdir. Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, **BU TÜR AŞAĞI IRKLARIN** çoğunun medenileşmiş yüksek ırklar tarafından elimine edileceğini **(yok edileceğini) görüyorum.**

Darwin'in Türk Milleti'ni hedef alan bu çirkin hakaretleri bugün Neo-Nazilerin yayınlarında kullanılmakta ve Internet aracılığıyla on milyonlarca kişiye ulaştırılmaktadır. Batı'nın, Sevr'den bugüne değişmeyen, aziz Türk

Milleti'ni dışlamaya ve ezmeye yönelik arayışlarının arkasında da bu ırkçı ve Türk düşmanı görüşler yer almaktadır. Petrus Dozy'lerden ırkçı dazlaklara varıncaya kadar tüm Türk düşmanları, fikri dayanaklarını Darwinizm'den almaktadırlar. Solingen'de Türkler'e ait evlerin yakılması, Bulgaristan'da Türkler'e yapılan mezalim, eski Sovyetler Birliği'nin Türk topluluklarını yıllarca esaret altında tutması, Kırım Türkleri'ni Sibirya'ya sürmesi, Özbek ve Kırgız Türkleri'ne büyük baskı uygulaması, Kıbrıs Türkleri'ne yapılan haksızlıklar, Türkiye'nin Avrupa Birliği dışında tutulmaya çalışılması, Avrupa ülkelerinin Türkler'i aralarına sokmamak için vize uygulaması, Avrupa Devletlerinin ve İtalya'nın Türkiye'ye karşı olan düşmanca tavırları, aynı ırkçı anlayışın tezahürleridir.

Buraya kadar görüldüğü gibi Darwinizm, Türk Devlet'nin ve Milleti'nin bekasını tehdit eden üç temel fikri akımın da sözde bilimsel dayanağı konumundadır: Komünizm, bölücülük ve Türk düşmanlığı, evrim teorisinden destek bulmaktadırlar. Bu konu son derece önemlidir.

Çünkü, yaratılışı reddederek canlıların tesadüşer sonucu kendiliğinden var olduklarını, zaman içinde diyalektik kurallarıyla geliştiklerini iddia eden ve Türk Milleti'ne "aşağı ırk" diyen bu görüşün, yanlışlığı ortaya çıkarılmadığı takdirde, gençlerimizi ileride son derece karanlık mecralara sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıya bırakacağı açıktır. Bu iddialara itibar eden ve evrim teorisinin bilimsel olduğunu düşünen bir gençten, ülkesine, milletine, bayrağına, devletine bağlı olması, güzel ahlak, aile müessesesinin kutsallığı gibi değerleri yüceltmesi beklenemez. Bu gencin Türklük düşmanı ve komünist olmaya sürüklenmekten başka seçeneği yoktur. Unutulmamalıdır ki, Darwinist gençler yetiştirmek, Devletimizin ve milletimizin başına büyük bir belayı musallat etmek ve adeta "binilen dalı kesmek" anlamına gelecektir.

Bu, Darwinizm'in ideolojik boyutudur. Kaldı ki, bu teori sadece bilimsel veriler gözüyle incelendiğinde de, yine ivedilikle reddedilmesi gereken köhne bir iddia olarak karşımıza çıkmaktadır. Çünkü 20. yüzyılın bilimsel gelişmeleri, teorinin iddialarını açıkça geçersiz kılmış durumdadır. İlerleyen sayfalarda, evrim teorisinin söz konusu bilimsel çöküşünü kısa bir biçimde özetleyeceğiz.

DARWINİZM'İN BİLİMSEL ÇÖKÜŞÜ

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, ancak 19. yüzyılda kapsamlı olarak ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta, Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam tersi bir tablo ortaya koymaktadır.

Şimdi, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyelim.

AŞILAMAYAN İLK BASAMAK: HAYATIN KÖKENİ

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 4 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüşer sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"HAYAT HAYATTAN GELİR"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan spontane jenerasyon adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de

ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlamasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."89

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. YÜZYILDAKİ SONUÇSUZ ÇABALAR

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."90

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (amino asit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.91 Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'ın kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.92

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı **Jeffrey Bada**, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?*93*

HAYATIN KOMPLEKS YAPISI

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer bu bilgi kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 950 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır. Hücrenin en temel yapıtaşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali ise, 500 amino asitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılırlar.

Kuşkusuz eğer hayatın tesadüşerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığı"nı kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır. Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe hayatın yaratılmadığına on yıllar boyunca inandırılmış bir bilim adamı olarak, bilimin bulguları sonucunda karşılaştığı bu gerçeği şöyle anlatmıştır:

Bir bilim adamı olarak aldığım eğitim boyunca, bilimin herhangi bir bilinçli yaratılış kavramı ile uyuşamayacağına dair çok güçlü bir beyin yıkamaya tabi tutuldum. Bu kavrama karşı şiddetle tavır alınması gerekiyordu... Ama şu anda, Tanrı'ya inanmayı gerektiren açıklama karşısında, öne sürülebilecek hiçbir akılcı argüman bulamıyorum... Biz hep açık bir zihinle düşünmeye alıştık ve **şimdi yaşama getirilebilecek tek mantıklı cevabın yaratılış olduğu sonucuna varıyoruz,** tesadüfi karmaşalar değil.94

EVRİMİN HAYALİ MEKANİZMALARI

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *"Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla..."*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, güçlü ve doğal şartlara uygun olan canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında "faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı.95

LAMARCK'IN ETKİSİ

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.96

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

NEO DARWINİZM VE MUTASYONLAR

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi, ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkilerle ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rastgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.97

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan bir genetik olaydır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

FOSİL KAYITLARI:
ARA FORMLARDAN ESER YOK

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmış olmadığının en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca senelik uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız **"ara türler"**in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini hala taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş

özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan **sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır...** Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.98

DARWIN'İN YIKILAN UMUTLARI

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapılmasına rağmen bu ara geçiş formlarına asla rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınışar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılarız; **kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.*99***

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir ata olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.*100*

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İNSANIN EVRİMİ MASALI

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.101

İnsan evriminin bir sonraki safhasını da evrimciler, "homo" yani insan olarak sınışandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınışarın arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.102

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.103

Dahası Homo erectus sınışamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.104

Bu ise elbette bu sınışarın birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.105

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.106

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

GÖZ VE KULAKTAKİ TEKNOLOJİ

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir. Gözle ilgili konuya geçmeden önce "nasıl görürüz" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar gözde retinaya ters olarak düşerler. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşırlar. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile bu netliği her türlü imkana rağmen sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Bu gördüğünüz netlikte ve kalitedeki bir görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır, onbinlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktalar. Evet üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüşer sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldiler ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdiler dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin

içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde çok daha büyük bir gerçek daha vardır.

BEYNİN İÇİNDE GÖREN VE DUYAN ŞUUR KİME AİTTİR?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler.

Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

MATERYALİST BİR İNANÇ

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır.

Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?...

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.107

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler, "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan herkes ise, şu açık gerçeği görecektir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları da yaratıp şekillendiren Allah'tır.

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Bugün bilimsel gelişmeler, evreni ve tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

DARWİN'İ YIKAN ZORLUKLAR

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık

sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

AŞILAMAYAN İLK BASAMAK: HAYATIN KÖKENİ

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"HAYAT HAYATTAN GELİR"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul

görüyordu. Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."[86]

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. YÜZYILDAKİ SONUÇSUZ ÇABALAR

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: "Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."[87]

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.[88]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[89]

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?[90]

HAYATIN KOMPLEKS YAPISI

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın

en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. insan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.[91]

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

EVRİMİN HAYALİ MEKANİZMALARI

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı.[92]

LAMARCK'IN ETKİSİ

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.[93]

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

NEO-DARWİNİZM VE MUTASYONLAR

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş

bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.[94]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (insanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

FOSİL KAYITLARI: ARA FORMLARDAN ESER YOK

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir. Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.[95]

DARWIN'İN YIKILAN UMUTLARI

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir. Ünlü ingiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.[96]

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.[97]

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İNSANIN EVRİMİ MASALI

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1) Australopithecus
2) Homo habilis
3) Homo erectus
4) Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu

tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi ingiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.[98]

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. iddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.[99]

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[100] Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.[101]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu?

Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.[102]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan ingiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir

yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.[103]

işte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

DARWIN FORMÜLÜ!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. isterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o

varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler. Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

GÖZ VE KULAKTAKİ TEKNOLOJİ

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz. Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmak için çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

BEYNİN İÇİNDE GÖREN VE DUYAN ŞUUR KİME AİTTİR?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz. Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

MATERYALİST BİR İNANÇ

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf eder:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[104]

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

EVRİM TEORİSİ DÜNYA TARİHİNİN EN ETKİLİ BÜYÜSÜDÜR

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz.

Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerlekarşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı bir ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.[105]

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Dediler ki: "Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."

(Bakara Suresi, 32)

NOTLAR

1. The Guardian, A Remarkable Woman is Suppressed, 15 Mart 2000
2. Asiaweek, Jonathan Mirsky, Revolution's Dark Legacy, cilt 27, no 2, 19 Ocak 2001
3. James Reeve Pusey, China and Charles Darwin, s. 455
4. M. Mehnert, Kampf um Mao's Erbe, deutsche Verlags-Anstalt, 1977
5. Owen Lattimore, Studies in Frontier History, London 1962, s. 59
6. Herman Albert, Historical and Commercial Atlas of China, Harvard University Press, 1935
7. Alaeddin Yalçınkaya, Sömürgecilik ve Panislamizm Işığında Türkistan, Timaş Yayınları, 1997, İstanbul, s. 28
8. İsa Yusuf Alptekin, Unutulan Vatan Doğu Türkistan, Seha Yayıncılık, İstanbul, 1999, s. 91
9. Pan Ku, The Account of Hsing-nu, Han-Shu, 91, Bölüm 2, s. 32 a-b
10. China Daily, 26 Nisan 1999
11. China Daily, 4 Ocak 1999
12. www.uyghuramerican.org/economy/chinaonlineoct62000.html
13. The Los Angeles Times, 1 Aralık 1983
14. The Los Angeles Times, 1 Aralık 1983
15. www.caccp.org/et/etiu1.html
16. Peter Morison, Religion in Communist Lands, no 12, 1984
17. Radio Free Europe/RL, 1.09.1986
18. Asiaweek, 24 Ekim 1997
19. Amnesty International Report, 4 Nisan 1999
20. East Turkistan Information Center, 30 Ekim 1999
21. East Turkistan Information Center, 19 Kasım 1999
22. East Turkistan Information Center, 19 Kasım 1999
23. Lydia Holubnchy, The East Turkic Review, No 4, 1960, Münih, s. 94
24. Ziya Samedi, Kommunizim Tugi, Almati, 18 Mart 1979
25. The Independent, 20 Ekim 1988
26. Mainichi Daily News, Micheal Hoffman, World Forgets Beijing's Uighur Victims, 29 Haziran 2000
27. Killing By Quota, Killing for Profit: Executions and Transplants in China, www.laogai.org/reports
28. Killing by Quota, Killing for Profit: Executions anda Transplants in China, www.laogai.org/reports
29. Undisguised Killing: Public Executions in China, www.laogai.org/reports/killing.htm

30. Undisguised Killing: Public Executions in China, www.laogai.org/reports/killing.htm
31. Orlando Sentinel, Let's See Beijing's Butchers Are Reaaly Good Sports, 16 Temmuz 2001
32. Amnesty International Raporu, 01 Nisan 1999
33. Amnesty International Report, 24 Nisan 1999
34. Amnesty International Report, 24 Nisan 1999
35. Amnesty International Report, 24 Nisan 1999
36. Doğu Türkistan 1999 İnsan Hakları İhlalleri Raporu, www.doguturkistan.net/ih/rapor99.html
37. Doğu Türkistan 1999 İnsan Hakları İhlalleri Raporu, www.doguturkistan.net/ih/rapor99.html
38. Nova Magazine, Nisan 1997
39. John Chan, Prisoners Die in Chinese Mines: An Indictment of "Reform Through Labour", WSWS (World Socialist Website), 20 Haziran 2001
40. Libération, 28 Ocak 1997
41. John Chan, Prisoners Die in Chinese Mines: An Indictment of "Reform Through Labour", WSWS (World Socialist Website), 20 Haziran 2001
42. Libération, 28 Ocak1997
43. Harry Wu, La Voix du Tibet, 04.1997
44. Harry Wu, China's Gulag Suppressing Dissent Through Laogai, Harvard International Review, Kış 1997/1998
45. Jean Pasqualini, Beijing's Old Trick, www.laogai.org/commentary.htm
46. Jean Pasqualini, Beijing's Old Trick, www.laogai.org/commentary.htm
47. Testimony of Harry Wu On Organ Trafficking By Chinese Communist Government, www.laogai.org/testimony
48. Testimony of Harry Wu On Organ Trafficking By Chinese Communist Government, www.laogai.org/testimony
49. Testimony of Harry Wu On Organ Trafficking By Chinese Communist Government, www.laogai.org/testimony
50. The Washington Post, Chinese Doctor Tells of Organ Removals After Executions, 27 Haziran 2001
51. The Washington Post, Chinese Doctor Tells of Organ Removals After Executions, 27 Haziran 2001
52. Sunday Telegraph, 14 Haziran 1998
53. The Times, 24 Ağustos 2000
54. Agence France Presse, 18 Ağustos 2000
55. Yeni Asya, 3 Şubat 2001
56. East Turkistan Information Bulletin, 6 Eylül 1999
57. Yeni Asya, 3 Şubat 2001

58. Trend, Ekim 1992
59. Dr. Paul George, Islamic Unrest In The Xinjiang Autonomous Region, Commentary No. 73, Spring 1998
60. Eastern Turkistan Information Bulletin, Münih, Aralık 1993
61. Micheal Dillon, China Go West: Laudable Development? Ethnic Provocation?, 6 Aralık 2000, www.cacaianalyst.org
62. Micheal Dillon, China Go West: Laudable Development? Ethnic Provocation?, 6 Aralık 2000, www.cacaianalyst.org
63. Götterdämmerung on the Silk Road, 9 Haziran 2001
64. Der Spiegel, 16 Ağustos 1993
65. Doğu Türkistan 1999 İnsan Hakları İhlalleri Raporu, www.doguturkistan.net/ih/rapor99.html
66. Foreign Broadcast Information Service, 20 Nisan 1989
67. The Wall Street Journal, op.cit. 1994,
68. Der Spiegel, No 33, 1993
69. Der Spiegel, 7 Kasım 1993
70. The Wall Street Journal, 21 Ekim 1994
71. Yeni Forum, 16-30 Nisan 1988
72. Yengi Hayat, Almaty, 21 Ocak 1995
73. Eastern Turkistan Information Bulletin, 6 Eylül 1998, www.caccp.org/et/etiu1.html
74. New York Times, Patrick E. Tyler, Concerning Liberties, Chinaise Free to Prosper But That's All, 30 Mayıs 1997
75. James Conachy, Victims' Families Campaign for Reassessment of Tiananmen Square Massacre, WSWS (World Socialist Website), 14 Temmuz 1999
76. Foreign Affairs, Andrew J. Nathan, The Tiananmen Papers, Ocak-Şubat 2001
77. Asiaweek, Jonathan Mirsky, Revolution's Dark Legacy, cilt 27, no 2, 19 Ocak 2001
78. James Conachy, Ten Years Since The Tiananmen Square Massacre, WSWS, 4 Haziran 1999
79. James Conachy, Victims' Families Campaign for Reassessment of Tiananmen Square Massacre, WSWS, 14 Temmuz 1999
80. Carol Divjak & James Conachy, Fifity Chinese Children Killed in School Fireworks Explosion, WSWS, 14 Mart 2001
81. Carol Divjak & James Conachy, Fifity Chinese Children Killed in School Fireworks Explosion, WSWS, 14 Mart 2001
82. Carol Divjak & James Conachy, Fifity Chinese Children Killed in School Fireworks Explosion, WSWS, 14 Mart 2001
83. Berly Maurice, A Glimpse of Working Conditions Being Created By Capitalism in China, WSWS, 11 Ekim 2000

84. Berly Maurice, A Glimpse of Working Conditions Being Created By Capitalism in China, WSWS, 11 Ekim 2000
85. Atlantic Monthly, Orville Schell, Once Again Long Live Chairman Mao, Aralık 1992
86. Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2
87. Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196
88. New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life, Bulletin of the American Meteorological Society, cilt 74, Kasım 1982, s. 1328-1330.
89. Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7
90. Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40
91. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, cilt 271, Ekim 1994, s. 78
92. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189
93. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189
94. B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988
95. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179
96. Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, cilt 87, 1976, s. 133
97. Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197
98. Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, cilt 258, s. 389
99. J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992
100. Alan Walker, Science, cilt 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, cilt 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272
101. Time, Kasım 1996
102. S. J. Gould, Natural History, cilt 85, 1976, s. 30
103. Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19

104. Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28
105. Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43 v